

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr. 40/A

Dosar nr.2/2016

Ședința publică din data de 20 februarie 2018

Pe rol soluționarea cauzei penale având ca obiect apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații T., B., B., B., I. și P. împotriva sentinței penale nr. 225/F din 24 noiembrie 2016 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală, pronunțată în dosarul nr.2/2016.

Dezbaterile în fond au avut loc în ședința publică din data de 06 februarie 2018, la care a participat, din partea Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, doamna procuror D..

Sușinerile părților și ale reprezentantului Ministerului Public au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 06 februarie 2018, parte integrantă din prezenta, stabilindu-se termen al pronunțării la data de 20 februarie 2018, când s-au dispus următoarele:

ÎNALTA CURTE,

Deliberând asupra apelului penal de față, constată:

Prin sentința penală nr. 225/F din 24 noiembrie 2016 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală, pronunțată în dosarul nr.2/2016 s-au dispus următoarele:

În baza art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost respinsă, ca nefondată, cererea formulată de inculpata T., privind schimbarea încadrării juridice a faptelor din infracțiunea prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal în infracțiunea prevăzută de art. 254 alin. 2 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal.

În baza art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a fost schimbată încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpaților B., B. și B., din infracțiunea prevăzută de art. 255 alin. 1 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal.

1. În baza art. 396 alin. 2 și 10 Cod procedură penală, a fost condamnată inculpata T.,, la pedeapsa de 5 (cinci) ani și 6 (șase) luni închisoare, pentru comiterea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal.

În baza art. 67 alin. 2 Cod penal, s-a aplicat față de inculpata T. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1

lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (dreptul de a ocupa funcția de judecător) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, pe o perioadă de 3 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În baza art. 404 alin. 5 Cod procedură penală și art. 65 alin. 1 Cod penal, s-a aplicat inculpatei T. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (dreptul de a ocupa funcția de judecător) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, din momentul rămânerei definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

În baza art. 399 alin. 1 Cod procedură penală, s-a constatat legalitatea și temeinicia măsurii controlului judiciar și a fost menținută măsura preventivă luată anterior în cauză față de inculpata T..

În baza art. 404 alin. 4 lit. a Cod procedură penală, art. 72 alin. 1 Cod penal și art. 399 alin. 9 Cod procedură penală, s-a dedus din pedeapsa principală aplicată inculpatei T. durata reținerii, a arestării preventive și a arestului la domiciliu, de la 19.11.2015 până la 05.02.2016, inclusiv.

În baza art. 404 alin. 4 lit. d Cod procedură penală și art. 289 alin. 3 Cod penal raportat la art. 112 alin. 1 lit. e Cod penal, s-a dispus luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale față de inculpata T., cu privire la suma de 195.000 EUR.

În baza art. 404 alin. 4 lit. c Cod procedură penală raportat la art. 249 alin. 4 Cod penal, a fost menținută măsura asigurătorie a sechestrului luată cu privire la bunurile mobile și imobile ale inculpatei T. prin ordonanța din 26.11.2015 din dosarul nr.P/2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, respectiv asupra imobilului aparținând inculpatei din, cota de ¼ dintr-un teren în suprafață de 5.000 m² din și asupra sumei de 98.000 EUR, consemnați la CEC Bank la dispoziția Direcției Naționale Anticorupție, conform chitanței nr. din 02.12.2015 și recipisei de consemnare nr. din 02.12.2015.

2. În baza art. 396 alin. 2 și 10 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul B.,, la pedeapsa de 3 (trei) ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de dare de mită prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal.

În baza art. 67 alin. 2 Cod penal, s-a aplicat inculpatului B. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, pe o perioadă de 2 ani, după

executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În baza art. 404 alin. 5 Cod procedură penală și art. 65 alin. 1 Cod penal, s-a aplicat inculpatului B. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

În baza art. 105 alin. 1 Cod penal, a fost anulată liberarea condiționată din executarea pedepsei închisorii aplicată prin sentința penală nr. 238/03.04.2012 a Tribunalului București – Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 222/04.03.2014 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală, acordată inculpatului B. prin sentința penală nr. 1784 din 27.07.2016 a Judecătoriei Sector 4 București, definitivă prin decizia penală nr. 497 din 14.09.2016 a Tribunalului Ilfov – Secția Penală.

În baza art. 38 alin. 1 Cod penal, s-a constatat că inculpatul B. a comis infracțiunea dedusă judecății în concurs real cu infracțiunile pentru care s-a dispus condamnarea acestuia prin sentința penală nr. 238/03.04.2012 a Tribunalului București – Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 222/04.03.2014 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală.

A fost descontopită pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului B. în pedepsele componente, care au fost repuse în individualitatea lor, după cum urmează:

- pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. 1 și 2 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal;

- pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 12 din Legea nr. 87/1994 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal;

- pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal;

- pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal;

- pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g (constând în calitatea de agent licențiat sau de reprezentant al unui club de fotbal), pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii.

În baza art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, art. 40 alin. 1 Cod penal și art. 45 alin. 2 și alin. 3 lit. a Cod penal, au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului B., urmând ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea, de 3 ani și 6 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse,

în final urmând să execute pedeapsa rezultantă de 7 (șapte) ani și 4 (patru) luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (constând în calitatea de agent licențiat sau de reprezentant al unui club de fotbal) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În baza art. 45 alin. 5 Cod penal, s-a aplicat inculpatului B. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (constând în calitatea de agent licențiat sau de reprezentant al unui club de fotbal) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

A fost anulat mandatul de executare a pedepsei nr. 430/04.03.2014 emis de Tribunalul București – Secția I Penală și s-a dispus emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei închisorii.

În baza art. 40 alin. 3 Cod penal, art. 404 alin. 4 lit. a Cod procedură penală și art. 72 alin. 1 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa principală aplicată inculpatului B. perioada executată, precum și durata arestării preventive, de la 04.03.2014 până la 14.09.2016, inclusiv.

3. În baza art. 396 alin. 2 și 10 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul B., ..., la pedeapsa de 3 (trei) ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de dare de mită prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal.

În baza art. 67 alin. 2 Cod penal, s-a aplicat inculpatului B. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, pe o perioadă de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În baza art. 404 alin. 5 Cod procedură penală și art. 65 alin. 1 Cod penal, s-a aplicat inculpatului B. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când

pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

În baza art. 38 alin. 1 Cod penal, s-a constatat că inculpatul B. a comis infracțiunea dedusă judecății în concurs real cu infracțiunile pentru care s-a dispus condamnarea acestuia prin sentința penală nr. 238/03.04.2012 a Tribunalului București – Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 222/04.03.2014 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală.

A fost descontopită pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului B. în pedepsele componente, care au fost repuse în individualitatea lor, după cum urmează:

- pedeapsa de 2 ani închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 12 din Legea nr. 87/1994 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal;
- pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal;
- pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal;
- pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal (constând în calitatea de agent licențiat), pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii.

În baza art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, art. 40 alin. 1 Cod penal și art. 45 alin. 2 și alin. 3 lit. a Cod penal, au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului B., urmând ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea, de 3 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse, în final urmând să execute pedeapsa rezultantă de 5 (cinci) ani și 8 (opt) luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (constând în calitatea de agent licențiat) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În baza art. 45 alin. 5 Cod penal, s-a aplicat inculpatului B. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (constând în calitatea de agent licențiat) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

A fost anulat mandatul de executare a pedepsei nr. 431/04.03.2014 emis de Tribunalul București – Secția I penală și s-a dispus emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei închisorii.

În baza art. 40 alin. 3 Cod penal, art. 404 alin. 4 lit. a Cod procedură penală și art. 72 alin. 1 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa principală aplicată inculpatului B. perioada executată, precum și durata arestării preventive, de la 04.03.2014 la zi.

4. În baza art. 396 alin. 2 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul B., ..., la pedeapsa de 3 (trei) ani și 6 (șase) luni închisoare, pentru comiterea infracțiunii de dare de mită prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal.

În baza art. 67 alin. 2 Cod penal, s-a aplicat inculpatului B. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, pe o perioadă de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În baza art. 404 alin. 5 Cod procedură penală și art. 65 alin. 1 Cod penal, s-a aplicat inculpatului B. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

În baza art. 38 alin. 1 Cod penal, s-a constatat că inculpatul B. a comis infracțiunea dedusă judecății în concurs real cu infracțiunile pentru care s-a dispus condamnarea acestuia prin sentința penală nr. 238/03.04.2012 a Tribunalului București – Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 222/04.03.2014 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală.

A fost descontopită pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului B. în pedepsele componente, care au fost repuse în individualitatea lor, după cum urmează:

- pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. 1 și 2 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal;

- pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. 1 și 2 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal;

- pedeapsa de 2 ani închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 12 din Legea nr. 87/1994 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal;

- pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal;

- pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal;

- pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g (constând în calitatea de asociat, de acționar sau de reprezentant al unui club de fotbal) Cod penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii.

În baza art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, art. 40 alin. 1 Cod penal și art. 45 alin. 2 și alin. 3 lit. a Cod penal, au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului B., urmând ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea, de 3 ani și 6 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse, în final urmând să execute pedeapsa rezultantă de 7 (șapte) ani și 10 (zece) luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (constând în calitatea de asociat, de acționar sau de reprezentant al unui club de fotbal) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În baza art. 45 alin. 5 Cod penal, s-a aplicat față de inculpatul B. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (constând în calitatea de asociat, de acționar sau de reprezentant al unui club de fotbal) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, din momentul rămănerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

A fost anulat mandatul de executare a pedepsei nr. 429/04.03.2014 emis de Tribunalul București – Secția I Penală și s-a dispus emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei închisorii.

În baza art. 40 alin. 3 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa principală aplicată inculpatului B. perioada executată de la 04.03.2014 la zi.

5. În baza art. 396 alin. 2 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul P., ..., la pedeapsa de 1 (un) an și 6 (șase) luni închisoare, pentru comiterea infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzută de art. 273 alin. 1 și alin. 2 lit. d Cod penal.

6. În baza art. 396 alin. 2 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul I., ..., la pedeapsa de 1 (un) an închisoare, pentru comiterea infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzută de art. 273 alin. 1 și alin. 2 lit. d Cod penal.

În baza art. 91 și art. 92 Cod penal, s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 1 an închisoare aplicată inculpatului I., pe durata unui termen de supraveghere de 2 ani.

Potrivit art. 93 alin. 1 lit. a Cod penal, s-a dispus ca inculpatul să respecte următoarele măsuri de supraveghere: să se prezinte la Serviciul de Probațiune București, la datele fixate de acest serviciu; să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; să anunțe în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; să comunice schimbarea locului de muncă; să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 2 lit. b Cod penal, s-a impus inculpatului I. obligația ca pe durata termenului de supraveghere să frecventeze un program de reintegrare socială ce urmează a fi stabilit de serviciul de probațiune.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, s-a dispus ca, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile, la una din următoarele două entități: Centrului Municipal București de Resurse și Asistență Educațională ori Direcția Generală de Asistență Socială și Protecție a Copilului Sector 5 București, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, nu poate presta această muncă.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 și art. 97 Cod penal.

În baza art. 274 alin. 1, 2 Cod procedură penală, au fost obligați inculpații la plata cheltuielilor judiciare către stat, după cum urmează: inculpata T. - 4500 lei, inculpații B., B. și B. - 2500 lei fiecare, iar inculpații I. și P. - 700 lei fiecare.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea de Apel București a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr. .../P/2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție au fost trimiși în judecată:

- inculpata T., ..., *sub aspectul infracțiunii de luare de mită, în modalitatea normativă prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000, în forma modificată prin Legea nr. 187/2012;*

- inculpatul B., ..., *sub aspectul săvârșirii infracțiunii de dare de mită, în modalitatea normativă prevăzută de art. 255 alin. 1 Cod penal din 1969, cu aplicarea art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012;*

- inculpatul B., ..., *sub aspectul săvârșirii infracțiunii de dare de mită, în modalitatea normativă prevăzută de art. 255 alin. 1 Cod penal din 1969, cu aplicarea art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012;*

- inculpatul B., ..., *sub aspectul săvârșirii infracțiunii de dare de mită, în modalitatea normativă prevăzută de art. 255 alin. 1 Cod penal din 1969, cu aplicarea art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012;*

- inculpatul I., ..., *sub aspectul săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă, în modalitatea normativă prevăzută de art. 273 alin. 1 și alin. 2 lit. d Cod penal;*

- inculpatul P., ..., *sub aspectul săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă, în modalitatea normativă prevăzută de art. 273 alin. 1 și alin. 2 lit. d Cod penal.*

În temeiul dispozițiilor art. 328 alin. 3 Cod procedură penală, art. 16 alin. 1 lit. h Cod procedură penală și art. 255 alin. 3 Cod penal din 1969, s-a dispus clasarea cauzei sub aspectul comiterii infracțiunii de complicitate la dare de mită, în modalitatea normativă prevăzută de art. 26 Cod penal din 1969 raportat la dispozițiile art. 255 alin. 1 Cod penal din 1969, cu aplicarea art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012, în ceea ce privește participația numiților M. și M..

La data de 04.02.2016 a fost sesizată Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală cu rechizitoriul cu nr. .../P/2015.

Prin încheierea din data de 17.03.2016, în baza art. 345 alin. 1 Cod procedură penală, au fost respinse, ca nefondate, cererile și excepțiile formulate de inculpații T. și I.. În baza art. 346 Cod procedură penală, s-a constatat legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și s-a dispus începerea judecății cu privire la inculpații T., B., B., B., P. și I..

În cursul judecății în fața instanței de fond au fost administrate următoarele mijloace de probă: declarațiile inculpaților T., B., B., P., I., declarațiile martorilor R., M. și G., fișele de cazier judiciar ale inculpaților. Inculpatul B. nu a dat declarații în cauză.

La termenul de judecată din data de 09.06.2016, s-a dat citire actului de sesizare a instanței, potrivit dispozițiilor art. 374 alin. 1 Cod procedură penală.

Inculpații T., B. și B. au solicitat ca judecarea cauzei să se facă potrivit procedurii simplificate, iar inculpații B., I. și P. au solicitat ca judecata să se desfășoare potrivit procedurii de drept comun.

La data de 03.11.2016, cercetarea judecătorească a fost finalizată, având loc dezbaterile pe fondul cauzei.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt:

Prin rechizitoriul nr. .../P/2006 din data de 30 septembrie 2008 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție numiții B., B. și B. (inculpați în cauza de față), alături de numiții C., S., P., P. și N. au fost trimiși în judecată pentru comiterea unor infracțiuni de înșelăciune, evaziune fiscală și spălare de bani.

Dosarul a fost înregistrat la Tribunalul București (declinat de la Înalta Curte de Casație și Justiție) la data de 28 ianuarie 2009, sub nr. .../3/2009 și repartizat de către președintele instanței Secției a II-a Penale (la data respectivă la Tribunalul București existau două secții penale, I și a II-a, ulterior cele două fuzionând și formându-se Secția I Penală). În aceeași zi, dosarul a fost repartizat de către de președintele Secției a II-a Penale, judecătorul C., completului 9, cu termen la data de 24 februarie 2009 (complet condus chiar de către numita C.).

La aceeași dată, 28 ianuarie 2009, numita C. a întocmit un referat prin care, constatând că dosarul a fost repartizat unui complet care nu este specializat în materia infracțiunilor de corupție, a dispus înaintarea cauzei completului

imediat următor specializat în această materie, respectiv completului C18, cu termen de judecată la data de 26 februarie 2009. În componența completului C18 intra la acea dată, în calitate de judecător, inculpata T..

Instanța a reținut și împrejurarea că „*Dosarul*”, era unul deosebit de mediatizat, dată fiind notorietatea persoanelor trimise în judecată.

Inculpata T. se afla la acea dată în relații amiabile cu inculpatul P. (cunoscut sub numele de B.). Totodată, inculpatul P. cunoștea pe martorul denunțator M., precum și faptul că acesta este rudă cu inculpații B. și B..

În aceste împrejurări, inculpatul P. l-a abordat pe martorul M., făcându-i cunoscut că are influență asupra judecătorei care avea să soluționeze dosarul privindu-i pe inculpații B. și B. și că are posibilitatea să discute cu aceasta, sens în care inculpatul P. l-a rugat pe martor să îi întrebe pe inculpații B. și B. dacă sunt interesați să o abordeze pe judecătore.

Martorul M. a discutat cu B., acesta din urmă arătându-se interesat și solicitând să discute direct cu inculpata T., pentru a se convinge de disponibilitatea acesteia de a pronunța o hotărâre judecătorească care să îi fie favorabilă lui și fratelui său.

În continuare, în primă fază, martorul M. și ulterior soția acestuia, martora M., i-au sprijinit pe inculpații B. și B. în demersurile acestora de a da, în mai multe tranșe, sume de bani drept mită inculpatei T., în mai multe împrejurări.

După ce martorul M. i-a comunicat inculpatului P. interesul manifestat de către inculpatul B., inculpatul P. i-a făcut cunoștință celui dintâi cu inculpata T., fapt care s-a petrecut la restaurantul M. din București.

Cu prilejul acestei întâlniri, martorul M. și inculpata T. au convenit ca pe viitor să discute în mod nemijlocit, fără a-l mai implica pe martorul P.. Totodată, pentru a se proteja de eventuale interceptări ale convorbirilor telefonice, cei doi au convenit să comunice doar folosind două telefoane mobile dedicate acestui scop, cu cartele preplătite.

Demersurile descrise mai sus s-au desfășurat în intervalul februarie – martie 2009.

La data de 04 aprilie 2009, inculpata T., însoțită de martorul M., a asistat la meciul de fotbal Steaua București – Gloria Bistrița, care a avut loc pe stadionul Ghencea din București. În timpul desfășurării meciului de fotbal, martorul M. a condus-o pe inculpată într-un spațiu privat situat în incinta stadionului, unde i-a făcut acesteia cunoștință cu inculpatul B.. Cu acest prilej, inculpata T. l-a asigurat pe inculpatul B. că va pronunța o hotărâre favorabilă inculpaților judecați în *Dosarul* (spunându-i că speră să pronunțe o soluție de achitare). Cu prilejul acestei prime întâlniri, inculpatul B. i-a dat inculpatei suma de 10.000 de euro, banii aflându-se într-un plic pe care cel dintâi inculpat i l-a înmănat lui T..

În continuare, în luna mai 2009, însoțită de martorul M., inculpata T. s-a deplasat în, la locuința inculpaților B. și B.. Aici, inculpata i-a reasigurat pe inculpații B. și B. că vor beneficia de o soluție favorabilă în dosar, prilej cu care le-a făcut cunoscut faptul că are nevoie de suma de 70.000 de euro. Dat fiind că inculpații B. aveau pregătită doar suma de 10.000 de euro, aceștia i-au dat inculpatei această sumă (remiterea efectivă a plicului de bani fiind făcută de

către inculpatul B.), stabilind ca diferența să i-o trimită în zilele următoare prin intermediul martorului M..

În ziua următoare acestei întâlniri, inculpatul B. i-a dat martorului M. suma de 40.000 de euro pentru a o da inculpatei T. (suma de bani astfel dată provenea atât de la inculpatul B., cât și de la inculpatul B.). Ulterior, martorul M. s-a întâlnit cu inculpata T. și i-a dat suma anterior menționată. Remiterea acestei sume a avut loc în

Sumele de bani primite până la această dată de inculpata T. de la inculpații B. și B. au fost folosite de către aceasta pentru a-și cumpăra un apartament (situat în), apartament pe care inculpata l-a achiziționat la data de 20 mai 2009 de la martorul C. cu suma de 93.000 de euro.

În condițiile în care în luna februarie 2011 martorul M. urma să fie încarcerat pentru executarea unei pedepse cu închisoarea, acesta i-a adus la cunoștință inculpatei T. că, pentru remiterea restului de tranșe de bani de către inculpații B. și B., aceștia din urmă vor fi ajutați de către martora M., căreia martorul îi lăsase telefonul mobil folosit pentru a comunica cu inculpata.

La începutul anului 2012, înainte de judecarea dosarului privindu-i pe inculpații B., B. și B., inculpata T. a chemat-o pe martora M. la domiciliul său, prilej cu care i-a cerut să le transmită inculpaților B. și B. faptul că va fi dificil să pronunțe o soluție de achitare, însă că – pentru a pronunța o astfel de hotărâre – dorește să mai primească suma de 105.000 de euro.

După ce – prin intermediul martorei M. – a primit confirmarea faptului că inculpații B. și B. sunt de acord să-i dea suma de bani solicitată, inculpata T. le-a transmis acestora, prin intermediul aceleiași martore, să manifeste public îngrijorare cu privire la soluția ce avea să fie pronunțată în cauză, precum și faptul că avea să amâne pronunțarea. Totodată, inculpata T. i-a cerut martorei M. ca, în momentul în care avea să primească banii să îi comunice acest fapt prin inițierea a două apeluri telefonice („bip-uri”), după care să se deplaseze cu banii în, acolo unde locuiesc părinții și surorile inculpatei T. (explicându-i cum să ajungă în localitate și unde este casa surorii sale C.).

În acord cu cele convenite cu inculpata, martora M., după ce a primit de la B. suma de 105.000 de euro (sumă provenită atât de la acesta din urmă, cât și de la inculpatul B.), s-a deplasat în, unde i-a dat inculpatei T. această sumă. Această sumă de bani a fost lăsată de către inculpată spre păstrare surorii sale C..

Cu prilejul percheziției domiciliare efectuate în cauză la data de 19 noiembrie 2015, din suma de 105.000 de euro a fost găsită cea mai mare parte, respectiv suma de 96.000 de euro.

În vara anului 2009, inculpatul B. i-a cerut inculpatului I. să îi mijlocească o întâlnire privată cu inculpata T.. Astfel, într-una din zilele verii anului 2009, inculpatul I. a condus-o pe inculpată la locuința inculpatului B.. Aici, inculpata a rămas timp de aproximativ două ore în compania inculpatului B., timp în care au discutat despre ”Dosarul”, inculpatul afirmând că este nevinovat. La finalul vizitei inculpatei T. la locuința inculpatului B., acesta din urmă i-a pus în geantă inculpatei un plic în care se afla suma de 10.000 de euro.

La data de 3 aprilie 2012, inculpata T. a pronunțat o hotărâre de achitare față de toți inculpații trimiși în judecată, pentru toate infracțiunile reținute în sarcina acestora, achitare pronunțată în temeiul dispozițiilor art. 10 lit. a Cod

procedură penală din 1968 („*fapta nu există*”). Totodată, s-a dispus respingerea, ca inadmisibile, a acțiunilor civile și ridicarea tuturor măsurilor asiguratorii luate în cauză.

După pronunțarea hotărârii de achitare și înainte de redactarea motivării (fapt care a avut loc la data de 31 mai 2012), inculpata T. a trimis inculpaților B. și B., prin intermediul martorei M., un proiect al motivării hotărârii.

Ulterior, inculpații B. și B. i-au mai trimis inculpatei, tot prin intermediul martorei M., suma de 20.000 de euro, bani pe care martora i-a înmănat inculpatei tot în

Față de cele de mai sus, instanța de fond a reținut că – pentru a pronunța o hotărâre de achitare în dosarul menționat – inculpata T. a primit o sumă totală de 195.000 de euro, dintre care suma de 185.000 de euro de la inculpații B. și B. și suma de 10.000 de euro de la inculpatul B..

La data de 08 decembrie 2015 inculpatul I. a fost audiat în calitate de martor în prezenta cauză, împrejurare în care acesta a făcut afirmații mincinoase și nu a spus ceea ce știe cu privire la fapte și împrejurări esențiale asupra cărora a fost întrebat.

Instanța de fond a reținut că împrejurările esențiale asupra cărora inculpatul I. a făcut afirmații mincinoase și nu a declarat aspectele pe care le cunoaște constau în circumstanțele în care, în perioada vara anului 2009, inculpata T. a luat legătura cu inculpatul B., în condițiile în care inculpata a fost condusă la locuința lui B. chiar de către I..

La data de 24 noiembrie 2015, inculpatul P. a fost audiat în calitate de martor în prezenta cauză, prilej cu care acesta a făcut afirmații mincinoase și nu a spus ceea ce știe cu privire la fapte și împrejurări esențiale asupra cărora a fost întrebat.

Împrejurările esențiale asupra cărora inculpatul P. a făcut afirmații mincinoase și nu a declarat aspectele pe care le cunoștea constau în circumstanțele în care, în perioada februarie – aprilie 2009, inculpata T., prin intermediul martorului M., a luat legătura cu inculpații B. și B., pentru a purta discuții cu privire la modalitatea de soluționare a dosarului penal care îi privea pe aceștia din urmă.

Având în vedere diferențele existente între inculpați, referitoare la încadrarea juridică a faptelor, precum și conduita procesuală a acestora, Curtea de Apel București a analizat situația acestora separat, cu excepția inculpaților B. și B. (situațiile juridice ale acestora fiind analizate împreună, existând similitudini între cei doi inculpați).

1. În ceea ce o privește pe inculpata T., aceasta a solicitat aplicarea procedurii simplificate prevăzute de art. 375 Cod de procedură penală, recunoscând fără rezerve faptele reținute în sarcina sa, astfel cum au fost descrise mai sus.

Ca atare, Curtea de Apel București a avut în vedere mijloacele de probă administrate în cursul urmăririi penale, respectiv declarațiile inculpaților declarațiile T., B. și B., ale martorilor M., M., R., interceptări ale discuțiilor purtate în mediu ambiental, banii și înscrisurile ridicate la percheziții, extrasul de cont privind modul de plată a prețului locuinței cumpărate de inculpată, procesul-verbal privind traseul urmat de inculpată către locuința inculpatului B..

Analizând mijloacele de probă, instanța de fond a constatat că rezultă fără dubiu împrejurarea că inculpata T. a comis faptele, astfel cum au fost descrise anterior; așa cum s-a arătat, aceasta a recunoscut detaliat comiterea tuturor faptelor.

În privința încadrării juridice a faptelor, respectiv infracțiunea de luare de mită, din perspectiva aplicării legii penale mai favorabile, potrivit art. 5 Cod penal, în condițiile în care între momentul comiterii faptelor și cel al judecării acestora au intervenit legi penale succesive, instanța de fond a reținut următoarele aspecte.

Astfel, inculpata, prin apărător ales, a solicitat reținerea dispozițiilor legii penale în vigoare la data comiterii faptelor, respectiv art. 254 alin. 2 Cod penal din 1969. A argumentat apărarea că ar fi mai favorabilă pentru inculpată legea penală anterioară, întrucât deși maximul special al pedepsei închisorii este mai mare, sunt mai favorabile dispozițiile referitoare la circumstanțe atenuante (respectiv prevederile art. 74 alin. 1 lit. a, b, c Cod penal din 1969), precum și condițiile de acordare a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei (art. 86¹ Cod penal din 1969).

În analiza proprie, instanța de fond a observat, cu titlu prealabil, că principiul fundamental în privința modalității de aplicare a art. 5 Cod penal este enunțat în decizia Curții Constituționale nr. 265/06.05.2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 372 din 20.05.2014, din care rezultă că nu este permisă combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile, impunându-se deci determinarea și aplicarea legii penale mai favorabile în mod global.

Ca atare, instanța a procedat la analiza comparativă a dispozițiilor Codului penal din 1969 și ale Codului penal în vigoare de la data de 01.02.2014, pentru a stabili legea mai favorabilă inculpatei T..

Criteriul pe care instanța l-a avut în vedere în această privință este acela al limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea de luare de mită, reduse cu o treime în cazul inculpatei T. ca urmare a reținerii dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 254 alin. 2 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală, limitele de pedeapsă prevăzute de lege sunt cuprinse între 2 și 10 ani închisoare, iar potrivit dispozițiilor art. 289

alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000 și art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală, limitele de pedeapsă prevăzute de lege sunt cuprinse între 2 ani și 8 luni și 8 ani 10 luni și 20 de zile închisoare. În acest context, în condițiile în care, ținând seama de gravitatea infracțiunii, nu era oportună aplicarea unei pedepse cu închisoarea orientată către minimul special, instanța a considerat că este mai favorabilă pentru inculpată legea penală ce prevede un maxim mai redus al pedepsei închisorii, respectiv Codul penal intrat în vigoare la data de 01.02.2014.

Sub acest aspect, s-a considerat că nu sunt temeinice argumentele apărării. Astfel, instanța de fond a apreciat că în cauză nu există împrejurări ce ar putea constitui circumstanțe atenuante pentru inculpată, potrivit art. 74 alin. 1 Cod

penal din 1969. Instanța a avut în vedere, în acest sens, că nu se poate reține circumstanța atenuantă prevăzută de art. 74 alin. 1 lit. a Cod penal din 1969, respectiv conduita bună înainte de comiterea infracțiunii, reflectată în absența antecedentelor penale, în condițiile în care astfel de împrejurări constituie o stare de normalitate, iar în cazul inculpatei reprezentau condiții esențiale pentru exercitarea funcției de judecător. S-a reținut că, în speță, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 74 alin. 1 lit. b Cod penal din 1969, întrucât în cazul infracțiunii de luare de mită nu poate fi vorba de înlăturarea unui rezultat ori de repararea unei pagube. În privința cazului prevăzut de art. 74 alin. 1 lit. c Cod penal din 1969, instanța a observat că atitudinea sinceră, de colaborare, de care a dat dovadă inculpata, nu poate fi valorificată de două ori, respectiv circumstanță atenuantă, precum și cauză de reducere a limitelor de pedeapsă (art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală). În privința eventualei aplicări a dispozițiilor art. 86¹ Cod penal din 1969, s-a reținut că se impune ca inculpata să execute efectiv pedeapsa aplicată.

Față de toate aceste aspecte, instanța de fond a apreciat că legea penală mai favorabilă este legea în vigoare, astfel încât a respins, ca nefondată, cererea formulată de inculpata T., privind schimbarea încadrării juridice a faptelor din infracțiunea prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal în infracțiunea prevăzută de art. 254 alin. 2 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal.

În drept, s-a reținut că faptele inculpatei T., care în perioada aprilie 2009-mai 2012, în calitate de judecător la ..., a primit suma totală de 195.000 EUR de la inculpații B., B. și B., pentru a pronunța o soluție de achitare a acestora în dosarul penal nr. .../3/2009 al Tribunalului București, prezintă conținutul constitutiv al infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal.

Astfel, s-a reținut că sunt îndeplinite cerințele referitoare la elementul material al laturii obiective a infracțiunii, în condițiile în care inculpata a primit sume de bani de la trei persoane, în legătură cu îndeplinirea unui act ce intra în îndatoririle sale de serviciu, respectiv pentru pronunțarea unei soluții de achitare față de inculpații B., B. și B.. Inculpata a acționat cu intenție directă, potrivit dispozițiilor art. 16 alin. 3 lit. a Cod penal, prevăzând și urmărind rezultatul faptei sale. Ținând seama de împrejurarea că inculpata avea calitatea de judecător, s-a constatat că sunt aplicabile în speță și dispozițiile art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000.

În acest sens, instanța de fond a observat că inculpata a arătat de mai multe ori că ar fi pronunțat oricum o soluție de achitare, întrucât aceasta era opinia sa în urma studierii dosarului respectiv. Cu toate că o astfel de împrejurare nu ar avea oricum nicio consecință cu privire la existența infracțiunii, Curtea de Apel București a apreciat totuși că această afirmație a inculpatei nu corespunde adevărului. Astfel, instanța a observat că inculpata a primit sume de bani chiar înainte de a studia dosarul penal respectiv, după cum rezultă din propriile declarații referitoare la inculpatul B.. Totodată, ulterior, în două cicluri de judecată succesive, în apel, două completuri de judecată diferite au pronunțat condamnări ale tuturor inculpaților din dosar. Prin urmare, față de aceste aspecte,

instanța a apreciat că încă din faza inițială inculpata avea în vedere o soluție de achitare cu privire la inculpații din respectivul dosar, primind în schimb sume de bani; ca atare, soluția de achitare a fost determinată, preponderent, de împrejurarea că inculpata a primit sume de bani, tocmai pentru a pronunța o soluție favorabilă.

Instanța a apreciat că în mod corect s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatei sub aspectul comiterii unei infracțiuni unice de luare de mită, iar nu a două infracțiuni ori a uneia continuată.

Astfel, rezoluția infracțională a inculpatei T. a fost unică, aceasta acționând încă din faza inițială cu intenția de a primi sume de bani pentru a pronunța o soluție favorabilă în dosarul înregistrat cu numărul/3/2009 la Tribunalul București – Secția a II-a Penală. Ca atare, în condițiile în care a acționat în virtutea aceleiași rezoluții infracționale, inculpata nu a comis două infracțiuni de luare de mită, una cu privire la inculpații B. și B. și alta cu privire la inculpatul B..

Instanța de fond a apreciat că infracțiunea de luare de mită nu are caracter continuat, cu toate că inculpata a primit succesiv diferite sume de bani de la inculpații B. și B.. În acest sens, instanța a avut în vedere că nu are relevanță împrejurarea că inculpata a primit sumele de bani în tranșe, în condițiile în care a existat încă de la început o înțelegere între inculpată, pe de o parte, și B. și B., pe de altă parte, cu privire la remiterea unor sume de bani pentru pronunțarea unei soluții favorabile; ca atare, infracțiunea de luare de mită s-a consumat încă de la acel moment, actele materiale ulterioare de primire de bani reprezentând o simplă punere în executare a convenției dintre inculpați, fără altă relevanță și fără a interveni alte discuții și convenții între persoanele implicate. În același sens, instanța a mai observat și că înțelegerea dintre părți a vizat o singură prestație din partea inculpatei (respectiv o singură faptă de încălcare a atribuțiilor de serviciu), pronunțarea unei soluții favorabile inculpaților (astfel cum s-a arătat anterior, inculpata a avut în vedere încă de la început o astfel de soluție, independent de actele aflate la dosar). Ca atare, folosind și acest criteriu, instanța a apreciat că infracțiunea de luare de mită comisă de inculpată nu are formă continuată.

Curtea de Apel București a apreciat că unicitatea infracțiunii de luare de mită comisă de inculpata T. nu este afectată nici de împrejurarea că aceasta a primit sume de bani atât de la inculpații B., pe de o parte, cât și de la inculpatul B., pe de altă parte și chiar fără a exista o înțelegere între ultimii inculpați sub acest aspect.

În această privință, instanța a constatat că nu există contrarietate de interese între inculpații B. și B., pe de o parte și inculpatul B., pe de altă parte, în condițiile în care din actele dosarului a rezultat că între inculpați nu a existat o înțelegere în privința comiterii infracțiunii de dare de mită.

Sub acest aspect, instanța de fond a constatat că în actul de sesizare se reține, în cuprinsul părții unde este expusă situația de fapt (pagina 10 din rechizitoriu), împrejurarea că inculpatul B. a cunoscut de la inculpații B. și B. despre demersurile întreprinse de aceștia în vederea coruperii inculpatei T..

Instanța de fond a apreciat că împrejurarea menționată, reținută în cuprinsul situației de fapt a actului de sesizare, reprezintă o simplă apreciere subiectivă a procurorului. În acest sens, instanța a constatat că nu rezultă din nici

un mijloc de probă o atare împrejurare, respectiv că inculpatul B. ar fi comunicat cu inculpații B. și B. în privința demersurile efectuate de ultimii privind remiterea unor sume de bani inculpatei T. ori ar fi cunoscut de la aceștia o astfel de împrejurare. Astfel, în cuprinsul declarațiilor date în faza de urmărire penală, inculpații B. și B. au arătat că niciuna dintre celelalte persoane judecate în "Dosarul" nu a cunoscut că au remis sume de bani inculpatei T.. În fața instanței de judecată, fiind ascultat potrivit art. 375 alin. 1 Cod de procedură penală, inculpatul B. a arătat că nu a comunicat cu B. și cu nicio altă persoană despre inculpata T., iar inculpatul B., ascultat în cadrul aceleiași proceduri, a arătat că își menține afirmațiile din declarațiile în cursul urmăririi penale. Instanța a mai constatat că inculpatul B., în declarația dată în fața procurorului, a arătat că nu a cunoscut împrejurarea că inculpații B. și B. au oferit sume de bani inculpatei T.; ulterior, inculpatul B. și-a exercitat dreptul de a nu da declarații.

În același sens, instanța a reținut că și afirmația martorului M. (din declarația aflată la filele 49-51, volumul VI din dosarul de urmărire penală), în sensul că la un moment i-ar fi comunicat lui B. împrejurarea că inculpata T. ar fi primit suma de 10.000 EUR de la inculpatul B., iar acesta i-ar fi răspuns că știa deja acest aspect, de la B., are caracter izolat, împrejurarea relatată nerezultând și din alte mijloace de probă; afirmația martorului nu demonstrează, chiar dacă ar fi adevărată, că între coinculpății B., B. și B. ar fi existat o înțelegere comună cu privire la remiterea de sume de bani inculpatei.

Revenind asupra analizei de mai sus, instanța de fond a apreciat că infracțiunea de luare de mită comisă de inculpata T. nu are caracter continuat, chiar dacă între ceilalți inculpați în cauză nu a existat o înțelegere în privința remiterii unor sume de bani către inculpată și chiar dacă aceasta a primit sume de bani de la inculpatul B. într-o altă împrejurare, printr-un act material distinct.

În acest sens, instanța de fond a avut în vedere împrejurarea că inculpata a acționat în virtutea unei rezoluții infracționale unice, iar aceasta s-a angajat, practic, ca în schimbul sumelor de bani, să pronunțe o soluție de achitare a inculpaților din dosarul înregistrat cu numărul/3/2009 la Tribunalul București – Secția a II-a Penală, ceea ce presupunea o prestație unică din partea sa. De altfel, dat fiind specificul cauzei sus-menționate, inculpata a pronunțat o soluție de achitare a tuturor inculpaților din dosarul respectiv, inclusiv a persoanelor de la care nu primise sume de bani, tocmai pentru a nu crea suspiciuni, în condițiile în care ar fi pronunțat achitarea numai a persoanelor ce îi remisese sume de bani.

În privința individualizării judiciare a pedepsei, instanța de fond a avut în vedere prevederile art. 74 Cod penal, ținând seama și de împrejurarea că inculpatei îi sunt aplicabile și prevederile art. 396 al. 10 Cod procedură penală. Astfel, instanța de fond a constatat că inculpata T. a comis o infracțiune gravă, de luare de mită, în calitate de judecător, animată de dorința de a obține facil sume mari de bani, în mod ilicit, încălcându-și de o manieră gravă atribuțiile de serviciu.

Apărarea a argumentat în sensul că pedeapsa stabilită în cazul inculpatei nu poate fi aspră doar pentru împrejurarea că a comis faptele în calitate de judecător, fără a fi avute în vedere și celelalte circumstanțe personale. Cu toate că observația apărării este corectă, instanța a apreciat că infracțiunile de luare de mită comise

de către judecători (în analiza sa, instanța a avut în vedere numai judecătorii, nu și alți magistrați, ținând seama de obiectul cauzei) prezintă o gravitate ridicată, ținând seama de natura funcției exercitate de către aceștia, chiar dacă în procesul de individualizare a pedepsei sunt relevante și alte circumstanțe.

În acest sens, Curtea de Apel București a reținut că funcția de judecător are ca fundament o serie de principii și reguli stricte, ținând seama de importanța covârșitoare a acestei funcții în societate, esența activității judecătorului fiind aceea de asigurare a echilibrului în cadrul comunității, prin aplicarea legii în litigii concrete, de orice natură (penală, civilă, comercială etc.). Judecătorul este însărcinat să aplice legea și să înfăptuiască justiția în orice situație dedusă judecării, atât în raporturile dintre particulari, cât și în raporturile dintre celelalte autorități ale statului și subiecții de drept supuși jurisdicției unui stat; în cadrul procesului penal, sarcina judecătorului este aceeași, respectiv aplicarea legii în cadrul unor litigii concrete, consecința fiind tragerea la răspundere penală a persoanelor ce au încălcat legea penală, fiind atributul exclusiv al instanței de judecată să stabilească dacă un subiect de drept a comis ori nu infracțiuni.

De altfel, funcția socială, precum și aspectele vizând statutul judecătorilor ori aspectele de procedură sunt reglementate chiar prin legea fundamentală, în cadrul Titlului III, Capitolul 6, Secțiunea I din Constituția României. Autoritatea judecătorească reprezintă, de altfel, în sistemul Constituției, ce instituie un stat de drept, democratic și social, una dintre cele trei puteri în stat, pe lângă cea legislativă și cea executivă (art. 1 alin. 4 din Constituție). Ca atare, autoritatea judecătorească (în cadrul căreia instanțele judecătorești sunt cele însărcinate să înfăptuiască justiția, în numele legii), reprezintă unul dintre cei trei piloni esențiali ai statului de drept.

Ținând seama de importanța deosebită a instanțelor judecătorești, judecătorii se bucură de un statut special, consacrat constituțional (independența, inamovibilitatea etc.), fiind reglementate însă și o serie de principii și obligații ale acestora, destinate tocmai să asigure un cadru pentru ca judecătorii să-și exercite funcția în mod independent și imparțial. Astfel, reguli fundamentale privind drepturile și obligațiile judecătorilor sunt cuprinse în Legea nr. 303/2004 și Legea nr. 304/2004 ori în alte acte, spre exemplu Codul deontologic al magistraților, aprobat prin Hotărârea nr. 328/24.08.2005 a Consiliului Superior al Magistraturii, ce cuprinde numeroase reguli privind conduita profesională ori socială a magistratului. Principii vizând statutul judecătorului sunt cuprinse și în acte cu caracter internațional.

Ansamblul actelor ce conțin principii, reguli, drepturi și obligații ale judecătorului conturează fundamentele ce stau la baza acestei profesii, fixând înalte standarde profesionale și etice pentru această categorie de magistrați.

Se poate desigur argumenta că, din ansamblul actelor ce vizează magistrații, rezultă imaginea unui judecător ideal, ce nu poate exista în realitate, în condițiile în care judecătorul este în ultimă instanță un om, ce are și calități și defecte, care s-a dezvoltat într-un anumit mediu, supus și constrângerilor societății din care face parte. O atare apreciere este desigur corectă, însă actele ce conturează imaginea judecătorului cuprind un set de principii fundamentale, ce fixează obligația esențială a fiecărui judecător de a se strădui continuu, prin conduita sa profesională și socială, să atingă și să respecte un număr cât mai

ridicat de standarde și obligații, chiar dacă nu reușește întotdeauna să se identifice cu imaginea judecătorului ideal.

În speța de față, instanța de fond a apreciat că inculpata T. a încălcat principii și reguli fundamentale ce vizează îndeplinirea funcției de judecător. De altfel, acțiunea unui judecător de a lua mită pentru a-și îndeplini atribuțiile de serviciu într-un anumit mod reprezintă o negare a însăși rațiunii de a exista a acestei profesii; ca atare, o infracțiune de luare de mită comisă de un judecător apare de la început ca fiind mai gravă decât cele comise de alte categorii profesionale (analiza nu vizează procurorii, polițiștii ori alte categorii ale căror principale atribuții sunt de a apăra ordinea legală ori de a combate fenomenul infracțional).

Astfel, inculpata T., judecător investit cu o cauză penală ce viza persoane acuzate de comiterea unor infracțiuni grave, a primit sume importante de bani pentru a pronunța o soluție de achitare a acestora, încălcându-și atribuția de serviciu fundamentală, respectiv aceea de a îndeplini justiția. Acționând în acest mod, inculpata a afectat grav și imaginea justiției, inducând opiniei publice idei incompatibile cu statul de drept, respectiv ideea că actul de justiție este un simplu bun, ce poate fi comercializat, precum și că actul de justiție este accesibil doar acelor persoane ce posedă importante sume de bani (sumele primite de inculpată fiind foarte mari, inaccesibile în mod obișnuit majorității populației).

Prin modalitatea în care a acționat, de altfel, inculpata a dus în derizoriu ideea de îndeplinire a justiției, în condițiile în care s-a deplasat personal la locuințele inculpaților B., B. și B. pentru a încasa sume de bani, contravaloarea serviciilor sale; inculpata a dat dovadă, prin urmare, de lipsa unor repere morale minimale vizând nu numai activitatea de magistrat, ci raportat și la propria persoană, având o atitudine de desconsiderare a oricăror principii etice. Mai mult, după cum rezultă din actele dosarului, inculpata le-a transmis inculpaților B. și B., înainte de pronunțarea soluției în dosarul ce îi viza pe aceștia, să-și manifeste public îngrijorarea față de eventuala soluție, cu toate că aceasta era deja stabilită mutual între părți; ca atare, inculpata a transformat actul de justiție într-un simulacru public, într-un dosar intens mediatizat, împrejurare ce relevă suplimentar gravitatea faptelor acesteia.

Totodată, instanța de fond a apreciat că răspunderea penală a inculpatei, judecător la acel moment, este agravată și de împrejurarea că a fost animată de dorința de obține sume mari, în mod ilicit.

Instanța de fond a avut în vedere, însă, și circumstanțele favorabile inculpatei, respectiv împrejurarea că a avut o conduită corespunzătoare în cursul procesului penal, recunoscând fără rezerve comiterea faptelor, înlesnind totodată cercetarea penală cu privire la coinculpați, dând dovadă de o atitudine sinceră, precum și că are studii superioare și un copil minor; împrejurarea că inculpata nu are antecedente penale nu are o relevanță deosebită, ținând seama de faptul că aceasta avea la momentul comiterii faptelor calitatea de judecător, neputând ocupa această funcție în condițiile în care ar fi avut antecedente penale.

Ținând seama de toate aspectele analizate anterior, instanța de fond a apreciat că în cazul inculpatei T. se impune aplicarea unei pedepse în quantum mediu, între limitele prevăzute de lege, reduse cu o treime, respectiv pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare. Instanța de fond a apreciat că pedeapsa menționată este

de natură să asigure atingerea scopului pedepsei, respectiv prevenirea comiterii altor infracțiuni, reprezentând și un interval de timp necesar pentru ca inculpata să-și formeze o atitudine corectă față de muncă, ordinea de drept și regulile de conviețuire socială.

În temeiul art. 67 alin. 2 Cod penal, instanța a aplicat față de inculpata T. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (dreptul de a ocupa funcția de judecător) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, pe o perioadă de 3 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

Sub acest aspect, instanța de fond a apreciat că împrejurarea că în cuprinsul art. 289 alin. 1 Cod penal sunt prevăzute pedepse complementare obligatorii nu are semnificația faptului că acestea sunt unicele pedepse complementare ce pot fi aplicate în cazul infracțiunii de luare de mită, fiind pe deplin aplicabile dispozițiile art. 67

alin. 1 Cod penal; din reglementarea menționată rezultă însă că este obligatoriu ca instanța să interzică, aplicând dispozițiile art. 67 alin. 1 Cod penal raportat la dispozițiile art. 66 alin. 1 Cod penal, și exercitarea drepturilor prevăzute de art. 289 alin. 1 Cod penal, fiind însă îndreptățită să interzică și exercitarea altor drepturi, în funcție de specificul fiecărei cauze.

Prin urmare, instanța de fond a aplicat inculpatei T. pedeapsa complementară prevăzută obligatoriu a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b, g și k Cod penal.

Ținând seama de natura funcției ocupate de către inculpată la data comiterii faptei, precum și de natura infracțiunii, respectiv luare de mită, dar și de considerentele expuse anterior, instanța de fond a apreciat că se impune ca inculpatei să-i fie interzis și exercițiul dreptului prevăzut de art. 66 alin. 1 lit. d Cod penal, respectiv dreptul de a alege. În acest sens, Curtea de Apel București a avut în vedere că prin modul în care a acționat, încălcându-și de o manieră gravă atribuțiile specifice funcției de judecător, astfel cum s-a arătat anterior, inculpata a devenit nedemnă să-și exprime opțiunea în cadrul alegerilor locale ori generale.

În baza art. 404 alin. 5 Cod procedură penală și art. 65 alin. 1 Cod penal, instanța i-a aplicat inculpatei T. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (dreptul de a ocupa funcția de judecător) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

În baza art. 399 alin. 1 Cod procedură penală, s-a constatat legalitatea și temeinicia măsurii controlului judiciar și a fost menținută măsura preventivă luată anterior în cauză față de inculpata T.. Instanța de fond a apreciat că măsura

controlului judiciar este în continuare necesară în cauză, pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, chiar în condițiile în care inculpata a recunoscut comiterea faptelor, ținând seama de gravitatea infracțiunii comise, de starea de tulburare produsă opiniei publice prin săvârșirea acesteia, precum și de împrejurarea că a intervenit o condamnare în primă instanță la o pedeapsă privativă de libertate.

În baza art. 404 alin. 4 lit. a Cod procedură penală, art. 72 alin. 1 Cod penal și art. 399 alin. 9 Cod procedură penală, s-a dedus din pedeapsa principală aplicată inculpatei T. durata reținerii, a arestării preventive și a arestului la domiciliu, de la 19.11.2015 până la 05.02.2016, inclusiv.

În baza art. 404 alin. 4 lit. d Cod procedură penală și art. 289 alin. 3 Cod penal raportat la art. 112 alin. 1 lit. e Cod penal, s-a dispus luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale față de inculpata T., cu privire la suma de 195.000 EUR; din mijloacele de probă administrate în cursul urmăririi penale, însușite de către inculpată, a rezultat că aceasta este suma totală primită cu titlul de mită. Ca atare, s-a apreciat că sunt pe deplin aplicabile prevederile legale referitoare la măsura de siguranță a confiscării speciale, în vederea înlăturării stării de pericol pentru ordinea publică ce rezultă din deținerea unei sume de bani obținută prin comiterea unei fapte prevăzute de legea penală.

În baza art. 404 alin. 4 lit. c Cod procedură penală raportat la art. 249 alin. 4 Cod penal, a fost menținută măsura asigurătorie a sechestrului luată cu privire la bunurile mobile și imobile ale inculpatei T. prin ordonanța din 26.11.2015 în dosarul nr.P/2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, respectiv asupra imobilului aparținând inculpatei din, cota de 1/4 dintr-un teren în suprafață de 5.000 m² din și asupra sumei de 98.000 EUR, consemnați la CEC Bank la dispoziția Direcției Naționale Anticorupție, conform chitanței nr. din 02.12.2015 și recipisei de consemnare nr. din 02.12.2015. Instanța de fond a constatat că este necesar să fie menținută măsura asigurătorie a sechestrului, pentru garantarea executării măsurii de siguranță a confiscării speciale.

2. *Referitor la inculpații B. și B.*, aceștia au solicitat, fiecare, aplicarea procedurii simplificate prevăzute de art. 375 Cod procedură penală, recunoscând fără rezerve faptele reținute în sarcina lor, astfel cum au fost descrise anterior.

Ca atare, Curtea de Apel București a avut în vedere mijloacele de probă administrate în cursul urmăririi penale, respectiv declarațiile inculpaților T., B. și B., ale martorilor M., M., R., interceptările discuțiilor purtate în mediu ambiantal, banii și înscrisurile ridicate la percheziții, extrasul de cont privind modul de plată a prețului locuinței cumpărate de inculpată.

Analizând mijloacele de probă enumerate, instanța de fond a constatat că rezultă fără dubiu împrejurarea că inculpații B. și B. au comis faptele, astfel cum au fost descrise anterior; așa cum s-a arătat, aceștia au recunoscut amănunțit comiterea tuturor faptelor.

În privința încadrării juridice a faptelor, respectiv infracțiunea de dare de mită, din perspectiva aplicării legii penale mai favorabile, potrivit art. 5 Cod penal, în condițiile în care între momentul comiterii faptelor și cel al judecării acestora au intervenit legi penale succesive, instanța de fond a observat următoarele aspecte.

Astfel, inculpații, prin apărător ales, au solicitat reținerea dispozițiilor legii penale în vigoare la data comiterii faptelor, respectiv art. 255 alin. 1 Cod penal din 1969. A argumentat apărarea că ar fi mai favorabilă pentru inculpații B. și B. legea penală anterioară, întrucât limitele de pedeapsă erau mai reduse potrivit legii vechi, iar tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni era mai blând. Totodată, apărarea a solicitat aplicare art. 4 Cod penal cu privire la fiecare inculpat, menționând că ar fi fost dezincriminată varianta agravată prevăzută de art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000.

În analiza proprie, instanța de fond a observat, cu titlu prealabil, că principiul fundamental în privința modalității de aplicare a art. 5 Cod penal este enunțat în decizia Curții Constituționale nr. 265/06.05.2014, publicată în Monitorul Oficial nr. 372 din 20.05.2014, din care a rezultat că nu este permisă combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile, impunându-se deci determinarea și aplicarea legii penale mai favorabile în mod global. Ca atare, instanța a procedat la analiza comparativă a dispozițiilor Codului penal din 1969, precum și a prevederilor Codului penal în vigoare de la data de 01.02.2014, pentru a stabili legea mai favorabilă inculpaților B. și B..

În primul rând, Curtea de Apel București a constatat că nu este fondată împrejurarea învederată de către apărare, în sensul că ar fi operat dezincriminarea variantei agravate prevăzute de art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, potrivit art. 4 Cod penal. Astfel, dezincriminarea vizează numai faptele prevăzute de legea penală (acțiuni ori omisiuni), iar nu circumstanțe de agravare ori atenuare a răspunderii penale. Cum, în speță, fapta de dare de mită, astfel cum este definită de legea penală, este prevăzută în continuare de dispozițiile art. 290 Cod penal, rezultă că nu este aplicabil art. 4 Cod penal. Ținând seama și de principiul aplicării globale a legii penale mai favorabile, la încadrarea juridică a faptelor comise de către cei doi inculpați, potrivit legii vechi, se rețin și dispozițiile art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000.

Un alt criteriu pe care instanța de fond l-a avut în vedere în analiza sa este acela al limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea de dare de mită, reduse cu o treime în cazul ambilor inculpați, ca urmare a reținerii dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod procedură penală. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 255 alin. 1 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal, cu aplicarea și a art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, limitele de pedeapsă prevăzute de lege sunt cuprinse între 4 luni și 4 ani și 8 luni închisoare, iar potrivit dispozițiilor art. 290 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, limitele de pedeapsă prevăzute de lege sunt cuprinse între 1 an și 2 luni și 4 ani și 8 luni închisoare. În acest context, în condițiile în care, ținând seama de gravitatea infracțiunilor comise, nu era oportună aplicarea unei pedepse cu închisoarea orientată către minimul special, instanța de fond a constatat că limitele de pedeapsă prevăzute de lege nu constituie un veritabil criteriu de determinare și aplicare a legii penale mai favorabile.

Criteriul relevant în speță, în privința inculpaților B. și B., a fost reprezentat de situația juridică a acestora, respectiv existența concursului între infracțiunea dedusă judecății și infracțiunile pentru care aceștia au fost

condamnați prin sentința penală nr. 238/03.04.2012 a Tribunalului București – Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 222/04.03.2014 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală.

Analizând situația juridică, sub un prim aspect, instanța de fond a constatat că, aparent, este mai favorabilă inculpaților B. și B. legea penală în vigoare la data comiterii faptelor, întrucât art. 34 alin. 1 lit. b Cod penal din 1969 prevedea aplicarea facultativă a unui spor de pedeapsă în cazul concursului de infracțiuni. Dispozițiile art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal în vigoare prevăd aplicarea unui spor obligatoriu, de o treime din totalul pedepselor (cu excepția celei mai grele).

În cazul concret însă, instanța de fond a observat că, în condițiile aplicării legii penale vechi, s-ar impune aplicarea unui spor consistent la pedepsele aplicate inculpaților pentru infracțiuni concurente, ținând seama de gravitatea ridicată a infracțiunilor comise, pe lângă cel deja aplicat definitiv prin sentința penală nr. 238/03.04.2012 a Tribunalului București – Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 222/04.03.2014 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală. În acest sens, instanța a observat că sporul ce s-ar impune a fi aplicat inculpaților potrivit art. 34 alin. 1 lit. b Cod penal din 1969 ar putea depăși sporul obligatoriu aplicabil potrivit legii noi, întrucât instanța poate să aibă în vedere maximul special al infracțiunii celei mai grave, într-o primă instanță, maxim ce poate fi depășit cu până la 5 ani, fără a depăși totalul pedepselor supuse contopirii.

În schimb, sporul aplicabil potrivit legii noi este determinat absolut prin lege, nefiind lăsat la aprecierea instanței, astfel încât posibilitatea de a agrava pedeapsa rezultantă în cazul unui concurs de infracțiuni este limitată.

Sub un al doilea aspect, instanța de fond a apreciat că în cazul inculpaților B. și B. s-a aplicat deja art. 5 Cod penal cu privire la majoritatea infracțiunilor ce intră în concurs, cu excepția celor deduse judecării în prezenta cauză, stabilindu-se definitiv, cu autoritate de lucru judecat, că legea penală în vigoare este mai favorabilă, făcându-se aplicarea și a dispozițiilor art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, precum și sporul obligatoriu prevăzut de lege.

În acest sens, instanța de fond a constatat că nu sunt aplicabile în speță dispozițiile deciziei nr. 29/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial nr. 29 din 15.01.2016. Astfel, situația juridică avută în vedere la pronunțarea deciziei menționate anterior este diferită, în sensul că a vizat dispozițiile art. 585 alin. 1 lit. a Cod procedură penală (contopirea unor pedepse aplicate prin hotărâri definitive diferite), iar nu situația din prezenta speță. Mai mult, din considerentele deciziei rezultă că soluția dată de instanța supremă se aplică în situația în care condamnatului i se stabilește, în procedura reglementată de art. 585 alin. 1 lit. a Cod procedură penală pentru prima dată pedeapsa rezultantă, nu și în situația în care printr-o hotărâre definitivă anterioară s-a stabilit pentru majoritatea infracțiunilor concurente legea penală mai favorabilă, ulterior fiind supusă contopirii o singură infracțiune.

Ca atare, în situația juridică dedusă judecării, instanța de fond a apreciat că s-a stabilit cu autoritate de lucru judecată că în cazul inculpaților B. și B. este mai favorabilă legea penală nouă, inclusiv în privința concursului de infracțiuni.

Ținând seama de ambele aspecte analizate mai sus, instanța a constatat că pentru inculpații B. și B. sunt mai favorabile dispozițiile Codului penal în vigoare. S-a reținut că analiza instanței este valabilă și în cazul inculpatului B., ce are o situație juridică similară din acest punct de vedere.

Față de aspectele arătate, instanța de fond, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpaților B. și B., din infracțiunea prevăzută de art. 255 alin. 1 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal.

În drept, s-a reținut că faptele fiecăruia dintre inculpații B. și B., care în perioada aprilie 2009-mai 2012, au dat suma totală de 185.000 EUR inculpatei T., pentru ca aceasta să pronunțe o soluție de achitare a inculpaților în dosarul penal nr./3/2009 al Tribunalului București, prezintă conținutul constitutiv al infracțiunii de dare de mită, prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal.

Astfel, s-a constatat că sunt îndeplinite cerințele referitoare la elementul material al laturii obiective a infracțiunii, în condițiile în care inculpații au dat sume de bani inculpatei T., în legătură cu îndeplinirea unui act ce intra în îndatoririle acesteia de serviciu, respectiv pentru pronunțarea unei soluții de achitare în dosarul sus-menționat. Inculpații au acționat cu intenție directă, potrivit art. 16 alin. 3 lit. a Cod penal, prevăzând și urmărind rezultatul faptei lor. Ținând seama de împrejurarea că inculpata T. avea calitatea de judecător, s-a reținut că sunt aplicabile în speță și dispozițiile art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Instanța de fond a apreciat că în mod corect s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților B. și B. sub aspectul comiterii unei infracțiuni unice de luare de mită, fără a se reține forma continuată. Astfel, rezoluția infracțională a inculpaților a fost unică, aceștia acționând încă din faza inițială cu intenția de a da sume de bani pentru a obține o soluție favorabilă în dosarul înregistrat cu numărul/3/2009 la Tribunalul București – Secția a II-a Penală. Totodată, instanța a apreciat că nu are relevanță împrejurarea că inculpații au dat sumele de bani în tranșe, în condițiile în care a existat încă de la început o înțelegere între aceștia, pe de o parte, și inculpata T., pe de altă parte, cu privire la remiterea unor sume de bani pentru pronunțarea unei soluții favorabile; ca atare, infracțiunea de luare de mită s-a consumat încă de la acel moment, actele materiale ulterioare de primire de bani reprezentând o simplă punere în executare a convenției dintre inculpați, fără a interveni alte discuții și convenții între persoanele implicate. În același sens, instanța a mai observat și că înțelegerea dintre părți a vizat o singură prestație din partea inculpatei T. (respectiv, o singură faptă de încălcare a atribuțiilor de serviciu), pronunțarea unei soluții favorabile inculpaților B. și B..

În privința individualizării judiciare a pedepselor aplicabile inculpaților B. și B., au fost avute în vedere prevederile art. 74 Cod penal, ținându-se seama și de împrejurarea că acestora le sunt aplicabile și prevederile art. 396 alin. 10 Cod procedură penală. În acest sens, instanța a reținut că analiza îi vizează în egală măsură pe ambii inculpați, aceștia acționând tot timpul împreună, sumele de bani aparținându-le amândurora, astfel încât a apreciat că se impune ca fiecăruia inculpat să-i fie aplicată aceeași pedeapsă.

Astfel, instanța de fond a constatat că inculpații B. și B. au comis infracțiuni cu grad ridicat de pericol social, de dare de mită, față de un judecător, animați de dorința de a obține o soluție favorabilă într-o cauză penală în care erau trimiși în judecată pentru comiterea unor infracțiuni grave. Instanța a apreciat că inculpații B. și B. au nesocotit reguli fundamentale de funcționare a unui stat de drept, manifestând dispreț față de înfăptuirea actului de justiție. Gravitatea faptelor comise de inculpați este cu atât mai ridicată cu cât ambii sunt persoane publice, notorii, cu mari posibilități financiare. Ca atare, efectul comiterii infracțiunilor de dare de mită, de către inculpații B. și B., asupra opiniei publice este unul cu atât mai grav, în condițiile în care ideea ce rezultă din conduita acestora este aceea că persoanele cu posibilități financiare ridicate se pot bucura de impunitate față de organele judiciare, prin plata unor sume de bani inaccesibile mării majorității a populației. Totodată, s-a constatat că ambii inculpați au dat dovadă de perseverență infracțională, în condițiile în care după ce au fost trimiși în judecată pentru comiterea unor infracțiuni cu gravitate ridicată (pentru care au fost condamnați definitiv ulterior), au comis alte infracțiuni grave.

Instanța a avut în vedere, însă, și circumstanțele favorabile inculpaților, respectiv împrejurarea că au avut o conduită corespunzătoare în cursul procesului penal, recunoscând fără rezerve comiterea faptelor, dând dovadă de o atitudine sinceră, precum și faptul că au familii, la data comiterii faptelor nu mai fuseseră condamnați ori sancționați penal, au vârste relativ ridicate.

Ținând seama de toate aspectele analizate anterior, Curtea de Apel București a apreciat că în cazul fiecăruia dintre inculpații B. și B. se impune a fi aplicată câte o pedeapsă în cuantum mediu, între limitele prevăzute de lege, reduse cu o treime, respectiv pedeapsa de 3 ani închisoare. Instanța a apreciat că pedeapsa menționată este de natură să asigure atingerea scopului pedepsei, respectiv prevenirea comiterii altor infracțiuni, reprezentând și un interval de timp necesar pentru ca inculpații să-și formeze o atitudine corectă față de muncă, ordinea de drept și regulile de conviețuire socială.

În baza art. 67 alin. 2 Cod penal, instanța a aplicat față de fiecare dintre inculpații B. și B. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, pe o perioadă de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

Ținând seama de natura și gravitatea infracțiunii de dare de mită comisă de către cei doi inculpați, precum și de considerentele expuse anterior, instanța de fond a apreciat că se impune ca acestora să le fie aplicate pedepsele complementare sus-menționate, ambii fiind nedemni de a mai exercita funcții publice. Instanța a apreciat că este oportună și interzicerea exercitării dreptului prevăzut de art. 66 alin. 1 lit. d Cod penal, respectiv dreptul de a alege. În acest sens, s-a avut în vedere că prin modul în care au acționat, manifestând dispreț față de înfăptuirea actului de justiție într-un stat de drept, astfel cum s-a arătat

anterior, inculpații B. și B. au devenit nedemni să-și exprime opțiunea în cadrul alegerilor locale ori generale.

În baza art. 404 alin. 5 Cod procedură penală și art. 65 alin. 1 Cod penal, s-a aplicat inculpaților B. și B. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

Cu privire la inculpatul B., s-a constatat că față de acesta s-a dispus liberarea condiționată din executarea pedepsei aplicate prin sentința penală nr. 238/03.04.2012 a Tribunalului București – Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 222/04.03.2014 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală.

În baza art. 105 alin. 1 Cod penal, a fost anulată liberarea condiționată din executarea pedepsei închisorii aplicată anterior, acordată inculpatului B. prin sentința penală nr. 1784 din 27.07.2016 a Judecătoriei Sector 4 București, definitivă prin decizia penală nr. 497 din 14.09.2016 a Tribunalului Ilfov – Secția Penală.

În baza art. 38 alin. 1 Cod penal, s-a constatat că inculpatul B. a comis infracțiunea dedusă judecății în concurs real cu infracțiunile pentru care s-a dispus condamnarea acestuia prin sentința penală nr. 238/03.04.2012 a Tribunalului București – Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 222/04.03.2014 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală.

A fost descontopită pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului B. în pedepsele componente, care au fost repuse în individualitatea lor, după cum urmează: pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. 1 și 2 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal; pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 12 din Legea nr. 87/1994 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal; pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal; pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal; pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g (constând în calitatea de agent licențiat sau de reprezentant al unui club de fotbal), pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii.

În temeiul art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, art. 40 alin. 1 Cod penal și art. 45 alin. 2 și alin. 3 lit. a Cod penal, au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului B., urmând ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea, de 3 ani și 6 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse, în final urmând să execute pedeapsa rezultantă de 7 (șapte) ani și 4 (patru) luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării

drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (constând în calitatea de agent licențiat sau de reprezentant al unui club de fotbal) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În baza art. 45 alin. 5 Cod penal, s-a aplicat față de inculpatul B. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (constând în calitatea de agent licențiat sau de reprezentant al unui club de fotbal) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

A fost anulat mandatul de executare a pedepsei nr. 430/04.03.2014 emis de Tribunalul București – Secția I penală și s-a dispus emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei închisorii.

În acest sens, instanța de fond a apreciat că nu sunt îndeplinite cerințele art. 105 alin. 2 Cod penal pentru a se acorda liberarea condiționată inculpatului B., ținând seama de gravitatea faptelor acestuia, fiind necesar ca inculpatul să execute o perioadă mai mare de timp, pentru a se asigura, în condiții optime, atingerea scopului și realizarea funcțiilor pedepsei.

În baza art. 40 alin. 3 Cod penal, art. 404 alin. 4 lit. a Cod procedură penală și art. 72 alin. 1 Cod penal, instanța a dedus din pedeapsa principală aplicată inculpatului B. perioada executată, precum și durata arestării preventive, de la 04.03.2014 până la 14.09.2016, inclusiv.

Cu privire la inculpatul B., în baza art. 38 alin. 1 Cod penal, instanța de fond a constatat că acesta a comis infracțiunea dedusă judecății în concurs real cu infracțiunile pentru care s-a dispus condamnarea acestuia prin sentința penală nr. 238/03.04.2012 a Tribunalului București – Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 222/04.03.2014 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală.

A fost descontopită pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului B. în pedepsele componente, care au fost repuse în individualitatea lor, după cum urmează: pedeapsa de 2 ani închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 12 din Legea nr. 87/1994 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal; pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal; pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal; pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g

(constând în calitatea de agent licențiat), pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii.

În baza art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, art. 40 alin. 1 Cod penal și art. 45 alin. 2 și alin. 3 lit. a Cod penal, au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului B., urmând ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea, de 3 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse, în final urmând să execute pedeapsa rezultantă de 5 (cinci) ani și 8 (opt) luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (constând în calitatea de agent licențiat) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În baza art. 45 alin. 5 Cod penal, s-a aplicat față de inculpatul B. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (constând în calitatea de agent licențiat) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

A fost anulat mandatul de executare a pedepsei nr. 431/04.03.2014 emis de Tribunalul București – Secția I penală și s-a dispus emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei închisorii.

În baza art. 40 alin. 3 Cod penal, art. 404 alin. 4 lit. a Cod procedură penală și art. 72 alin. 1 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa principală aplicată inculpatului B. perioada executată, precum și durata arestării preventive, de la 04.03.2014 la zi.

3. În ceea ce îl privește pe inculpatul B., acesta a arătat în cuprinsul declarației date în faza de urmărire penală împrejurarea că nu recunoaște comiterea faptei, menționând că nu a dat vreo sumă de bani inculpatei T., nu a avut contacte cu aceasta în afara sălii de judecată și nu are cunoștință despre faptul că inculpații B. și B. să-i fi dat sume de bani coinculpatei (astfel cum s-a arătat mai sus, între cei doi inculpați și inculpatul B. nu a existat nicio înțelegere în cauză, neexistând contrarietate de interese între aceștia); ulterior, inculpatul și-a exercitat dreptul de a nu da declarații.

Instanța de fond a avut în vedere mijloacele de probă administrate în cursul urmăririi penale, respectiv declarațiile inculpatei T., ale martorului M., precum și procesul-verbal privind traseul urmat de inculpată către locuința inculpatului B..

Analizând mijloacele de probă enumerate, Curtea de Apel București a constatat că rezultă fără dubiu împrejurarea că inculpatul B. a comis faptele, astfel cum au fost descrise anterior. Astfel, inculpata T. a relatat, într-o manieră detaliată, împrejurarea că într-una dintre zilele din vara anului 2009 (fără a putea

preciza concret momentul), s-a deplasat cu autoturismul condus de inculpatul I. la locuința inculpatului B., trimis în judecată în dosarul repartizat pentru soluționare inculpatei. Aceasta s-a aflat aproximativ două ore la locuința coinculpatului, interval de timp în care au discutat și despre ”Dosarul”, inculpatul B. susținând că nu este vinovat de comiterea vreunei infracțiuni. La finalul întâlnirii, inculpatul B. a remis inculpatei un plic, aceasta constatând ulterior că în interior se afla suma de 10.000 EUR. Cu toate că inițial inculpata a arătat că inculpatul B. i-ar fi remis suma de bani întrucât o plăcea (aspect oricum neveridic, ținând seama de circumstanțele cauzei și de împrejurarea că inculpații se întâlneau personal pentru prima dată), în cuprinsul declarației date în fața instanței aceasta a admis că suma de bani a fost dată și primită în legătură cu soluționarea favorabilă a dosarului nr./3/2009 de pe rolul Tribunalului București-Secția a II-a Penală.

Reține instanța de fond cu privire la veridicitatea declarațiilor inculpatei T., că s-a avut în vedere și împrejurarea că nu există niciun element din care să rezulte că aceasta a făcut afirmații necorespunzătoare adevărului cu privire la inculpatul B.. Astfel, între cei doi inculpați nu a existat nicio situație conflictuală, iar inculpata T. a arătat că a primit sume de bani doar de la inculpații B., B. și B., iar nu și de la ceilalți inculpați din ”Dosarul”, care erau de asemenea persoane publice, ce dispuneau și de posibilități financiare ridicate.

S-a reținut că elemente relevante au fost relatate și de martorul M. în declarațiile date. Astfel, martorul a arătat, în mod constant, că la un moment dat (în cursul anilor 2010-2011), inculpata T. (martorul dezvoltase o relație apropiată cu inculpata, în contextul întâlnirilor pentru remiterea unor sume de bani de la inculpații B.) i-a relatat că prin intermediul inculpatului I. s-a întâlnit cu inculpatul B., primind o sumă de bani și de la acesta din urmă (aproximativ 10.000 EUR).

În contextul în care nu a existat nici un conflict între martor și inculpatul B., iar acesta nu a făcut astfel de afirmații legate de alți inculpați din ”Dosarul”, instanța de fond a apreciat că declarația martorului este veridică, neexistând nici un motiv pentru ca acesta să denatureze adevărul.

S-a avut în vedere și procesul-verbal privind traseul urmat de inculpata T. (deplasare efectuată cu un autoturism condus de către inculpatul I.) către locuința inculpatului B., precum și cu privire la unele particularități ale locuinței acestuia; din acesta reiese că inculpata cunoștea detalii legate despre traseul urmat, precum și despre locuința situată în exteriorul municipiului București, aparținând la acel moment inculpatului B..

Ca atare, ținând seama de toate împrejurările ce au rezultat din mijloacele de probă administrate, instanța a apreciat că inculpatul B. a comis infracțiunea de dare de mită, neexistând nici un dubiu în acest sens.

În privința încadrării juridice a faptelor, respectiv infracțiunea de dare de mită, din perspectiva aplicării legii penale mai favorabile, potrivit art. 5 Cod penal, în condițiile în care între momentul comiterii faptelor și cel al judecării acestora au intervenit legi penale succesive, instanța de fond a constatat că situația juridică a inculpatului B. este similară cu cea a inculpaților B. și B..

Prin urmare, au fost reținute aceleași considerente sub acest aspect, fără fi reluate *in extenso*. Singura observație ce s-a impus a fi făcută a fost reprezentată

de faptul că inculpatul B. nu a solicitat aplicarea procedurii simplificate, astfel încât limitele de pedeapsă potrivit legii vechi sunt de la 6 luni la 7 ani închisoare, iar potrivit legii noi sunt de la 2 ani la 7 ani închisoare.

Mentținându-se însă toate aspectele reținute cu privire la inculpații B. și B., în condițiile în care nici în cazul inculpatului B. nu este oportună aplicarea unei pedepse orientate către minimul special, instanța de fond a apreciat că și în cazul acestuia sunt mai favorabile dispozițiile legii noi.

Față de aspectele arătate, Curtea de Apel București, în baza art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, a schimbat încadrarea juridică a faptei reținute în sarcina inculpatului B., din infracțiunea prevăzută de art. 255 alin. 1 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal.

În drept, s-a reținut că fapta inculpatului B., care în vara anului 2009, a dat suma de 10.000 EUR inculpatei T., pentru ca aceasta să pronunțe o soluție de achitare a inculpatului în dosarul penal nr./3/2009 al Tribunalului București, prezintă conținutul constitutiv al infracțiunii de dare de mită, prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal.

Astfel, s-a constatat că sunt îndeplinite cerințele referitoare la elementul material al laturii obiective a infracțiunii, în condițiile în care inculpatul a dat sume de bani inculpatei T., în legătură cu îndeplinirea unui act ce intra în îndatoririle acesteia de serviciu, respectiv pentru pronunțarea unei soluții de achitare în dosarul sus-menționat. Inculpatul a acționat cu intenție directă, potrivit art. 16 alin. 3 lit. a Cod penal, prevăzând și urmărind rezultatul faptei lor. Ținând seama de împrejurarea că inculpata T. avea calitatea de judecător, s-a reținut că sunt aplicabile în speță și dispozițiile art. 6 din Legea nr. 78/2000.

După cum s-a arătat în cazul inculpatei T., suma de bani a fost dată și primită în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu de către inculpată.

În privința individualizării judiciare a pedepsei aplicabile inculpatului B., instanța a avut în vedere prevederile art. 74 Cod penal. Astfel, s-a constatat că inculpatul B. a comis o infracțiune cu grad ridicat de pericol social, de dare de mită, față de un judecător, având dorința de a obține o soluție favorabilă într-o cauză penală în care era trimis în judecată pentru comiterea unor infracțiuni grave.

Instanța a reținut că inculpatul B. a nesocotit reguli fundamentale de funcționare a unui stat de drept, manifestând dispreț față de înfăptuirea actului de justiție. Gravitatea faptelor comise de inculpat este cu atât mai ridicată cu cât acesta este o persoană publică, notorie, cu mari posibilități financiare. Ca atare, efectul comiterii infracțiunii de dare de mită, de inculpatul B., asupra opiniei publice este unul cu atât mai grav, în condițiile în care ideea ce rezultă din conduita acestuia este aceea că persoanele cu posibilități financiare ridicate se pot bucura de impunitate față de organele judiciare, prin plata unor sume de bani inaccesibile majorității populației.

Totodată, s-a constatat că inculpatul a dat dovadă de perseverență infracțională, în condițiile în care după ce a fost trimis în judecată pentru comiterea unor infracțiuni cu gravitate ridicată (pentru care a fost condamnat

definitiv ulterior), a comis altă infracțiune gravă. S-a avut în vedere, totodată, și împrejurarea că inculpatul B. nu a recunoscut și nu și-a asumat consecințele comiterii infracțiunii, având o conduită nesinceră.

Totuși, instanța de fond a avut în vedere și împrejurări favorabile inculpatului, respectiv faptul că la momentul comiterii infracțiunii nu mai fusese condamnat și nu-i mai fuseseră aplicate alte sancțiuni de drept penal, precum și faptul că inculpata T. luase deja rezoluția infracțională la momentul la care s-a întâlnit cu inculpatul B..

Ținând seama de toate aspectele analizate anterior, instanța a apreciat că în cazul inculpatului B. se impune a fi aplicată o pedeapsă în quantum mediu, între limitele prevăzute de lege, respectiv pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare. S-a reținut că pedeapsa menționată este de natură să asigure atingerea scopului pedepsei, respectiv prevenirea comiterii altor infracțiuni, reprezentând și un interval de timp necesar pentru ca inculpatul să-și formeze o atitudine corectă față de muncă, ordinea de drept și regulile de conviețuire socială.

În temeiul art. 67 alin. 2 Cod penal, s-a aplicat inculpatului B. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, pe o perioadă de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

Ținând seama de natura și gravitatea infracțiunii de dare de mită comisă de către inculpat, precum și de considerentele expuse anterior, instanța a apreciat că se impune să-i fie aplicate pedepsele complementare sus-menționate, acesta fiind nedemn de a mai exercita funcții publice. S-a considerat că este oportună și interzicerea exercitării dreptului prevăzut de art. 66 alin. 1 lit. d Cod penal, respectiv dreptul de a alege. În acest sens, s-a avut în vedere că prin modul în care a acționat, manifestând dispreț față de înfăptuirea actului de justiție într-un stat de drept, astfel cum s-a arătat anterior, inculpatul B. a devenit nedemn să-și exprime opțiunea în cadrul alegerilor locale ori generale.

În baza art. 404 alin. 5 Cod procedură penală și art. 65 alin. 1 Cod penal, s-a aplicat inculpatului B. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

În baza art. 38 alin. 1 Cod penal, s-a constatat că inculpatul B. a comis infracțiunea dedusă judecății în concurs real cu infracțiunile pentru care s-a dispus condamnarea acestuia prin sentința penală nr. 238/03.04.2012 a Tribunalului București – Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 222/04.03.2014 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală.

A fost descontopită pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului B. în pedepsele componente, care au fost repuse în individualitatea lor, după cum urmează: pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. 1 și 2 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal; pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 244 alin. 1 și 2 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal; pedeapsa de 2 ani închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 12 din Legea nr. 87/1994 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal; pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal; pedeapsa de 3 ani închisoare, aplicată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 29 alin. 1 lit. c din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 5 Cod penal; pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g (constând în calitatea de asociat, de acționar sau de reprezentant al unui club de fotbal), pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii.

În baza art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal, art. 40 alin. 1 Cod penal și art. 45 alin. 2 și alin. 3 lit. a Cod penal, au fost contopite pedepsele aplicate inculpatului B., urmând ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea, de 3 ani și 6 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse, în final urmând să execute pedeapsa rezultantă de 7 (șapte) ani și 10 (zece) luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (constând în calitatea de asociat, de acționar sau de reprezentant al unui club de fotbal) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, pe o durată de 2 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În baza art. 45 alin. 5 Cod penal, s-a aplicat față de inculpatul B. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit. b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit. d (dreptul de a alege), lit. g (constând în calitatea de asociat, de acționar sau de reprezentant al unui club de fotbal) și lit. k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) Cod penal, din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

A fost anulat mandatul de executare a pedepsei nr. 429/04.03.2014 emis de Tribunalul București – Secția I Penală și s-a dispus emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei închisorii.

În baza art. 40 alin. 3 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa principală aplicată inculpatului B. perioada executată de la 04.03.2014 la zi.

4. Referitor la inculpatul P., acesta a arătat în cuprinsul declarațiilor date în faza de urmărire penală și în fața instanței de fond împrejurarea că nu recunoaște comiterea faptei, menționând că nu a făcut afirmații necorespunzătoare adevărului cu privire la aspectele esențiale asupra cărora a fost întrebat cu ocazia audierii, în fața procurorului, din data de 24.11.2015. Apărarea inculpatului s-a concentrat asupra a două aspecte: aceea că inculpata T. și martorul M. s-ar fi cunoscut din anul 2008, astfel încât nu inculpatul P. le-a făcut cunoștință, precum și împrejurarea că nu a participat la întâlnirea de la restaurantul M., prima dintre inculpată și martor, în cadrul căreia s-au discutat aspecte legate de dosarul penal în care erau implicați inculpații B. și B..

Instanța de fond a avut însă în vedere mijloacele de probă administrate în cursul urmăririi penale și în fața primei instanțe, respectiv declarațiile inculpatei T., ale martorului M., ale martorului R., precum și interceptări ale discuțiilor purtate în mediu ambiental.

Astfel, inculpata T. a arătat constant că a fost abordată de către inculpatul P., care îi era amic, după ce i-a fost repartizat "Dosarul ...", iar acesta i-a relatat că îl cunoaște pe martorul M., care este rudă cu inculpații B. și B.. În continuare, inculpata a arătat că s-a întâlnit, aflându-se împreună cu P., la restaurantul M., cu martorul M., discuțiile purtate fiind în legătură cu dosarul sus-menționat și cu privire la inculpații B.. Din declarația inculpatei a reieșit (raportat la momentul 04.04.2009, când s-a desfășurat meciul de fotbal Steaua București-Gloria Bistrița), că întâlnirea de la restaurant a avut loc în perioada de început a lunii martie 2009. În continuare, inculpata a adăugat că la un moment dat, când inculpatul P. nu se afla la masă, a convenit cu martorul M. să ia legătura pe viitor în mod direct, fără a-l mai implica pe celălalt inculpat.

S-a reținut că declarațiile inculpatei ce îl vizează pe inculpatul P. sunt detaliate și prezintă credibilitate, în condițiile în care între cei doi inculpați nu există o stare de conflict, dimpotrivă, cei doi aveau relații de amicitie.

Martorul M., atât în faza de urmărire penală cât și în fața instanței de fond, a dat declarații detaliate cu privire la inculpatul P., pe care îl cunoștea în calitate de avocat și care știa că este rudă cu frații B.. Astfel, martorul a arătat că în cursul anului 2009 a fost abordat de inculpatul P., care i-a relatat că este amic cu judecătoarea T., căreia îi fusese repartizat "Dosarul ..." și i-a solicitat să-i întrebe pe frații B. dacă sunt interesați de acest subiect. În continuare, martorul a discutat cu inculpatul B., care și-a manifestat dorința de a fi ajutat în acest dosar și de a se întâlni cu judecătoarea. Martorul a mai declarat că a avut loc o primă întâlnire între el și inculpata T. la restaurantul M., aceasta din urmă fiind însoțită de inculpatul P., care le-a făcut cunoștință.

Cu privire la momentul la care a avut loc întâlnirea de la restaurant, s-a reținut că nici martorul M., nici inculpata T., dată fiind trecerea timpului, nu au indicat momentul exact. Ținând seama de afirmațiile acestora (respectiv că întâlnirea de la restaurant s-a desfășurat cu 2, 3 sau chiar 4 săptămâni înainte de data de 04.04.2009), instanța a constatat că întâlnirea a avut loc la începutul lunii martie 2009.

În continuare, martorul a mai arătat că într-un moment în care inculpatul P. nu se mai afla la masă, a convenit cu inculpata T. să continue discuțiile direct, fără implicarea altor persoane.

Cu privire la acest martor, inculpatul P. a încercat să ateste ideea că s-ar afla în relații conflictuale, în raport de împrejurarea că martorul ar fi încercat să sustragă bunuri ale inculpatului. Instanța de fond a constatat că nu există nici un indiciu din care să rezulte că între inculpat și martor ar fi fost o relație conflictuală. Cu privire la acest aspect, martorul a arătat că nu se află nici în relații conflictuale, nici de prietenie cu inculpatul. Ca atare, s-a reținut că declarațiile acestuia sunt veridice, neexistând nici un interes pentru martor să denatureze adevărul.

Detalii relevante se regăsesc și în cuprinsul declarației, din faza de urmărire penală, dată de martorul R.. Acesta a relatat că este în relații de prietenie cu martorul M., cunoscându-l și pe inculpatul P., de mai mulți ani. Martorul a mai declarat că în cursul anului 2009 s-a aflat de față la câteva întâlniri între cei doi, M. fiind abordat de P., în cursul uneia dintre aceste întâlniri inculpatul spunându-i martorului că o cunoaște pe ”judecătoarea G.”, sugerându-i să ia legătura cu B. pentru a purta discuții legate de posibilitatea obținerii unei soluții favorabile în ”Dosarul”. A mai arătat martorul că, ulterior, M. i-a relatat că a luat legătura cu judecătorul sus-menționat, prin intermediul inculpatului P..

Instanța de fond a apreciat că sunt credibile și declarațiile acestui martor, în contextul în care între el și inculpatul P. nu există nici un conflict.

În privința declarației date în faza de judecată (fond) de martorul R., aceasta nu a fost avută în vedere la soluționarea cauzei, în condițiile în care martorul și-a modificat afirmațiile, arătând că nu a participat la nicio discuție între inculpatul P. și martorul M.. În acest sens, instanța a avut în vedere împrejurarea că martorul R. nu a oferit nicio explicație plauzibilă pentru modificarea împrejurărilor relatate (s-a limitat să arate că nu își amintește motivul pentru care a făcut anumite afirmații în declarația anterioară, însă că declarațiile date în fața procurorului corespund adevărului), astfel încât a apreciat că declarația dată în faza de urmărire penală este corespunzătoare adevărului.

S-a reținut că elemente relevante rezultă și din procesele verbale conținând interceptări ale discuțiilor purtate în mediu ambiantal, între martorul M., martora M. și inculpata T., în cadrul cărora este menționată și porecla inculpatului P. (respectiv, B.), legat de o întâlnire la un restaurant (în contextul în care martorii M. și M. i-au spus inculpatei că organele judiciare ar putea cunoaște amănunte legate de comiterea infracțiunilor de la B.).

Mențiuni cu privire la inculpatul P. apar și în procesul verbal conținând convorbirile purtate în mediu ambiantal între martorul M. și inculpata T. la data de 13.08.2015. Astfel, reține instanța de fond că, la un moment dat cei doi discută și despre inculpatul P., exprimându-și îngrijorarea că acesta ar fi putut spune ceva (despre faptele penale ce fac obiectul dosarului). Apărarea a criticat acest proces verbal, arătând că de fapt martorul și inculpata s-ar fi pus de acord în privința implicării inculpatului P.. Instanța de fond a reținut că această critică este nefondată, în contextul în care afirmațiile au fost făcute în cadrul unei convorbiri înregistrate în mediul ambiantal cu participarea martorului, iar pe de altă parte în nici un moment al discuției martorul și inculpata nu convin să-l implice în vreun mod pe inculpatul P. în desfășurarea evenimentelor.

Și în cadrul discuției purtate între martorul M. și inculpatul B. apar referiri la inculpatul P., relevând că acesta a cunoscut anumite aspecte legate de desfășurarea activității infracționale.

Ca atare, coroborându-se toate mijloacele de probă analizate anterior, a rezultat că inculpatul P. a fost persoana care a intermediat o întâlnire între inculpata T. și martorul M., pentru ca aceștia să poarte discuții legate de eventualul interes al fraților B. de a obține o soluție favorabilă în "Dosarul". Față de afirmațiile inculpatului, instanța a apreciat că și în situația în care s-ar admite că inculpata T. și martorul M. s-ar fi cunoscut, secvențial, tot prin intermediul inculpatului P. (în contextul eventualei organizări a unei petreceri la restaurantul M., după cum a arătat inculpatul), aceștia nu aveau relații de natură a permite purtarea unor discuții legate de soluționarea unor dosare penale.

Inculpatul P. a arătat că nu ar fi fost necesar ca el să intermedieze o întâlnire între inculpată și martor în martie 2009, întrucât cei doi se cunoșteau deja și aveau o relație intimă din anul 2008. Instanța de fond a apreciat că afirmațiile inculpatului nu sunt susținute de împrejurările ce rezultă din mijloacele de probă administrate în cauză, iar probele administrate de inculpat nu relevă adevărul. Astfel, în ședința publică din data de 22.09.2016, inculpatul P. a solicitat, între altele, administrarea probei testimoniale, respectiv audierea martorilor P. și G., menționând că aceștia s-ar fi aflat în biroul inculpatului și ar fi asistat la discuții între acesta și martorul M., din care ar fi rezultat că acesta din urmă și inculpata T. ar fi avut o relație intimă mai veche.

Audiat în fața instanței de fond, martorul G. a arătat că nu s-a aflat niciodată în biroul de avocat al inculpatului P., nu a vorbit niciodată cu acesta și nu a avut nicio relație, precum și că l-a văzut o singură dată. Martorul a relatat un pretins episod din septembrie sau octombrie 2008, când s-ar fi aflat în cu mai mulți prieteni, la o masă, iar unul dintre aceștia l-ar fi observat pe inculpat, care cumpăra hrană pentru animale și l-ar fi întrebat dacă l-a înșurat pe martorul M. (pe care îl cunoșteau toți). Martorul a adăugat că, ulterior, P. i-ar fi relatat că M. ar avea legături cu o femeie care era judecător.

Instanța de fond a apreciat că martorul G. a denaturat adevărul în declarația dată în fața instanței, încercând să susțină afirmații făcute de inculpatul P. în declarațiile sale. Astfel, după cum s-a arătat, teza probatorie propusă de apărare a fost cu totul alta decât cea relatată de martor (respectiv, prezența acestuia la discuții purtate între inculpat și M. în biroul avocațial). Totodată, instanța de fond a apreciat că este neveridică declarația martorului și sub un alt aspect, acesta relatând un pretins episod lipsit de semnificație pentru sine, implicând o persoană despre care a afirmat că nu o cunoaște și a văzut-o o singură dată, fără a comunica cu aceasta niciodată; cu toate acestea, martorul a făcut afirmații precise, detaliate, după opt ani de la momentul pretinsului eveniment, împrejurare ce conferă un caracter îndoielnic declarației sale. De asemenea, declarația martorului este contrazisă și de împrejurări ce rezultă din celelalte mijloace de probă administrate în cauză, analizate anterior.

Martorul P. nu s-a prezentat în fața instanței de fond. La dosarul cauzei a fost depus, prin fax, un înscris ce ar proveni de la martor, în cadrul căruia se afirmă că acesta este arestat în Germania, iar în continuare se relatează unele aspecte legate de pretinsa legătură între M. și T.. Instanța de fond a observat că

există serioase dubii cu privire la autenticitatea acestui înscris, neputând fi luat în considerare la soluționarea cauzei. Astfel, este neclar în ce condiții o persoană privată de libertate în Germania (aspect necunoscut de către instanță) a luat cunoștință că este citată ca martor într-un proces penal în România și cu privire la teza probatorie. Totodată, deși înscrisul ar proveni dintr-un penitenciar din Germania, acesta a fost trimis prin fax și poartă antetul "internet caffè sultan". Prin urmare, în condițiile arătate, instanța de fond a apreciat că acest înscris nu constituie o probă a afirmațiilor inculpatului P..

Inculpatul a mai arătat că rezultă și din convorbirea înregistrată în mediu ambiantal din data de 12.09.2015 împrejurarea că între martorul M. și inculpata T. au existat relații intime.

Instanța de fond a constatat că din procesul verbal și din conținutul înregistrării video-audio a rezultat împrejurarea că între cei doi ar fi existat și relații intime. Totuși, în condițiile în care nici martorul, nici inculpata nu au discutat detaliat despre această împrejurare și nu au localizat în timp evenimentele, a rezultat că eventualele relații intime dintre cei doi se puteau desfășura oricând în perioada martie 2009-12.09.2015.

O altă teză invocată de inculpatul P. a fost aceea că nu putea să participe la întâlnirea de la restaurantul M., deoarece în data de 11.03.2009 părăsise România; în acest sens, inculpatul a depus copii ale pașaportului și alte înscrisuri, ce atestă ieșirea din țară. După cum s-a arătat detaliat anterior, data întâlnirii dintre inculpații T., P. și martorul M., de la restaurantul menționat, nu a fost stabilită cu precizie, din cauza trecerii timpului, rezultând că s-a desfășurat în perioada de început a lunii martie 2009, când inculpatul P. s-a aflat în România; ca atare, nici aceste înscrisuri nu dovedesc susținerile inculpatului.

Ca atare, față de toate aspectele menționate, instanța de fond a concluzionat că inculpatul P. avea cunoștință despre elemente esențiale referitoare la contextul în care s-au cunoscut martorul M. și inculpata T., precum și scopul întâlnirii dintre aceștia, denaturând însă adevărul în declarația dată la data de 24.11.2015 în fața procurorului de caz.

În drept, s-a reținut că fapta inculpatului P., care la data de 24.11.2015, fiind audiat în calitate de martor în fața procurorului, cu privire la infracțiuni de corupție comise de inculpații T., B. și B., a făcut afirmații mincinoase și nu a spus tot ce știe cu privire la fapte și împrejurări esențiale asupra cărora a fost întrebat, prezintă conținutul constitutiv al infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. 1 și alin. 2 lit. d Cod penal.

Astfel, s-a apreciat că sunt îndeplinite toate cerințele referitoare la elementul material al laturii obiective, precum și cerințele referitoare la latura subiectivă a infracțiunii, astfel cum s-a arătat anterior. Așa cum rezultă din mijloacele de probă, inculpatul P. cunoștea fapte și împrejurări esențiale legate de infracțiunile de corupție deduse judecății, însă a denaturat adevărul în declarațiile sale, menționând în esență că nu cunoaște nimic cu privire la obiectul cauzei.

În condițiile în care pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de luare de mită comisă de către inculpata T. este mai mare de 10 ani închisoare (desigur, fără luarea în considerare a dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală), s-a constatat că sunt îndeplinite și cerințele art. 273 alin. 2 lit. d Cod penal.

În privința individualizării judiciare a pedepsei aplicabile inculpatului P., instanța de fond a avut în vedere prevederile art. 74 Cod penal. Astfel, inculpatul a comis o infracțiune cu grad mediu de pericol social, fiind însă o infracțiune contra justiției. În acest sens, instanța a avut în vedere calitatea de avocat a inculpatului, în condițiile în care normele în vigoare (spre exemplu, Legea nr.51/1995, Codul deontologic) fixează înalte standarde morale și pentru avocați, precum și obligația de a urmări realizarea unui proces echitabil. Ca atare, infracțiunea de mărturie mincinoasă, comisă de un avocat (de altfel, participant la procesul penal, potrivit art. 29 Cod de procedură penală), într-o cauză penală referitoare la infracțiuni de corupție, prezintă un caracter agravat.

De asemenea, inculpatul P. a cunoscut mai multe aspecte esențiale referitoare la comiterea unor infracțiuni de corupție într-o cauză penală, fiind persoana ce a intermediat și a avut inițiativa întâlnirii dintre inculpata T. și martorul M., cunoscând și scopul și natura discuțiilor ce urmau a fi purtate; ulterior, acesta nu a mai fost contactat de persoanele sus-menționate. Este relevant în acest sens că inculpatul P. este cel ce se afla în relații de amicitie atât cu inculpata T., cât și cu martorul M., ultimii doi necunoscându-se înainte de intervenția inculpatului. Ca atare, s-a reținut că fapta inculpatului P., ce a denaturat adevărul în declarațiile sale, negând orice cunoștințe cu privire la comiterea infracțiunilor de corupție, este cu atât mai gravă.

Curtea de Apel București a avut în vedere și conduita procesuală a inculpatului. Astfel, acesta a avut o atitudine nesinceră, negând comiterea infracțiunii, în ciuda împrejurării că există probe din care rezultă fără dubiu vinovăția sa. Mai mult, inculpatul a propus proba cu martori, în cadrul căreia martorul audiat de instanță a denaturat adevărul, astfel cum s-a arătat anterior; din această împrejurare, instanța de fond a apreciat că inculpatul dă dovadă că nesocotește în continuare regulile referitoare la corecta înfăptuire a actului de justiție.

Ținând seama totuși și de circumstanțele favorabile inculpatului, respectiv studiile acestuia, precum și împrejurarea că nu avea antecedente penale la data comiterii infracțiunii (este inculpat în altă cauză penală), instanța de fond a apreciat că este necesară și suficientă aplicarea unei pedepse orientate către minimul special.

Ca atare, a fost condamnat inculpatul P. la pedeapsa de 1 (un) an și 6 (șase) luni închisoare.

Cu privire la modalitatea de executare, instanța de fond a apreciat că se impune ca inculpatul P. să execute efectiv pedeapsa aplicată, pentru a se asigura în condiții optime realizarea scopului pedepsei, respectiv prevenirea comiterii altor infracțiuni, precum și a funcțiilor pedepsei, în special formarea unei atitudini corecte față de normele de drept și regulile de conviețuire.

Sub acest aspect, instanța de fond a avut în vedere atitudinea inculpatului, care dă dovadă că nu conștientizează gravitatea infracțiunii comise, nu-și asumă consecințele comiterii acesteia, continuând să manifeste lipsă de respect față de corecta îndeplinire a actului de justiție (astfel cum s-a arătat anterior), scopul și funcțiile pedepsei neputând fi realizate prin suspendarea executării pedepsei.

5. În ceea ce îl privește pe inculpatul I., acesta a arătat în cuprinsul declarațiilor date în faza de urmărire penală și în fața instanței de fond

împrejurarea că nu recunoaște comiterea faptei, menționând că nu a făcut afirmații necorespunzătoare adevărului cu privire la aspectele esențiale asupra cărora a fost întrebat cu ocazia audierii, în fața procurorului, din data de 08.12.2015. Apărarea inculpatului s-a concentrat asupra mai multor aspecte: acela că inculpata T. nu a fost condusă de el la locuința inculpatului B., împrejurarea că nu avea un autoturism în proprietate în anul 2009, că afirmațiile inculpatului nu au vizat aspecte esențiale, că nu ar fi fost întrebat de procuror asupra pretinselor aspecte esențiale, precum și că și-a exercitat dreptul de a nu se autoacuză.

Instanța de fond a avut însă în vedere mijloacele de probă administrate în cursul urmăririi penale și în fața primei instanțe, respectiv declarațiile inculpatei T., ale martorului M., precum și procesul-verbal privind traseul urmat de inculpată către locuința inculpatului B..

Sub un prim aspect, instanța a reținut că inculpații I. și B. se cunoșteau, aflându-se în bune relații, după cum a rezultat cu claritate din declarațiile acestora. De asemenea, instanța a avut în vedere că inculpata T. a arătat constant că a fost abordată de către inculpatul I., după ce i-a fost repartizat "Dosarul", în vara anului 2009, iar acesta a condus-o la locuința inculpatului B., unde a rămas timp de două ore; ulterior, după terminarea vizitei, inculpatul I. a condus-o pe inculpată la locuința acesteia. Inculpata a adăugat că inculpatul I. nu a discutat nimic cu ea despre dosarul penal în care era implicat B. și nici nu a rămas la locuința ultimului pe parcursul vizitei inculpatei.

S-a reținut că declarațiile inculpatei ce îl vizează pe inculpatul I. sunt detaliate și prezintă credibilitate, în condițiile în care între cei doi inculpați nu există o stare de conflict, neexistând nici un motiv pertinent pentru care inculpata să-l implice pe inculpatul I. în cauza penală.

Martorul M., atât în faza de urmărire penală cât și în fața instanței, a relevat aspecte cu privire la inculpatul I.. Astfel, martorul a arătat că în cursul anilor 2010-2011, inculpata T. i-a relatat că s-a întâlnit la un moment dat cu inculpatul B., de la care a primit o sumă de bani, fiind condusă la întâlnire de inculpatul I..

Instanța de fond a apreciat că și declarația martorului prezintă credibilitate, în condițiile inexistenței vreunui conflict ori alt motiv pentru care acesta să denatureze adevărul în privința inculpatului I. (pe care nici măcar nu îl cunoștea).

Instanța de fond a avut în vedere și mențiunile procesului-verbal privind traseul urmat de inculpată către locuința inculpatului B., ce atestă că inculpata cunoștea detalii privind traseul urmat cu autoturismul condus de inculpatul I., precum și cu privire la locuința de la acel moment a lui B..

Prin urmare, Curtea de Apel București a apreciat că rezultă, din coroborarea mijloacelor de probă menționate, că inculpatul I. a condus-o cu autoturismul pe inculpata T., în vara anului 2009, la și de la locuința coinculpatului B.; ulterior, inculpatul a denaturat adevărul în cadrul declarației date în fața procurorului, negând acest fapt.

În privința apărărilor inculpatului, instanța de fond a reținut că nu prezintă nicio relevanță împrejurarea că inculpatul nu avea autoturism în proprietate în vara anului 2009, după cum a declarat acesta, în condițiile în care poseda permis

de conducere și avea posibilitatea să conducă un autoturism aparținând altei persoane fizice ori juridice.

Cu privire la împrejurarea că inculpatul nu a fost întrebat de procuror în mod direct despre împrejurarea legată de inculpata T., instanța de fond a constatat că aspectele învederate reprezintă o apărare pur formală, în condițiile în care audierea inculpatului la data de 08.12.2015, în fața procurorului, a purtat tocmai asupra acestor evenimente.

S-a reținut că aspectele cu privire la care a fost audiat inculpatul I. sunt esențiale, ținând seama de circumstanțele cauzei, referindu-se la împrejurările în care s-au întâlnit inculpata T. și inculpatul B..

În privința împrejurării că inculpatul și-a exercitat dreptul de a nu se autoincrimina, instanța de fond a reținut că această critică a fost formulată de inculpat și în faza procedurii de cameră preliminară, fiind analizată detaliat de judecător. Instanța s-a limitat să arate că în nici un moment inculpatul I. nu a fost acuzat ori audiat cu privire la eventuala comitere a unei infracțiuni de corupție, neexistând nicio probă în acest sens; inculpatul a fost audiat doar cu privire la circumstanțele în care s-au întâlnit inculpații T. și B..

În drept, s-a reținut că fapta inculpatului I., care la data de 08.12.2015, fiind audiat în calitate de martor în fața procurorului, cu privire la infracțiuni de corupție comise de inculpații T. și B., a făcut afirmații mincinoase și nu a spus tot ce știe cu privire la fapte și împrejurări esențiale asupra cărora a fost întrebat, prezintă conținutul constitutiv al infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. 1 și alin. 2 lit. d Cod penal.

Astfel, s-a reținut că sunt îndeplinite toate cerințele referitoare la elementul material al laturii obiective și subiective a infracțiunii, astfel cum s-a arătat anterior. Inculpatul I., așa cum a rezultat din mijloacele de probă, cunoștea fapte și împrejurări esențiale legate de infracțiunile de corupție deduse judecății, însă a denaturat adevărul în declarațiile sale, menționând în esență că nu cunoaște nimic cu privire la obiectul cauzei.

În condițiile în care pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de luare de mită comisă de către inculpata T. este mai mare de 10 ani închisoare, s-a reținut că sunt îndeplinite și cerințele art. 273 alin. 2 lit. d Cod penal.

În privința individualizării judiciare a pedepsei aplicabile inculpatului I., instanța a avut în vedere dispozițiile art. 74 Cod penal. Astfel, inculpatul a comis o infracțiune cu grad mediu de pericol social, fiind însă o infracțiune contra justiției. În acest sens, instanța a avut în vedere calitate de avocat a inculpatului, în condițiile în care normele în vigoare (spre exemplu, Legea nr. 51/1995, Codul deontologic) fixează înalte standarde morale și pentru avocați, precum și obligația de a urmări realizarea unui proces echitabil. Ca atare, infracțiunea de mărturie mincinoasă, comisă de un avocat (de altfel, participant la procesul penal, potrivit art. 29 Cod de procedură penală), într-o cauză penală referitoare la infracțiuni de corupție, prezintă un caracter agravat. Totodată, inculpatul a avut o atitudine nesinceră, negând comiterea infracțiunii, în ciuda împrejurării că există probe din care rezultă fără dubiu vinovăția sa; instanța de fond a observat totuși că acesta a avut o conduită procesuală corespunzătoare, în sensul că și-a exercitat cu bună-credință drepturile procesuale.

Curtea de Apel București a ținut seama însă și de împrejurarea că inculpatul cunoștea puține aspecte esențiale legate de infracțiunile de corupție, neavând relații personale cu inculpata T. (spre deosebire de inculpatul P., astfel cum s-a arătat anterior); inculpatul I. s-a limitat să o conducă pe inculpata T. la locuința inculpatului B., fără a participa la discuții vizând soluția din "Dosarul".

Instanța de fond a ținut seama și de celelalte circumstanțe favorabile inculpatului, respectiv studiile și împrejurarea că nu are antecedente penale, astfel încât a apreciat că este necesară și suficientă aplicarea pedepsei minime.

Prin urmare, a fost condamnat inculpatul I. la pedeapsa de 1 (un) an închisoare pentru comiterea infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzută de art. 273 alin. 1 și alin. 2 lit. d Cod penal.

În baza art. 91 și 92 Cod penal, s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 1 an închisoare aplicată inculpatului I., pe durata unui termen de supraveghere de 2 ani. În acest sens, ținând seama de considerentele expuse anterior, respectiv circumstanțele favorabile inculpatului, instanța a apreciat că sunt îndeplinite toate cerințele prevăzute de lege, inculpatul prezentând reale posibilități de îndreptare, astfel încât aplicarea pedepsei este suficientă și, chiar fără executarea acesteia, inculpatul nu va mai comite alte infracțiuni, fiind însă necesară supravegherea conduitei sale pe perioada termenului de supraveghere.

Potrivit dispozițiilor art. 93 alin. 1 lit. a Cod penal, s-a dispus ca inculpatul să respecte următoarele măsuri de supraveghere: să se prezinte la Serviciul de Probațiune București, la datele fixate de acest serviciu; să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; să anunțe în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; să comunice schimbarea locului de muncă; să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

Conform art. 93 alin. 2 lit. b Cod penal, s-a impus inculpatului I. obligația ca pe durata termenului de supraveghere să frecventeze un program de reintegrare socială ce urmează a fi stabilit de serviciul de probațiune.

În temeiul art. 93 alin. 3 Cod penal pe parcursul termenului de supraveghere, s-a dispus ca inculpatul să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile, la una din următoarele două entități: Centrul Municipal București de Resurse și Asistență Educațională ori Direcția Generală de Asistență Socială și Protecție a Copilului Sector 5 București, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, nu poate presta această muncă.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 și art. 97 Cod penal.

Conform dispozițiilor art. 274 alin. 1, 2 Cod procedură penală, au fost obligați inculpații la plata cheltuielilor judiciare către stat, după cum urmează: inculpata T. - 4500 lei, inculpații B., B. și B. - 2500 lei fiecare, iar inculpații I. și P. - 700 lei fiecare. În acest sens, instanța de fond a avut în vedere că actele de procedură îndeplinite cu privire la inculpata T. au provocat un nivel mai mare de cheltuieli, cu referire la faza de urmărire penală, inculpații B., B. și B. provocând un nivel mai redus de cheltuieli, iar pentru ceilalți doi inculpați s-au

avansat sume mai scăzute pentru îndeplinirea actelor de procedură, ținând seama de acuzațiile aduse acestora.

Împotriva sentinței penale nr. 225/F din 24 noiembrie 2016 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală, pronunțată în dosarul nr. .../2/2016 au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații T., B., B., B., I. și P..

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a criticat hotărârea cu privire la greșita individualizare a pedepselor aplicate inculpaților T., B., B., B., I. și P., precum și la nelegalitatea aplicării dispozițiilor art. 91 Cod penal referitoare la suspendarea executării pedepsei aplicate inculpatului I..

În dezvoltarea motivelor de apel, s-a menționat că în sistemul de drept român, individualizarea pedepselor se realizează de către instanța de judecată în baza criteriilor generale de individualizare prevăzute explicit în legea penală. Astfel, individualizarea pedepselor constituie o operațiune efectuată de judecător, în urma efectuării cercetării judecătorești și dezbaterii cauzei, în cadrul reglementat de legea penală, prin raportarea la anumite criterii generale obligatorii.

Atât Codul penal 1969 în articolul art. 72, cât și noul Cod penal român, în art. 74 alin. (1), stabilesc criteriile generale de individualizare a pedepsei, de care instanța de judecată este obligată să țină seama pentru stabilirea unei pedepse, atunci când legea prevede pedepse alternative și pentru aplicarea acesteia, și anume: aspecte de țin de natură și împrejurările comiterii infracțiunii; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită și consecințele infracțiunii; persoana infractorului, conduita anterioară/posterioară săvârșii infracțiunii și în cursul procesului penal; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit.

Referitor la inculpații T. s-a susținut că infracțiunea comisă de aceasta are un grad ridicat de pericol social și impune ca sancțiunea să exprime necesitatea prezervării încrederii în autoritatea care ar trebui să sancționeze ea însăși încălcări ale legii, nu să fie autorul unor grave derapaje de la legalitate.

În procesul individualizării pedepsei, s-a solicitat să se aibă în vedere gravitatea infracțiunilor săvârșite, motivația care a stat la baza săvârșirii acestora, inculpații profitând de funcția deținută, aceea de judecător, pentru a obține în mod injust, dar facil, importante sume de bani, denaturând scopul aplicării legii, în vederea obținerii unor avantaje personale, de ordin patrimonial.

S-a menționat că prezintă importanță sub aspectul analizat și cuantumul sumei de bani primite, respectiv 195.000 de euro, precum și faptul că activitatea infracțională a fost întinsă pe o perioadă considerabilă de timp, aproximativ 3 ani.

Consecințele activității infracționale, concretizate pe de o parte în pronunțarea unei soluții de achitare nejustificată a șase inculpați trimiși în judecată pentru infracțiuni cu un grad ridicat de pericol social - spălare de bani, evaziune fiscală, înșelăciune, iar pe de altă parte în afectarea imaginii justiției, sunt elemente care imprimă o gravitate sporită faptei inculpatei, demonstrând necesitatea sancționării acesteia în modalitatea cea mai drastică reglementată de lege.

Injustețea soluției de achitare pronunțată de inculpată în dosarul nr./3/2009, întemeiată pe dispozițiile art. 10 lit. a Cod procedură penală anterior - fapta nu există, a fost demonstrată de soluția pronunțată în același dosar de către instanța de control judiciar, respectiv Curtea de Apel București, care prin decizia penală nr. 222/03.04.2014 a dispus condamnarea la pedeapsa închisorii în regim de detenție a tuturor inculpaților achitați inițial de către inculpată.

Conform Ministerului Public, calitatea inculpatei la data săvârșirii faptelor, aceea de judecător, trebuie să capete relevanța cuvenită în cadrul tratamentului sancționator aplicabil. Infracțiunile de luare de mită comise de către judecători prezintă o gravitate ridicată, ținând seama de natura funcției exercitate de către aceștia, principiile și regulile stricte care guvernează acesta activitate, esența activității judecătorului – aceea de îndeplinire a justiției, statutul acestora consacrat constituțional și legal.

Inculpata T., judecător investit cu o cauză penală ce viza persoane acuzate de comiterea unor infracțiuni grave, a primit sume importante de bani pentru a pronunța o soluție de achitare, încălcându-și atribuția de serviciu fundamentală, respectiv aceea de a îndeplini justiția. Sacrificarea corectei aplicării a legii, în scopul obținerii unor avantaje patrimoniale, indiferența față de consecințele pe care le avea încălcarea atribuțiilor de serviciu, sunt aspecte de care nu se poate face abstracție în procesul individualizării pedepsei și a stabilirii modalității de executare a acesteia.

Motivele de apel susțin că prin primirea în mod repetat a unor sume de bani în vederea soluționării unui dosar penal în modalitatea dorită de inculpați, nu doar că se încalcă orice principii deontologice și morale ale profesiei de magistrat, ci se aduce totodată atingere atât prestigiului instituției reprezentate de inculpată, cât și întregului corp profesional al magistraților.

Ministerul Public arată și că un alt aspect constă în alterarea încrederii publicului larg în legalitatea actului de justiție, cu consecința sporirii gradului de vulnerabilitate a sistemului judiciar, apreciindu-se că toate aceste elemente sunt de natură a evidenția efectele negative produse. Nu poate fi ignorată percepția opiniei publice formată ca urmare a săvârșirii unor asemenea fapte grave de corupție, tocmai de către o persoană care, potrivit funcției, avea obligația de a asigura corecta aplicare a legii.

Conform motivelor de apel, dezinvoltura care a caracterizat întreaga activitate infracțională, precum și aspectele care rezultă din interceptările convorbirilor purtate în mediu ambiental denotă faptul că activitatea infracțională reținută în sarcina inculpatei în prezentul dosar nu are caracter singular, ci se încadrează într-o activitate ilicită mult mai amplă, desfășurată pe o perioadă considerabilă de timp. S-ar putea deduce că devenise un obicei pentru inculpată primirea unor sume de bani în schimbul pronunțării unor soluții favorabile persoanelor care îi remiteau respectivele sume de bani.

S-a solicitat să fie avută în vedere și perseverența infracțională evidențiată de primirea în mod sistematic a unor sume de bani, subsumată aceluiași scop, implicarea mai multor persoane, în calitate de intermediari, existența anumitor înțelegeri infracționale bine statornicite, întărirea convingerii celor implicați că pot obține beneficiul unor hotărâri judecătorești favorabile.

În procesul de individualizare a pedepsei, s-a solicitat să fie avute în vedere și Recomandările privind individualizarea pedepselor aplicate pentru infracțiunile de corupție - ghid elaborat de Înalta Curte de Casație și justiție. Recomandările privind individualizarea pedepselor aplicate pentru infracțiunea de luare de mită au ca scop asigurarea unei jurisprudențe unitare, prin aplicarea corelată a criteriilor privind calitatea sau funcția făptuitorului, modalitatea de săvârșirea a infracțiunii și quantumul sumei de bani sau valoarea foloaselor, ca principale criterii de individualizare a pedepselor aplicate pentru infracțiunea de luare de mită. Cu referire la calitatea inculpatei, aceea de judecător, acesta se încadrează în vârful piramidei, cu minime între 3 și 5 ani închisoare pentru infracțiunea de luare de mită. În ceea ce privește modalitatea de săvârșire a infracțiunii, respectiv varianta pretinderii de bani se propune o majorare a criteriului I cu 2 ani închisoare pentru infracțiunea de luare de mită. Referitor la quantumul sumei de bani care a fost pretinsă și primită, respectiv 195.000 de euro, se propune o majorare a criteriilor cu un quantum de 3-4 ani de închisoare.

Faptul că inculpata a uzat de procedura simplificată nu poate constitui motiv pentru un exces de clemență.

Aplicând criteriile menționate anterior, pentru infracțiunea de luare de mită ar rezulta o pedeapsa cuprinsă între 8 și 11 ani de închisoare. Aceste limitele nu ar trebui reduse ca urmare a aplicării dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, deoarece în cauză operează cauza de agravare a răspunderii penale prevăzută de art. 7 alin. 1 lit. b Cod procedură penală din Legea nr. 78/2000 al cărei efect este majorarea limitelor de pedeapsă cu o treime. Între aceste limite pedeapsa ar trebui orientată spre mediu așa cum a reținut și instanța de fond.

Referitor la inculpații B., B. și B., făcându-se o analiză comparativă a dispozițiilor din noul Cod penal prin raportare la cele din Codul penal din 1969, se poate observa că în cazul infracțiunii de dare de mită rezultă un mod diferit de sancționare a acestei infracțiuni.

Astfel, deși în concepția legiuitorului se impune o scădere generală a limitelor de pedeapsă a infracțiunilor, în cazul infracțiunii de dare de mită se constată o majorare a limitelor de pedeapsă. Această modificare de abordare a sancționării infracțiunii de dare de mită este una firească pentru că infracțiunea de dare de mită, în ceea ce privește pericolul concret pentru ordinea publică și lezarea normelor sociale, este apropiată de cea de luare de mită.

În cazul concret, inculpații au săvârșit o infracțiune cu un grad ridicat de pericol social, de dare de mită, față de un judecător, animați de dorința de a obține o soluție favorabilă într-o cauză penală în care erau trimiși în judecată pentru comiterea unor infracțiuni grave, fapte de evaziune fiscală, înșelăciune și spălare de bani.

În esență, susține acuzarea că faptele pentru care aceștia au fost trimiși în judecată (și în cele din urmă condamnați definitiv) au constat în efectuarea unor transferuri ale unor jucători de fotbal români la cluburi din străinătate, transferuri însoțite de întocmirea și folosirea unor contracte false, atestând sume de transfer mult inferioare celor reale. Dosarul cunoscut public ca "Dosarul ...", era unul deosebit de mediatizat, date fiind notorietatea persoanelor trimise în

judecată și subiectul de larg interes reprezentat de fraudele (la acea dată, presupuse) legate de transferurile internaționale de jucători de fotbal.

S-a considerat că inculpații au profitat de această notorietate, dar într-un mod negativ, folosindu-se de ea pentru obținerea unui avantaj ilegal, respectiv obținerea unei soluții de achitare într-un dosar foarte important în care se formulaseră acuzații grave împotriva lor. Faptul că inculpații erau persoane publice, beneficiare ale unor resurse financiare importante a constituit pentru aceștia, așa cum se susține de Ministerul Public, un imbold în a mitui nu doar un judecător, ci chiar acel judecător care ar fi trebuit să decidă, liber de orice influență, dacă acuzațiile formulate împotriva lor erau întemeiate.

Inculpații nu au fost interesați de aspecte fundamentale, precum independența actului de justiție sau egalitatea cetățenilor în fața legii, prevalând interesul lor, pur personal, interes care era susținut de posibilitățile materiale ale acestora. Inculpații au dat dovadă de perseverență infracțională, în condițiile în care după ce au fost trimiși în judecată pentru comiterea unor infracțiuni cu gravitate ridicată (pentru care au fost condamnați definitiv ulterior), au comis o altă infracțiune gravă. Este de remarcat suma mare de bani, 195.000 de euro, dată de inculpați tocmai pentru obținerea unei soluții de achitare în cauză.

Având în vedere acuzațiile aduse inculpaților (evaziune fiscală, înșelăciune cu consecințe deosebit de grave și spălare de bani), limitele de pedeapsă prevăzute de Codul penal din 1969 pentru aceste infracțiuni, existența concursului de infracțiuni și momentul la care s-au săvârșit infracțiunile de corupție (perioada 2009-2012) în cauza în care erau judecați, inculpații nu ar fi putut fi condamnați la o pedeapsă cu suspendarea executării.

Efectul comiterii infracțiunii de dare de mită, de către inculpații B., B. și B., asupra opiniei publice este unul cu atât mai grav, în condițiile în care ideea ce rezultă din conduita acestora este că persoanele cu posibilități financiare ridicate se pot bucura de impunitate față de organele judiciare, prin plata unor sume de bani inaccesibile majorității populației.

S-a menționat de către Ministerul Public și că, în cauza de față, nu se poate vorbi despre împrejurări care ar putea fi favorabile inculpaților și care ar putea să ducă la o diminuare a răspunderii penale a acestora. Faptul că inculpații au familii, copii sau că nu mai săvârșiseră alte fapte de natura penală înaintea celor deduse judecății pentru care să se fi aplicat condamnări definitive nu constituie elemente care să aibe o pondere importantă în stabilirea pedepsei.

S-a precizat că în cazul infracțiunilor de o gravitate mai mare, unele criterii, care de regulă sunt general acceptate ca factori care prezintă importanță în procesul de individualizare a unor pedepse, cum sunt cele enumerate mai sus, au o pondere mult mai redusă în determinarea pedepsei ce trebuie aplicată pe considerentul că în cazul unor astfel de infracțiuni infractorul profită de aceste realități pentru a-și disimula comportamentul infracțional sau a-și asigura realizarea scopului ilicit propus.

În cazul inculpatului B., s-a solicitat să se constate că nu există o situație de diminuare a răspunderii penale ca urmare a relației de rudenie cu B., precum și a faptului că ar exista o ascendență a fratelui mai mare asupra celui mai mic. Un astfel de argument nu poate fi folosit pentru a caracteriza un pericol mai mic al infracțiunii de dare de mită săvârșită de inculpatului B., având în vedere

vârsta acestuia, participația reală la săvârșirea faptei de dare de mită, astfel cum rezultă din probatoriul administrat și scopul săvârșirii faptei.

În ceea ce îl privește pe inculpatul P., s-a considerat de către Parchet că fapta acestuia este una de o gravitate ridicată, dacă se analizează nu doar limitele de pedeapsă, ci și modalitatea concretă în care fapta a fost comisă, calitatea specială a inculpatului, aceea de avocat, rolului deosebit pe care îl are acesta pe parcursul unui proces penal, acela de participant.

Se arată în motivele de apel că inculpatul P. era în relații de amicitie atât cu inculpata T., cât și cu martorul M.. Din această poziție, inculpatul a intermediat legătura dintre cei doi, cunoscând că martorul este văr cu inculpatul B.. Ulterior realizării legăturii dintre inculpații T. și B., acesta nu a mai fost folosit ca intermediar, acest fapt petrecându-se independent de dorința sa. Datorită acestei implicări, inculpatul P. a cunoscut foarte multe elemente ale relației de natură penală dintre inculpata T. și inculpații B. și B., toate aceste elemente fiind ascunse în mod intenționat procurorului la momentul în care a fost audiat în calitate de martor. Fapta sa are caracteristicile unei infracțiuni cu caracter agravat, având în vedere că este o infracțiune de mărturie mincinoasă, o infracțiune contra justiției, săvârșită de un avocat, persoană care posedă cunoștințe juridice, această experiență profesională fiind folosită în scopul inducerii în eroare a organelor judiciare.

Ministerul Public arată că inculpatul, după ce a încercat să inducă în eroare organele de urmărire penală prin prezentarea unei versiuni nereale, a încercat să inducă în eroare și judecătorul fondului prin formularea unei apărări nesustținută în mod real prin mijloacele de probă propuse a fi administrate.

S-a menționat că inculpatul nu este străin de săvârșirea unor infracțiuni de corupție. Astfel, față de acesta s-a mai dispus trimiterea în judecată, iar prin sentința penală nr. 112/16.06.2016 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția I Penală în dosarul nr./2/2013, s-a dispus condamnarea acestuia la o pedeapsă rezultantă de 10 ani de închisoare pentru săvârșirea mai multor infracțiuni de trafic de influență, cumpărare de influență, complicitate la luare de mită și aderare la un grup infracțional organizat (sentința nu este definitivă, cauza aflându-se în faza de apel).

S-a apreciat că elemente precum vârsta inculpatului, studiile sale (mai ales că acestea au fost folosite pentru a induce în eroare organele judiciare), lipsa antecedentelor penale nu pot constitui veritabile circumstanțe atenuante care să aibă drept consecință diminuarea răspunderii penale în contextul reținerii circumstanțelor expuse mai sus.

În ceea ce îl privește pe inculpatul I., atât Direcția Națională Anticorupție, prin actul de sesizare, cât și judecătorul cauzei, prin hotărârea atacată, au reținut că acesta a condus-o cu autoturismul pe inculpata T., în vara anului 2009, la și de la locuința coinculpatului B.; ulterior, fiind audiat, inculpatul a denaturat adevărul în cadrul declarației date în fața procurorului, negând acest fapt. Inculpatul a mijlocit legătura dintre inculpata T. și inculpatul B., întrucât, la acel moment, se afla în relații de amicitie cu amândoi. Această fapta a inculpatului prezintă aceeași gravitate ridicată, avându-se în vedere modalitatea concretă în care a fost comisă, calitatea specială a inculpatului, aceea de avocat, rolului deosebit pe care îl are acesta pe parcursul unui proces penal, acela de

participant. Fapta sa are caracteristicile unei infractiuni cu caracter agravat având în vedere că este o infractiune de mărturie mincinoasă, o infractiune contra justiției, săvârșită de un avocat, persoană care posedă cunoștințe juridice, această experiență profesională fiind folosită în scopul inducerii în eroare a organelor judiciare.

Chiar dacă inculpatul ar fi cunoscut mai puține elemente ale infractiunilor de corupție prin raportare la inculpatul P., nu trebuie minimalizat actul său de inducere în eroare a organelor judiciare, căroră le-a ascuns elemente legate de conducerea inculpatei T., elemente care la momentul la care au fost expuse organelor judiciare, ar fi putut da o altă greutate probatoriului administrat până la acel moment.

Conform motivelor de apel, s-a apreciat că elemente precum vârsta inculpatului, studiile sale (mai ales ca acestea au fost folosite pentru a induce în eroare organele judiciare), lipsa antecedentelor penale nu pot constitui veritabile circumstanțe atenuante care să aibă drept consecință diminuarea răspunderii penale în contextul reținerii circumstanțelor expuse mai sus.

În ceea ce privește nelegalitatea aplicării dispozițiilor art. 91 Cod penal (suspendarea executării pedepsei sub supraveghere aplicate inculpatului I.), s-a apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ toate condițiile prevăzute de lege. S-a considerat că elementele care ar putea forma convingerea că inculpatul I. nu va mai săvârși alte infractiuni ar trebui să fie diferite de cele care sunt utilizate în procesul de stabilire a pedepsei ce este aplicată inculpatului. În cazul de față, instanța de fond a considerat că aspecte precum studiile, lipsa antecedentelor penale, faptul că inculpatul I. doar a condus-o pe inculpata T. la locuința inculpatului B., sunt suficiente atât pentru a aprecia asupra gravității infractiunii, cât și pentru a aprecia că suspendarea executării pedepsei aplicate este suficientă și inculpatul nu va mai săvârși alte infractiuni.

S-a menționat de către acuzare că din mijloacele de probă administrate nu rezultă suficiente date pentru a se aprecia că suspendarea executării pedepsei aplicate este suficientă, iar inculpatul nu va mai săvârși alte infractiuni. Studiile inculpatului, profesia acestuia de avocat nu constituie aspecte care să-l circumstanțieze într-un mod pozitiv pe inculpat. Tocmai studiile juridice ale acestuia și activitatea de avocat desfășurată ar fi trebuit să-i formeze o conștiință civică peste nivelul mediei societății, astfel încât acesta să nu opteze pentru inducerea în eroare a organelor judiciare.

Pentru motivele expuse, în baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, s-a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței penale atacate și, rejudecându-se cauza, să fie pronunțată o hotărâre legală și temeinică prin majorarea cuantumului pedepselor aplicate inculpaților T., B., B., B., I. și P. și înlăturarea dispozițiilor art. 91-92 Cod penal referitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere în cazul inculpatului I.

Apelanta intimată inculpată T., referitor la legea penală mai favorabilă aplicabilă în cauză, a arătat că instanța de fond a apreciat că aceasta este reprezentată de Codul penal intrat în vigoare la data de 01.02.2014, singurul criteriu fiind acela al limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infractiunea de luare de mită, reduse cu o treime ca urmare a reținerii dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală.

Apărarea a reluat cele arătate de prima instanță în sensul că, potrivit dispozițiilor art. 254 alin. 2 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, art. 5 Cod penal și art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală, limitele de pedeapsă, reduse cu o treime, sunt între 2 și 10 ani închisoare, iar, conform prevederilor art. 289 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000 și art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală, limitele de pedeapsă prevăzute de lege, reduse cu o treime, sunt între 2 ani și 8 luni și 8 ani, 10 luni și 20 zile închisoare și, în condițiile în care, ținând seama de gravitatea infracțiunii, nu este oportună aplicarea unei pedepse cu închisoarea orientate către minimul special, ci în quantum mediu, legea mai favorabilă pentru inculpată este legea penală nouă, întrucât prevede un maxim mai redus al pedepsei închisorii.

Apelanta intimată inculpată T. a menționat că infracțiunea de luare de mită are, în actuala reglementare, un regim sancționator mai blând, prin prisma maximului special de pedeapsă prevăzut de lege, însă legea veche este legea penală mai favorabilă și anume Codul penal din 1969 și Legea nr. 78/2000 în forma anterioară datei de 01.02.2014, prin prisma quantumului minimului special al pedepsei, redus cu o treime, prin aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală, dar și a conținutului și efectelor circumstanțelor atenuante, prevăzute de art. 74 alin. 1 lit. a, b, c raportat la art. 76 lit. d Cod penal din 1969, precum și a condițiilor suspendării executării pedepsei sub supraveghere, prevăzute de art. 86 ind. 1 Cod penal din 1969.

În concret, conform apelantei, circumstanțele atenuante prevăzute de art. 74 alin. 1 Cod penal din 1969 sunt mai cuprinzătoare și permit coborârea pedepsei sub minimul special, în opoziție cu circumstanțele atenuante prevăzute de art. 75 Cod penal și de efectele acestora din legea nouă, care stabilesc reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă.

Referitor la quantumul pedepsei aplicate, prima instanță, în procesul de individualizare a pedepsei aplicate, a avut în vedere dispozițiile art. 74 Cod penal și art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală. Gravitatea infracțiunii, determinată de natura acesteia și de calitatea de judecător, a avut un rol esențial la stabilirea pedepsei, fiind singurul criteriu în aprecierea pedepsei, cu neglijarea celorlalte împrejurări favorabile inculpatei. Totodată, a fost avută în vedere suma mare care a făcut obiectul mitei, modalitatea de săvârșire, prin deplasarea la locuințele inculpaților, dar și mediatizarea intensă a dosarului ..., toate acestea în susținerea gravității faptelor.

Instanța de fond s-a referit și la circumstanțele favorabile, arătând că inculpata avut o conduită corespunzătoare în cursul procesului penal, recunoscând fără rezerve comiterea faptelor, înlesnind totodată cercetarea penală cu privire la coînculpați, dând dovadă de o atitudine sinceră, precum și faptul că are studii superioare și un copil minor. A mai arătat prima instanță că infracțiunile de luare de mită săvârșite de judecători prezintă o gravitate ridicată, ținând seama de natura funcției exercitate de aceștia, chiar dacă în procesul de individualizare a pedepsei sunt relevante și alte circumstanțe.

Conform apărării, principalul criteriu care a stat la baza individualizării pedepsei l-a constituit gravitatea infracțiunii, dată de natura acesteia și de săvârșirea faptei de către un judecător, aprecierile instanței fiind generale,

referindu-se în abstract la gradul de pericol social ridicat al infracțiunilor de corupție comise de judecători, fără a-l analiza prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei. Mai mult, prima instanță a precizat că infracțiunea de luare de mită comisă de un judecător apare mai gravă decât cele comise de alte categorii profesionale.

În opinia judecătorului fondului, circumstanțele personale favorabile nu pot contrabalansa gravitatea faptei, ținându-se seama de acestea în mod nesemnificativ. S-a considerat de către apărare că, în mod greșit, instanța de fond a avut în vedere mai mult împrejurările săvârșirii faptei care constituie circumstanțe agravante în contrast cu circumstanțele atenuante care abundă în întreg dosarul încă de la prima declarație pe care a dat-o în calitate de suspect și până la finalul cercetării judecătorești. De asemenea, nu s-a avut în vedere atitudinea procesuală, de cooperare, fără de care nu se putea stabili cu exactitate traseul infracțional.

Astfel, apelanta intimată inculpată a recunoscut în totalitate faptele, așa cum au fost descrise și reținute în actul de sesizare, solicitând ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, fiindu-i admisă cererea de judecare în baza procedurii simplificate, fiind incidente dispozițiile art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală.

Instanța de fond a înlăturat argumentele apărării și a considerat că nu există împrejurări ce ar putea constitui circumstanțe atenuante în favoarea sa, potrivit art. 74 alin. 1 Cod penal din 1969. A menționat că nu se poate reține circumstanța atenuantă prevăzută de art. 74, alin. 1, lit. a Cod penal din 1969, respectiv conduita bună înainte de comiterea infracțiunii, reflectată în absența antecedentelor penale, în condițiile în care astfel de împrejurări constituie o stare de normalitate, iar, în cazul acesteia reprezentau condiții esențiale pentru exercitarea funcției de judecător.

Apelanta intimată inculpată a considerat că această circumstanță atenuantă îi este aplicabilă, faptul că împrejurările care se circumscriu „conduitei bune” în înțelesul cerut de textul de lege menționat constituie condiții pentru exercitarea funcției de judecător nu justifică neaplicarea acesteia în cazul său. Dacă s-ar accepta punctul de vedere al instanței de fond, ar însemna că această circumstanță atenuantă să nu fie reținută inculpaților care dețin funcții importante și pentru care lipsa antecedentelor penale constituie o condiție de numire în funcție, or, legea nu distinge în acest sens. Lipsa antecedentelor penale constituie o stare de normalitate, dar tocmai această stare de normalitate este pusă în valoare prin dispozițiile art. 74 alin. 1 lit. a Cod penal din 1969, privind conduita bună a infractorului anterioară săvârșirii infracțiunii, textul de lege neimpunând un comportament deosebit, ieșit din tipare, ci unul care să fie caracterizat prin respectarea legii și a normelor de conviețuire socială.

Cu privire la circumstanța atenuantă prevăzută de art. 74 alin. 1 lit. b Cod penal din 1969, instanța de fond a considerat că nici aceasta nu este aplicabilă întrucât, în cazul infracțiunii de luare de mită, nu poate fi vorba de înlăturarea unui rezultat ori de repararea unei pagube.

Apelanta intimată inculpată a arătat că încă de la debutul urmăririi penale a indicat organului de urmărire penală locul unde a depus suma de 96.000 de euro, care constituia o parte din obiectul mitei, și, mai mult decât atât, a predat

suma de 2.000 de euro, obținută din venituri proprii, în vederea confiscării, potrivit art. 254 alin. 3 Cod penal din 1969. S-a apreciat că aceste acțiuni se subsumează circumstanței atenuante prevăzute de art. 74 alin. 1 lit. b Cod penal din 1969, reflectând stăruința inculpatei în vederea recuperării sumei de bani ce a constituit obiectul mitei, încercând astfel să înlăture rezultatul infracțiunii.

Astfel, pe lângă atitudinea sinceră, de recunoaștere a acuzației, încă din ziua aducerii sale la Direcția Națională Anticorupție, apelata intimată inculpată a acordat un ajutor substanțial organului judiciar, reflectat în faptul că, deși nu erau emise autorizații de percheziție pentru adresele aflate la dosar, a indicat locul în care au fost depuși banii primiți cu titlu de mită, aspect confirmat de actele de la dosarul cauzei. În acest sens, s-a efectuat o singură percheziție domiciliară, la locuința indicată de inculpată, astfel încât organul judiciar nu a fost nevoit să mobilizeze un număr mai mare de lucrători din subordine, în vederea efectuării mai multor percheziții domiciliare și de cheltuieli judiciare mai mari.

Concluzia este că, în urma ajutorului dat organului judiciar în vederea descoperirii banilor cu titlu de mită, apelanta intimată inculpată a contribuit la reducerea duratei urmăririi penale și, implicit, la reducerea cheltuielilor judiciare avansate de stat în această fază procesuală.

Un alt argument în susținerea reținerii circumstanței atenuante prevăzute de art. 74 alin. 1 lit b Cod penal din 1969 este acela că a recunoscut sume de bani cu titlu de mită nedovedite dincolo de orice dubiu. Deși au existat îndoieli cu privire la sumele de bani remise cu titlu de mită și care, potrivit principiului *in dubio pro reo* trebuiau să-i profite, apelanta intimată inculpată a ales să recunoască integral acuzația, incluzând și cuantumul mitei, cu consecința confiscării acesteia.

Circumstanța prevăzută de art. 74 alin. 1 lit. c Cod penal din 1969, constând în atitudinea infractorului după săvârșirea infracțiunii, rezultând din prezentarea în fața autorității, comportarea sinceră în cursul procesului, înlesnirea descoperirii ori arestării participanților nu a fost reținută de instanța de fond, deși erau suficiente împrejurări care arătau contrariul. O împrejurare care se încadrează în dispozițiile art. 74 alin. 1 lit. c Cod penal din 1969 este cea legată de contribuția majoră în vederea tragerii la răspundere penală a inculpatului B., apreciată prin prisma declarației pe care a dat-o în fața procurorului în data de 07.12.2015 și în care a arătat modul în care a decurs întâlnirea cu acesta.

Apărarea a arătat și că, inițial, în denunțul său, M. a susținut, în data de 03.06.2015, că B. l-a trimis pe inculpatul G. să-i dea suma de 10.000 Euro, în scopul pronunțării unei hotărâri favorabile. Urmare a acestui denunț, B. a fost audiat în calitate de suspect, calitate dobândită prin ordonanța din data de 19.11.2015. Punerea în mișcare a acțiunii penale față de acesta s-a dispus în data de 09.12.2015, datorită declarației inculpatei din data de 07.12.2015, când a relatat că „însoțită de inculpatul G., am mers la locuința inculpatului B. care mi-a atras atenția că mi-a lăsat ceva în geanta și abia la locuința mea am constatat că se afla suma de 10 000 Euro.” În data de 09.12.2015, a fost audiat denunțatorul M., ocazie cu care a schimbat conținutul denunțului, corelându-l, în realitate, cu

declarația pe care apelanta intimată inculpată a dat-o în fața procurorului cu două zile înainte, respectiv la data de 07.12.2015.

A precizat apelanta intimată inculpată că toate detaliile legate de o presupusă infracțiune de corupție le-a oferit ea, și nu denunțatorul M., aspect care se reflectă și în cuprinsul rechizitoriului, procurorul de caz reținând ca veridică situația prezentată de inculpată, și nu cea de denunțatorul M..

Așadar, tragerea la răspundere penală a inculpatului B. s-a realizat abia după momentul audierii apelantei intimată inculpată, sens în care s-a solicitat să se acorde relevanța juridică cuvenită declarației sale, ca fiind, în realitate, un denunț împotriva numitului B., potrivit art. 19 din Legea nr. 682/2002, chiar dacă acesta (denunțul) este unul atipic.

În cazul în care nu se va aprecia că declarația care a dus la tragerea la răspundere penală a inculpatului B. este un denunț, apărarea a solicitat ca acest comportament procesual, de înlesnire a descoperirii participanților la activitatea infracțională, să fie considerat ca fiind o circumstanță atenuantă prevăzută de art. 74 alin. 1 lit. c Cod penal din 1969.

Această circumstanță atenuantă nu a fost reținută de către prima instanță, justificat de faptul că atitudinea sinceră nu poate fi valorificată de două ori, ca circumstanță atenuantă și cauză de reducere a limitelor de pedeapsă (art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală). Apărarea nu a solicitat aplicarea acestei circumstanțe atenuante prin prisma atitudinii sincere, ci din perspectiva înlesnirii descoperirii și a altor participanți la săvârșirea faptei penale deduse judecății, potrivit dispozițiilor art. 74 alin 1 lit. c teza finală Cod penal din 1969.

Apărarea a arătat că nu poate fi negată gravitatea faptelor de corupție săvârșite de judecători, cei care sunt însărcinați să aplice legea și să înfăptuiască justiția și care au obligația de a avea o conduită profesională și socială impecabilă, dar nici nu se poate face abstracție de circumstanțele reale ale săvârșirii faptei și de circumstanțele personale.

S-a menționat că instanța de fond nu a dat eficiență sporită împrejurărilor arătate mai sus, nereținându-le ca și circumstanțe atenuante, potrivit Codului penal din 1969, cu consecința coborârii pedepsei sub minimul special redus cu o treime, ci le-a avut în vedere pe unele dintre acestea, în procesul de individualizare a pedepsei, ca și circumstanțe personale favorabile, când a stabilit cuantumul pedepsei orientat spre mediu.

În raport de limitele de pedeapsă reduse cu o treime, conform art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală și față de criteriile generale de individualizare impuse de art. 72 Cod penal din 1969, raportat la circumstanțele atenuante prevăzute de art. 74 alin 1 lit. a, b, c și art. 76 Cod penal din 1969, s-a solicitat să fie aplicată o pedeapsă sub minimul special stabilit ca urmare a reducerii cu o treime.

În subsidiar, dacă se apreciază că aceste împrejurări care circumstanțiază fapta și persoana inculpatei nu pot fi reținute ca și circumstanțe atenuante, apărarea a solicitat să le fie acordată o importanță mai mare în procesul de individualizare a pedepsei, cu consecința stabilirii unei pedepse orientate spre minimul special.

Referitor la modalitatea de executare a pedepsei, apelanta intimată inculpată a considerat că, față de circumstanțele personale, de comportamentul

manifestat după săvârșirea infracțiunii, scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea acesteia în regim de detenție.

Apărarea a solicitat să fie avute în vedere atitudinea constant sinceră de care a dat dovadă inculpată, fiind judecată în baza procedurii simplificate, colaborarea cu organul de urmărire penală, restituirea unei mari părți din suma de bani primită cu titlu de mită, lipsa antecedentelor penale, situația familială, fiind divorțată, cu un copil minor întreținere. S-a menționat că nu poate fi negată gravitatea faptei, raportat la calitatea de magistrat, dar acest aspect nu poate constitui singurul criteriu pe care instanța ar trebui să îl aibă în vedere la alegerea modalității de executare a pedepsei, trebuind a fi analizată și prin punerea în balanță cu circumstanțele faptice și personale. S-a apreciat că prin suspendarea executării pedepsei sub supraveghere se poate realiza reeducarea inculpatei, stabilirea unui termen maxim de încercare fiind de natură a asigura o eficiență supraveghere a comportamentului acesteia. Mai mult, măsurile de supraveghere și obligațiile impuse pe durata termenului de încercare constituie garanții pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, satisfăcând pe deplin scopul coercitiv și educativ al pedepsei. Toate înscrisurile în circumstanțiere depuse la dosar vin să caracterizeze favorabil persoana inculpatei și să susțină solicitarea de suspendare a executării pedepsei sub supraveghere.

Referitor la durata pedepsei complementare, apelanta intimată inculpată a apreciat că se impune reducerea pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi, aplicată de instanța de fond, în raport de persoana sa, în aceste condiții scopul pedepsei complementare putând fi realizat și pe o perioadă mai scurtă.

Referitor la deducerea corectă a prevenției, prima instanță a dedus din pedeapsa aplicată durata reținerii, a măsurii arestării preventive și a arestului la domiciliu, de la 19.11.2015 până la 05.02.2016 inclusiv, deși abia în data de 07.02.2016 expira durata arestului la domiciliu și, cum încheierea dată de curtea de apel nu era definitivă, contestația împotriva acesteia s-a judecat la data de 07.02.2016, data la care a fost pusă în libertate.

Referitor la cuantumul cheltuielilor judiciare avansate de stat la care a fost obligată, apelanta intimată inculpată a arătat că prima instanță a dispus obligarea sa la plata sumei de 4500 lei, în temeiul art. 274 alin. 1 și 2 Cod de procedură penală, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat, fără a detalia în ce constă aceste cheltuieli, deși este evident că dacă procurorul de caz a stabilit o suma de 3000 lei în sarcina sa, restul de 1500 lei reprezintă cheltuieli ocazionate de judecata cauzei în prima instanță. A contestat acest cuantum întrucât tergiversarea judecării cauzei nu s-a datorat comportamentului său procesual, ci inculpaților care nu au recunoscut faptele și care au solicitat administrarea de probe, termenele acordându-se în acest scop, judecătorul fondului neprocedând la disjungerea judecării cauzei față de aceștia.

Având în vedere actele procesuale realizate de către instanța de fond și de perioada pe parcursul căreia s-a desfășurat judecata, apelanta intimată inculpată a solicitat reducerea cuantumului cheltuielilor judiciare avansate de stat la care a fost obligată de instanța de fond, într-un cuantum rezonabil.

În ceea ce privește măsura de siguranță a confiscării speciale a sumelor de bani ce constituie obiectul mitei, s-a solicitat să se stabilească ce sume de bani s-au dat și ce sume de bani s-au primit în contextul în care însuși denunțatorul M.,

în cadrul discuției purtate cu inculpata în mediu ambiental, a arătat că frații B. știu că la ea a ajuns doar suma de 100 000 Euro.

Față de cele expuse, s-a solicitat amiterea apelului, urmând a se pronunța o hotărâre legală și temeinică în sensul celor solicitate.

Apelantul intimat inculpat B. a susținut că motivele apelului vizează în exclusivitate respingerea cererii de acordare a liberării condiționate, dispoziție pe care apărarea a apreciat-o ca fiind neîntemeiată.

Atunci când a respins acordarea liberării condiționate, judecătorul a reținut că nu sunt îndeplinite cerințele art. 105 alin. 2 Cod penal pentru a se acorda liberarea condiționată inculpatului B., ținând seama de gravitatea faptelor acestuia, fiind necesar ca inculpatul să execute o perioadă mai mare de timp, pentru a se asigura, în condiții optime, atingerea scopului și realizarea funcțiilor pedepsei.

Dincolo de caracterul lapidar al motivării instanței de fond, apărarea a solicitat să se constate următoarele: pedeapsa aplicată inculpatului B. pentru infracțiunea de dare de mită, astfel cum a fost individualizată, este în cuantum de 3 ani închisoare și nu o depășește pe cea mai grea dintre pedepsele care au fost stabilite prin decizia penală nr. 222/04.03.2014 a Curții de Apel București; sporul de pedeapsă care a fost adăugat, rezultat din urma aplicării dispozițiilor art. 39 alin. 1 lit b Cod penal și art. 40 alin. 1 Cod penal, este de 1 an închisoare; inculpatul B. a început executarea pedepsei principale la data de 04.03.2014 și că a fost liberat condiționat prin decizia penală nr. 497 a Tribunalului Ilfov la 14.09.2016, executând în acest fel, în mod efectiv, 2 ani 6 luni și 10 zile de închisoare în condițiile în care inculpatul a împlinit vârsta de 60 de ani la 10 iunie 2012, caz în care sunt aplicabile dispozițiile art. 60 alin. 2 Cod penal din 969, putând fi liberat condiționat după executarea unei treimi din durata pedepsei închisorii care nu depășește 10 ani.

Din durata totală a pedepsei aplicate prin hotărârea atacată, respectiv aceea de 7 ani și 4 luni închisoare, inculpatul B. a executat 30 de luni și 10 zile, adică mai mult decât treimea din pedeapsa aplicată care, transformată în luni ar însemna 29 de luni și 3 zile, fără a lua în calcul zilele considerate ca executate în urma muncii prestate în penitenciar.

S-a menționat că prin sentința penală nr. 1784/27.07.2016, Judecătoria Sector 4 București, înainte de a respinge ca nefondată propunerea de liberare condiționată a inculpatului B., a consacrat că, astfel cum rezulta din caracterizarea aflată la dosarul cauzei, acesta a beneficiat de 192 de zile câștigate ca urmare a muncii prestate și a elaborării a trei lucrări științifice în perioada detenției, adică 6 luni, consacrări intrate în puterea lucrului judecat având în vedere că Ministerul Public nu a declarat contestație împotriva acestei hotărâri.

De altfel, Tribunalul Ilfov a reținut în decizia penală din 14.09.2016 în același sens, astfel încât s-a solicitat să se constate că perioada executată și considerată ca fiind executată de către B. este de 3 ani și 15 zile închisoare.

Astfel, fiind reanalizate condițiile liberării condiționate, în ceea ce privește fracția de pedeapsă care este necesar să fie executată, prin raportare la noua pedeapsă de 7 ani și 4 luni închisoare, dar și prin raportare la dispozițiile

art. 60 alin. 2 Cod penal din 1969 – condamnat trecut de vârsta de 60 de ani – s-a apreciat că acestea sunt îndeplinite, fracția fiind depășită cu 7 luni.

În conformitate cu dispozițiile art. 105 alin. 2 Cod penal, în cazul în care, în raport de pedeapsa rezultată, sunt îndeplinite condițiile prev. de art. 100 Cod penal, aplicabile în cauză, nefiind vorba despre incidența art. 99 Cod penal cu privire la detențiunea pe viață, instanța poate acorda liberarea condiționată.

În ceea ce privește aplicabilitatea dispozițiilor art. 100 Cod penal, apărarea a solicitat să se constate că, în fapt, dispozițiile cu privire la liberarea condiționată în cazul inculpatului B., din perspectiva legii penale mai favorabile, în raport cu toate infracțiunile care intră în pluralitate și de data săvârșirii acestora, sunt cele din art. 59 și următoarele Cod penal din 1969 și că pentru a se acorda liberarea condiționată în conformitate cu art. 105 alin. 2 Cod penal, dincolo de condiția privind fracția din pedepasă ce se cere a fi executată, care este în mod evident îndeplinită, judecata de oportunitate se mărginește la constatări privind conduita condamnatului în perioada detenției, prin raportare la stăruința în muncă, comportamentul disciplinat și dovezile temeinice de îndreptare.

În cauza de față, astfel cum rezultă din dovezile depuse la dosar, respectiv caracterizări, procese verbale, dar mai ales decizia penală prin care a fost acordată liberarea condiționată, rezultă, conform apărării, că B., în perioada cât a executat pedeapsa, a dat dovezi temeinice de îndreptare, a fost disciplinat în comportamentul său și stăruitor în muncă (a câștigat 192 de zile care au fost considerate ca executate).

Apărarea susține că este evident că instanța de fond nu a făcut o analiză a situației juridice a inculpatului B. din perspectiva vocației la liberare condiționată, limitându-se să constate că nu sunt îndeplinite cerințele art. 105 alin. 2 Cod penal pentru a se acorda liberarea condiționată inculpatului B., ținând seama de gravitatea faptelor acestuia, fiind necesar ca inculpatul să execute o perioadă mai mare de timp, pentru a se asigura, în condiții optime, atingerea scopului și realizarea funcțiilor pedepsei. Instanța de fond a luat în calcul, la analiza oportunității acordării liberării condiționate, criteriul gravității faptelor precum și scopul și funcțiile pedepsei, în condițiile în care criteriile pentru acordarea liberării condiționate țin de comportamentul acuzatului pe timpul executării pedepsei și nicidecum de gravitatea faptelor, scopul și funcțiile pedepsei, care sunt criterii de individualizare judiciară a pedepselor.

O asemenea abordare echivalează, în opinia apărării, în fapt, cu o nouă individualizare judiciară a pedepsei și nu face altceva decât să prelungească efectele pedepsei aplicate printr-o hotărâre judecătorească definitivă, mai ales în condițiile în care cuantumul pedepsei aplicate are relevanță în ceea ce privește fracția ce se cere executată pentru liberare condiționată.

S-a solicitat să se constate că instanța de fond nu poate să reevalueze gravitatea faptelor pentru care s-a dispus deja condamnarea definitivă prin decizia penală nr. 222 din 04.03.2014, care are autoritate de lucru judecat, atât în ceea ce privește cuantumul pedepselor și elementele pe baza cărora acestea au fost individualizate și plasate în limitele de pedeapsă prevăzute de textele incriminatoire, ci doar să aprecieze asupra gravității faptei care a făcut obiectul judecății în cauza în care s-a pronunțat sentința penală nr. 225F/24.11.2016.

În acest sens, s-a solicitat să se constate că prin aplicarea dispozițiilor art. 5 Cod penal, dar și a dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală (reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă în cazul recunoașterii vinovăției), maximul rezultat este de 4 ani și 6 luni închisoare, iar pedeapsa stabilită de către instanța de fond pentru infracțiunea de dare de mită este de 3 ani închisoare, evident, luând în calcul atitudinea procesuală a inculpatului B., modul în care a fost săvârșită fapta, dar și circumstanțele și împrejurările săvârșirii ei, de remarcat fiind aici împrejurarea că nu inculpatul a avut inițiativa delictuală.

Apărarea a apreciat că, în cauză, în ceea ce îl privește apelantul intimat inculpat B., poate fi acordată liberarea condiționată, mai ales în condițiile în care a dat dovezi temeinice de îndreptare în perioada detenției, are 65 de ani și suferă de boli care i-ar produce suferințe pe perioada unei eventuale noi detenții, cât ar fi ea de scurtă.

În concluzie, în temeiul dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. a Cod de procedură penală, s-a solicitat admiterea apelului declarat de inculpat, desființarea hotărârii atacate numai în ceea ce privește dispoziția de respingere a cererii de acordare a liberării condiționate și, în rejudecare, să i se acorde apelantului intimat inculpat B. liberarea condiționată de sub pedeapsa de 7 ani și 4 luni închisoare.

Apelantul intimat inculpat B. a arătat că s-au supus analizei judecătorului probleme complexe de fond, dar prin hotărâre, printr-o motivare mai mult decât succintă, s-au respins aceste cereri. În primul rând, s-a solicitat instanței de fond să stabilească un cadru procesual, respectiv legea aplicabilă, din prisma legii de dezincriminare și a legii penale mai favorabile, situații care trebuiau analizate concomitent. Instanța de fond a analizat global situația juridică a inculpatului (limite de pedeapsă, dezincriminări, abrogări), apreciind că dacă va aplica legea veche, fapta fiind foarte gravă, va aplica și sporul facultativ până la 5 ani, fiind mult mai simplu să analizeze doar din prisma sancționării pluralității de infracțiuni și să constate că sporul de pedeapsă pe care îl va aplica în baza legii noi este mult mai favorabil inculpatului decât dacă ar aplica legea veche.

În opinia apărării, este greșit acest raționament juridic. În primul rând, prin legea nouă este abrogat sau dezincriminat caracterul agravat al faptei de dare de mită, respectiv art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000. Este adevărat că legea de dezincriminare nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. Deși există corespondența infracțiunii de dare de mită din legea veche în legea nouă, în aceasta din urmă nu este prevăzut caracterul agravat al infracțiunii vizând calitatea persoanei care primește mita, operând o abrogare a acestei forme agravate. Plecând de la aceste considerente, legea penală mai favorabilă este legea veche, din prisma limitelor de pedeapsă (respectiv 6 luni-5 ani, față de 1-7 ani în noua reglementare, cum a apreciat instanța de fond).

Referitor la situația de fapt, s-a arătat de către apărare că apelantul intimat inculpat B. a recunoscut fapta încă din faza de urmărire penală și a dat detalii cu privire la săvârșirea acesteia. Deși niciunul dintre frații B. nu a inițiat această situație, apărând o astfel de oportunitate, a fost mare tentația de a alege o formă mai ușoară de a rezolva anumite probleme.

Cu privire la sancționarea pluralității de infracțiuni, respectiv contopirea pedepselor, s-a apreciat că este incidentă decizia nr. 29/2015 a Înaltei Curți de

Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în sensul că instanța de fond trebuia să aprecieze legea penală mai favorabilă distinct de fondul cauzei.

În concluzie, în opinia apărării, legea penală mai favorabilă ar fi fost legea veche, întrucât instanța, în urma individualizării, ar fi putut să stabilească o pedeapsă îndestulătoare, fără a fi necesar să se aplice acel spor facultativ.

În ceea ce privește eficiența art. 105 alin. 2 Cod penal actual, s-a susținut că, de curând, apelantul intimat inculpat B. a fost liberat condiționat. Astfel, s-a considerat de către apărare că instanța poate aprecia cu privire la acordarea liberării condiționate în cazul acestui inculpat.

Analiza vizează pedepsele rezultate din hotărârea atacată, sporul rezultat fiind de 1 an. Apelantul intimat inculpat B. a început executarea pedepsei la 04.03.2014 și a fost eliberat la 04.01.2018, prin decizia nr. 2/C a Tribunalului Ilfov, executând efectiv 3 ani și 10 luni închisoare, respectiv aproximativ un număr de 1404 zile. Din totalul pedepsei aplicate la fond (de 5 ani și 8 luni) apelantul intimat inculpat B. a executat 46 luni, durată care depășește fracția de $\frac{2}{3}$ din pedeapsa aplicată la fond, respectiv de 45 luni și 3 zile. Arată că aceste calcule sunt făcute strict pe executarea efectivă și fără a lua în calcul că a beneficiat de recursul compensatoriu și de zile de muncă, rezultând un număr de 234 de zile beneficiu.

Raportat la dispozițiile art. 105 Cod penal actual, respectiv dacă instanța a constatat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 100 Cod penal, solicită să se constate că sunt îndeplinite la acest moment condițiile privind fracția, întregul comportament pe durata detenției, inclusiv plata daunelor și a obligațiilor civile din hotărârea inițială de condamnare, astfel încât se poate dispune o nouă liberare condiționată a inculpatului.

Apelantul intimat inculpat B. a susținut că raționamentul instanței de fond în sensul că dispozițiile din Codul penal în vigoare reprezintă legea penală mai favorabilă nu pot să reziste unei critici minimale, având în vedere că principalul criteriu în raport de care s-a evaluat caracterul favorabil a fost reprezentat de limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea supusă analizei.

Apărarea a considerat că este de necontestat că infracțiunea prevăzută de art. 255 Cod penal din 1969 avea un regim sancționator mai blând, pedeapsa prevăzută fiind închisoarea de la 6 luni la 5 ani. În Codul penal actual, potrivit art. 290, limitele de pedeapsă se situează între 2 și 7 ani închisoare.

Pe de altă parte, cauzele de atenuare a răspunderii penale prevăzute în art. 74-76 Cod penal din 1969 sunt mult mai cuprinzătoare și permit coborârea limitei de pedeapsă sub minimul special prevăzut de lege, până la minimul general, față de prevederile art. 75 Cod penal care conțin situații mult mai restrânse, vizând împrejurările ce pot constitui cauze de atenuare a răspunderii penale, iar efectul juridic îl reprezintă posibilitatea coborârii pedepsei până la o treime din minimul special.

Cu privire la incidența în cauză a dispozițiilor art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, această prevedere nu poate ultractiva, deoarece ultractivitatea privește exclusiv legea penală mai favorabilă și nu o cauză de agravare a răspunderii penale, ale cărei efecte s-ar putea prelungi în timp, dincolo de

momentul abrogării. Prin urmare este exclus a se menține în încadrarea juridică agravanta prevăzută de art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000.

S-a solicitat să fie reținute dispozițiile art. 255 alin. 1 Cod penal din 1969 cu aplicarea art 5 Cod penal, acestea constituind lege penală mai favorabilă.

Apărarea a menționat că, în declarațiile date, inculpatul B. a negat acuzația ce i-a fost adusă, arătând că nu a avut vreo întâlnire cu judecătoarea T. în afara sălii de ședință, nu a invitat-o și nu a primit-o niciodată la locuința sa, nu i-a cunoscut numărul de telefon și nu a apelat-o niciodată. De asemenea, inculpatul a susținut că nu a fost informat nici de coaculpații B. și B., nici de alte persoane în legătură cu faptul că judecătoarei i-ar fi fost promise și ulterior oferite sume de bani, direct sau prin intermediari, în vederea pronunțării unei soluții de achitare în „Dosarul”.

S-a făcut trimitere la declarația dată în cursul urmăririi penale de inculpatul B., la 24.11.2015, în cuprinsul căreia acesta a arătat că nu a discutat niciodată cu B. în legătură cu înțelegerile pe care le-a avut cu judecătoarea T., că nu i-a solicitat să participe financiar la colectarea sumelor de bani oferite inculpatei și că inculpatul B. nu a fost prezent la niciuna dintre întâlnirile pe care el și fratele său le-au avut cu judecătoarea cauzei.

Nici inculpatul B. nu a făcut vreo referire la participarea lui B. la discuțiile purtate cu inculpata T. ori la faptul că acestuia i-ar fi fost adusă la cunoștință înțelegerea ilicită, ori că i-ar fi solicitat să participe financiar la colectarea sumei de bani oferită judecătoarei.

Inculpatul I., audiat la 08.12.2015 în calitate de martor, a arătat că o cunoștea pe judecătoarea T., contestând însă faptul că ar fi transportat-o vreodată cu autoturismul propriu la domiciliul inculpatului B. situat în afara Bucureștiului sau că ar fi avut cunoștință de faptul că aceasta a primit sume de bani de la B. sau B..

Apărarea a subliniat și că inculpata T. a dat mai multe declarații în cauză, în care a relatat în mod diferit împrejurările în care l-a cunoscut și a discutat cu inculpatul B. și ar fi primit de la acesta suma de 10.000 euro. Un examen critic al declarațiilor date de inculpata T. relevă nu doar caracterul contradictoriu, ci și total nesincer al acestor susțineri, precum și împrejurarea că unica motivație a inculpatei T. a fost aceea de a-și crea o situație juridică favorabilă. Prin recunoașterea acuzațiilor ce i-au fost aduse de procuror aceasta urmărea un interes procesual propriu și legitim, acela de a obține un tratament sancționator mai blând. Pe fondul lor, declarațiile trădează nesiguranță și ascund o realitate evidentă, anume că T. nu a fost niciodată la locuința inculpatului B., fapt ce rezultă din examinarea în termeni logici a declarațiilor date de inculpată.

Cu toate că a declarat în mod repetat că nu a interesat-o traseul parcurs din locul de unde a fost preluată de G. și până la domiciliul inculpatului B., este absolut neverosimil ca o persoană, care la rândul său domiciliază în, să nu cunoască zona Pantelimon. Pentru a se ajunge la locuința inculpatului B. nu se traversează nicio linie de cale ferată.

Apărarea a arătat că inculpata nu a putut da niciun fel de detalii serioase și credibile în legătură cu momentul în care i-au fost introduși cei 10.000 euro în poșetă, arătând într-una din declarații că i-a observat abia când a ajuns acasă, în altă declarație că B. i-a semnalat că i-a introdus un plic în poșetă, dar în toate

depozițiile sale se regăsește afirmația că între ea și inculpat s-a creat o legătură personală și că a perceput primirea sumei de bani cu titlul de cadou, cu atât mai mult cu cât inculpatul i-a cerut numărul de telefon, iar ulterior a apelat-o, solicitându-i întâlniri pe care judecătoria le-a refuzat.

Dincolo de inadvertențele cuprinse în declarațiile date, întreg scenariul prezentat de inculpata T. este lipsit de credibilitate în cea mai elementară logică. Raportat la caracterul subiectiv al declarațiilor date, la interesul procesual propriu pe care inculpata îl are în prezenta cauză, s-a solicitat instanței de apel să se înlăture din probațiune depozițiile acesteia, urmând a fi avute în vedere doar declarațiile concordante și care conturează realitatea faptelor.

Cu privire la valoarea probatorie a depoziției martorului M., apărarea a menționat că se impune observația că acesta este un martor indirect, luând cunoștință de la inculpata T. despre episodul relatat referitor la inculpatul B.. Se impune de asemenea observația că nici în cuprinsul denunțului și nici în primele sale declarații date în timpul urmăririi penale, M. nu a făcut nicio referire la pretinsa discuție pe care ar fi purtat-o cu inculpata T. referitoare la întâlnirea acesteia cu B. și la primirea sumei de 10.000 euro, deși a oferit organelor de urmărire penală detalii consistente cu privire la toate celelalte aspecte referitor la discuțiile purtate cu inculpații B., întâlnirile ce au avut loc între aceștia și judecătoria și sumele de bani oferite și primite cu titlul de mită.

Concluzia ce se desprinde este aceea că inculpata T. nu i-a relatat niciodată denunțatorului despre pretinsa vizită făcută la locuința inculpatului B., despre faptul că ar fi primit de la acesta suma de bani sau orice alte aspecte conexe, ci abia după ce inculpata T. a dat declarații la organul de urmărire penală, martorul denunțator a revenit cu precizarea unor aspecte menite să susțină declarațiile acesteia, dar care nu aveau nicio legătură cu informațiile pe care acesta le-ar fi obținut deja de la inculpată.

S-a menționat că sumele de bani solicitate și primite în cauză au avut un quantum ridicat, fiind oarecum proporționale cu prejudiciile stabilite în dosar și cu posibilitățile financiare ale inculpaților B.. Suma de bani pe care inculpata T. susține că a primit-o de la inculpatul B. este absolut derizorie în raport cu banii oferiți de inculpații B., magistratul arătând în mod sistematic că remiterea s-a făcut într-un mod discret, practic inculpatul introducând plicul cu bani în poșeta ei într-un moment de neatenție, iar ca percepție subiectivă, aceasta a apreciat că banii reprezintă un cadou și că nu aveau nicio legătură cu modul în care urma să soluționeze dosarul.

S-a menționat că poziția procesuală de nerecunoaștere a inculpatului B. nu trebuie tratată doar ca o atitudine nesinceră și sancționată suplimentar, astfel cum a procedat instanța de fond, întrucât, așa cum s-a arătat, susținerile inculpatei T. legate de locul și circumstanțele în care s-ar fi produs întâlnirea sunt confuze și contradictorii. Faptul că un inculpat se declară nevinovat în legătură cu acuzațiile ce-i sunt aduse trebuie evaluat în raport de elementele probatorii care susțin această poziție, iar în cazul de față acestea sunt extrem de numeroase și convingătoare.

S-a solicitat ca instanța de apel să evalueze tabloul infracțional ca fiind compus din două infracțiuni distincte de luare de mită, una privitoare la inculpații B. și B., iar cealaltă în referire la inculpatul B. și, pe cale de

consecință, în temeiul art. 396 alin. 5 Cod de procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. a Cod de procedură penală, să se dispună achitarea inculpatului, constatându-se inexistența faptei.

Cu caracter subsidiar, s-a solicitat reindividualizarea pedepsei aplicate inculpatului B.. S-a arătat că acesta este o persoană bine integrată social, este tatăl a șapte copii, dintre care șase minori, și-a îndeplinit cu responsabilitate îndatoririle de părinte, astfel că reintegrarea lui socială cât mai rapidă ar fi în beneficiu și interesul acestor copii, care au nevoie de sprijinul susținerea și supravegherea tatălui lor.

Apelantul intimat inculpat I. a arătat că fapta de a declara în calitate de martor că nu a facilitat niciodată vreun contact între T. și B. nu este mincinoasă. S-a susținut că nu există probe din care să rezulte, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că în vara anului 2009 a condus-o pe T. la B. și a facilitat în acest mod întâlnirea dintre cei doi. În aceste circumstanțe, afirmațiile inculpatului date în fața procurorului, conform cărora nu a intermediat contactul între T. și B. sunt adevărate, neputând constitui latura obiectivă a infracțiunii de mărturie mincinoasă. Pentru aceleași considerente nu pot fi reținute nici omisiuni ale inculpatului I. cu privire la fapte care nu s-au petrecut în realitate.

Prima instanță a pronunțat condamnarea inculpatului I. având în vedere următoarele mijloace de probă: declarațiile inculpatei T., declarațiile martorului M. și procesul-verbal privind traseul urmat de inculpata T. către locuința inculpatului B..

Apărarea a arătat că, în ceea ce privește declarațiile inculpatei T., instanța de fond a acordat în mod nejustificat valoare probatorie acestui mijloc de probă, reținând că declarațiile inculpatei „sunt detaliate și prezintă credibilitate”. S-a menționat că declarațiile acesteia nu sunt deloc detaliate, ci, dimpotrivă, confuze și lipsite de aspecte concrete.

Deși inculpata a declarat că a stat două ore în interiorul locuinței inculpatului B., nu a reușit să ofere niciun detaliu referitor la această locuință, omisiuni care pun la îndoială, în mod rezonabil, veridicitatea acestei întâlniri. În aceeași manieră confuză de relatare a faptelor, inculpata T. nu a reușit să răspundă la întrebările apărării cu privire la mașina cu care a fost condusă la locuința inculpatului B..

Inculpata T. nu a putut relata niciun aspect legat de localitatea în care s-a deplasat, imobilul pe care l-a vizitat (locuința inculpatului B.) și nici cu privire la mijlocul de transport folosit pentru a ajunge la locuința inculpatului B..

Afirmația inculpatei prin care a precizat că „rețin că am traversat o cale ferată” nu poate fi considerată verosimilă în contextul împrejurărilor existente în ceea ce privește deplasarea pe care susține că a făcut-o împreună cu inculpatul I., deoarece era în timpul nopții, iar din autoturismul în care se afla și care traversa podurile supraterane late de câțiva zeci de metri nu se putea observa nimic din ceea ce se afla sub acestea.

Apărarea arată că, în cazul în care se efectua un experiment judiciar în cauză se putea constata cu ușurință faptul că declarația inculpatei T., în ceea ce privește traversarea unei căi ferate, pe timpul nopții, într-un autoturism, pe un pod suprateran existent în zonă, cu o lățime de câțiva zeci de metri, ocazie cu care a traversat o cale ferată, este neadevărată.

S-a solicitat să fie avute în vedere neconcordanțele care există între cele declarate de inculpata T. și declarațiile martorului M., dar și aspectele contradictorii pe care le conțin declarațiile martorului M..

S-a subliniat, mai întâi, poziția inculpatei T. cu privire la declarația martorului M., în care aceasta neagă faptul că ar fi relatat acestui martor vreun aspect legat de întâlnirea cu inculpatul B., ceea ce exclude, implicit, împrejurările referitoare la implicarea martorului I. în legătură cu presupusa întâlnire dintre inculpata T. și inculpatul B..

În opinia apărării, este puțin credibil că inculpata T. s-a confesat către martorul M. cu privire la faptul de a fi luat mită de la inculpatul B.. Astfel, nu pare plauzibil ca un judecător, în ipoteza săvârșirii unei infracțiuni foarte grave, să ofere cu dezinvoltură asemenea informații unei persoane cu care nu a avut decât întâlniri sporadice, fără a se afla într-o relație mai strânsă.

Veridicitatea declarațiilor lui M. poate fi pusă sub semnul întrebării și prin prisma profilului moral al acestuia, care este un infractor recidivist, cu condamnări multiple, specializat în săvârșirea infracțiunilor de furt din locuințe, aflându-se în executarea unei pedepse de 6 ani închisoare (în aceeași cauză, celălalt martor al acuzației, R. fiind condamnat să execute o pedeapsă de 17 ani, 6 luni și 20 de zile de închisoare).

Conform apărării, prima instanță a ignorat neconcordanțele din cuprinsul declarațiilor martorului M., profilul moral al acestuia și văditul interes în darea declarației și a apreciat că „declarația martorului prezintă credibilitate” pentru simplul motiv că nu există „vreun conflict ori alt motiv pentru ca martorul să denatureze adevărul în privința inculpatului I.”.

Cu referire la cel de-al treilea mijloc de probă reținut în motivarea condamnării inculpatului I., și anume procesul-verbal privind traseul urmat de inculpata T. către locuința inculpatului B., prima instanță a concluzionat că acest mijloc de probă furnizează informații care se coroborează cu declarația inculpatei și cu declarația martorului M.. Conform apărării, este greșit raționamentul instanței de judecată, în sensul că prin acest proces-verbal au fost confirmate „detalii” pe care inculpata T. le cunoștea în legătură cu traseul, respectiv cu locuința inculpatului B., pentru simplul motiv că inculpata nu a furnizat niciun moment detalii referitoare la cele două aspecte. În realitate, prin acest proces-verbal, au fost consemnate o serie de detalii, care nu au nicio legătură cu declarațiile inculpatei T..

S-a considerat că soluția de condamnare a inculpatului I., dispusă în baza unei probe directe conținută în declarația inculpatei T., mijloc de probă caracterizat prin susțineri confuze, a unei probe indirecte, provenind de la declarația nesinceră a martorului M. și a unui înscris lipsit de relevanță probatorie, a fost dispusă prin încălcarea dispozițiilor art. 103 alin. 2 teza finală Cod de procedură penală, art. 4 alin. 2 Cod de procedură penală și art. 396 alin. 2 Cod de procedură penală.

S-a apreciat că probele administrate în cauză nu au aptitudinea de a contura, dincolo de orice îndoială, faptul că inculpatul I. a intermediat contactul între inculpata T. și inculpatul B., ceea ce conduce la constatarea imposibilității susținerii acuzației de mărturie mincinoasă cu referire la aspecte de fapt neprobate.

În aceste circumstanțe, în conformitate cu dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a Cod de procedură penală, s-a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței și soluționarea laturii penale a cauzei prin achitarea inculpatului I. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă, în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod de procedură penală, fapta de a da declarații corespunzătoare realității nefiind prevăzută de legea penală.

Un alt motiv de apel constă în aceea că faptele și împrejurările cu privire la care este acuzat I. că a făcut declarații mincinoase nu sunt esențiale pentru reținerea săvârșirii infracțiunilor de dare de mită, respectiv luare de mită.

S-a susținut că într-o cauză penală sunt esențiale împrejurările care pot servi la aflarea adevărului și la justa soluționare a cauzei. În literatura de specialitate se precizează că însușirea unei împrejurări de a fi „esențială” este dată de eficiența probatorie a acesteia, de relevanța și concludența în cercetarea și soluționarea unei cauze penale. Împrejurarea cu privire la care s-a considerat că este esențială pentru justa soluționare a cauzei și cu referire la care inculpatul I. ar fi declarat mincinos este reprezentată de conducerea inculpatei T. la locuința inculpatului B..

În opinia apărării, această împrejurare nu este esențială pentru aflarea adevărului în cauză, deoarece în măsura în care ar fi reală nu ar putea conduce la reținerea vinovăției inculpaților acuzați de săvârșirea infracțiunilor de corupție. Astfel, stabilirea prin probe certe a conducerii inculpatei T. la locuința inculpatului B. nu prezintă aptitudinea probatorie de a determina reținerea, dincolo de orice dubiu, a săvârșirii faptelor de corupție. Presupunând că această întâlnire a avut loc, acest fapt nu poate fi asimilat în mod necesar și obligatoriu cu remiterea unei sume de bani de către inculpatul B. inculpatei T..

În subsidiar, în conformitate cu dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a Cod de procedură penală, apărarea a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței apelate și soluționarea laturii penale a cauzei prin achitarea inculpatului I. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă, în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod de procedură penală, fapta de a da declarații sau de a face omisiuni care nu vizează fapte sau împrejurări esențiale nefiind prevăzută de legea penală.

Un al treilea motiv de apel constă în aceea că fapta reținută în sarcina inculpatului I. nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de mărturie mincinoasă, deoarece din declarația dată de I. aflată la dosarul cauzei nu rezultă că inculpatul a fost întrebat de organul de urmărire penală asupra unor împrejurări esențiale pentru justa soluționare a cauzei.

Conform apărării, în literatura de specialitate se precizează că cerința esențială privitoare la condiția ca asupra împrejurării esențiale martorul să fi fost întrebat, constituie o a doua limitare a obiectului mărturiei mincinoase, restrângând sfera împrejurărilor esențiale numai la acelea asupra cărora s-au pus întrebări. Pentru realizarea elementului material al infracțiunii, mai este necesar ca martorul, care a alterat, prin afirmațiile sau omisiunile sale, adevărul cu privire la împrejurările esențiale în cauză, să fi fost întrebat asupra acestor împrejurări. Numai în măsura în care i se atrage atenția martorului, printr-o întrebare, asupra unei anumite împrejurări, acesta își poate da mai bine seama că

aceea împrejurare este esențială și, prin urmare, că orice alterare a adevărului aduce atingere activității de înfăptuire a justiției

Din analiza declarației de martor dată de inculpatul I. în fața organelor de urmărire penală, la data de 08.12.2015, se desprinde cu ușurință concluzia că acesta nu a fost întrebat niciun moment dacă a intermediat contactul între inculpatul B. și inculpata T.. Din conținutul declarației martorului I. rezultă că acestuia i s-au adresat următoarele două întrebări din partea organului de urmărire penală: 1) Ce mașină folosea martorul în anul 2009 și 2) Dacă este dispus să se supună unei constatări științifice având ca obiect detecția comportamentului simulat. Astfel, se constată că martorul I. nu a fost întrebat de organul de urmărire penală dacă a intermediat contactul dintre B. și T., dacă a condus-o pe aceasta din urmă la locuința omului de afaceri sau, dacă aceste întrebări au fost formulate, ele nu au fost consemnate în cuprinsul declarației, astfel cum s-a procedat cu întrebările referitoare la mașina utilizată în anul 2009, respectiv la efectuarea constatării cu privire la detectarea comportamentului simulat.

Pe cale de consecință, s-a apreciat că nu este îndeplinită cerința legală esențială pentru existența laturii obiective a infracțiunii de mărturie mincinoasă și anume martorul I. nu a fost întrebat asupra împrejurării esențiale a intermediării contactului dintre B. și T..

În aceste circumstanțe, în subsidiar față de apărarea formulată în cuprinsul primului motiv de apel, în conformitate cu dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a Cod de procedură penală, s-a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței penale apelate și soluționarea laturii penale a cauzei prin achitarea inculpatului I. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă, în conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod de procedură penală, având în vedere lipsa cerinței esențiale privitoare la condiția ca asupra împrejurării esențiale martorul „să fi fost întrebat”.

Apelantul intimat inculpat P., referitor la împrejurarea că nu a participat la o întâlnire în perioada februarie - aprilie 2009 dintre martorul denunțator M. și inculpata T., a susținut că un element deosebit de important în lămurirea participării sau nu la întâlnire este reprezentat de stabilirea datei la care această presupusă întâlnire a avut loc. Astfel, în ceea ce privește momentul presupusei întâlniri, din elementele aflate la dosarul cauzei, se constată că stabilirea cu exactitate a momentului întâlnirii este imposibilă. Prin rechizitoriu, momentul la care această întâlnire a avut loc este specificat numai generic, respectiv perioada februarie - aprilie 2009, nestabilindu-se cu exactitate în ce circumstanțe a avut loc această întâlnire.

Prin declarația dată în fața organelor de urmărire penală, martorul M. a arătat că presupusa întâlnire ar fi avut loc cu aproximativ 2-3 săptămâni înainte de meciul de pe stadionul Ghencea. Tot în faza de urmărire penală, martorul denunțator a arătat că la câteva zile de la întâlnirea de la restaurant, a sunat-o pe inculpată pentru cumpărarea a două telefoane cu cartele pre-pay. În continuare, martorul a arătat că după o săptămână sau două, a aranjat o întâlnire între B. și T. la stadionul din Ghencea.

S-a menționat că inculpata este oscilantă în declarații, arătând inițial că întâlnirea ar fi avut loc cu două, trei sau patru săptămâni înaintea meciului,

ulterior a arătat că la sfârșitul lunii martie ori începutul lunii aprilie 2009, iar în cele din urmă a relatat că ar fi avut loc cu aproximativ trei săptămâni înainte de meciul de pe stadionul Ghencea (ce a avut loc la data de 04.04.2009). De asemenea, martorul denunțator este oscilant, arătând inițial că întâlnirea a avut loc cu 2-3 săptămâni înainte de meci, iar ulterior că aceasta ar fi avut loc cu 4 săptămâni înainte de meci. Data desfășurării meciului de pe stadionul Ghencea reprezintă singurul moment determinat în mod cert ca dată de desfășurare din întreaga situație expusă de către organele de urmărire penală, acesta având loc la data de 04.04.2009. În raport de acest moment și având în vedere declarațiile inculpatei și alte martorului denunțator, se poate concluziona în sensul că presupusa întâlnire ar fi avut loc cu trei săptămâni înaintea meciului.

Prin copia pașaportului depusă la dosarul cauzei de către inculpat, precum și din adresa eliberată de către TAROM reiese împrejurarea că în perioada 10.03.2009 -18.03.2009 acesta nu se afla în România, fiind plecat în Emiratele Arabe Unite. Mai mult decât atât, inculpatul nu s-a aflat în București nici în perioada 22.03.2009 - 27.03.2009, astfel cum reiese din adresa emisă de către TAROM, la data de 27.10.2016.

Instanța de fond s-a pronunțat în sensul că presupusa întâlnire ar fi avut loc la începutul lunii martie 2009, iar la acel moment inculpatul s-ar fi aflat în țară, având posibilitatea de a participa la întâlnire.

Apelantul intimat inculpat a considerat că, prin această concluzie, instanța de fond a încălcat în mod flagrant principiul *in dubio pro reo*.

Articolul 4 alin. 2 Cod procedură penală, conform căruia după administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului, a fost interpretat de către instanța de fond în sens contrar, respectiv dubiile existente cu privire la toate aspectele cauzei (momentul întâlnirii, relația dintre martorul denunțator și inculpată) au fost interpretate arbitrar împotriva inculpatului.

Astfel, instanța de fond, deși a constatat existența unui dubiu rezonabil cu privire la împrejurarea că inculpatul nu se afla în țară la momentul presupusei întâlniri, a optat pentru interpretarea acestui dubiu împotriva inculpatului.

Ulterior pronunțării hotărârii și luării la cunoștință de concluzia instanței de fond în sensul că întâlnirea ar fi avut loc la începutul lunii martie 2009, apelantul intimat inculpat a constatat că nici în perioada vizată nu s-a aflat în țară. Astfel în perioada 01.03.2009 - 06.03.2009 acesta s-a aflat la Geneva. Totodată, la data de 08.03.2009, apelantul intimat inculpat a sărbătorit alături de familie onomastica surorii sale, A..

În ceea ce privește relația existentă între martorul denunțator M. și inculpata T., apelantul intimat inculpat a arătat că aceștia s-au cunoscut prin intermediul său, în anul 2008, când inculpata dorea să organizeze o zi onomastică și căuta o locație, acesta conducând-o la restaurantul deținut de către martorul denunțator. Relația preexistentă dintre cei doi prezintă importanță asupra faptului că apelantul intimat inculpat nu avea de ce să intermedieze o întâlnire dintre cei doi, având în vedere că aceștia se cunoșteau deja, fiind foarte apropiați. Acest aspect se coroborează și cu împrejurarea că nu a participat la întâlnirea dintre cei doi, unde s-a discutat despre Dosarul

Apărarea a solicitat să se aibă în vedere contradicțiile din declarațiile inculpatei T. și martorul M., în ceea ce privește împrejurarea că cei doi se cunoșteau înainte de presupusa întâlnire din februarie-aprilie 2009.

Referitor la relațiile preexistente dintre T. și M., declarația martorului este contrazisă în mod vădit de procesele verbale de redare a înregistrărilor foto - video. În plus, aspectul că între aceștia exista o relație apropiată reiese nu numai din discuția efectiv purtată, ci și din tonul de comunicare folosit, modul de adresare, limbajul familiar.

S-a solicitat să se constate că între martorul denunțator M. și inculpata T. a existat o relație apropiată încă din anul 2008, împrejurare care face ca organizarea și participarea inculpatului P. la o întâlnire cu cei doi având ca subiect săvârșirea infracțiunii de luare/dare de mită, să nu fie necesară, toate aspectele privind săvârșirea infracțiunii putând fi (și probabil au fost) discutate direct între cei doi.

În ceea ce privește veridicitatea probei testimoniale, apărarea a solicitat să se aibă în vedere că inculpata T. a urmărit să recunoască în integralitate situația de fapt expusă de către organele de urmărire, pentru a beneficia de dispozițiile art. 396 alin. 10 Cod procedură penală. Astfel, martorul R. a formulat denunțul și a declarat aspecte de care nu a luat cunoștință în mod direct, ci care ar fi fost povestite de către martorul M., având în vedere împrejurarea că acesta era urmărit penal în alte dosare, iar un denunț ar fi condus la aplicarea dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002, aspect confirmat de împrejurarea că martorul și-a schimbat în integralitate declarația în fața instanței. În ceea ce privește declarația martorului M., aceasta a fost dată împotriva inculpatului P., martorul având o adversitate față de inculpat.

În urma coroborării aspectelor menționate, respectiv împrejurarea că inculpatul nu se afla în țară la momentul presupusei întâlniri, relația existentă între martorul denunțator și inculpata T., motivația martorilor pentru a da declarații în cauză, apărarea a solicitat ca instanța să constate că, în realitate, fapta de care este acuzat nu există. Astfel, inculpatul nu a dat declarații neconforme cu adevărul în fața organelor de urmărire penală și nu a omis a declara asupra aspectelor cu privire la care a fost întrebat, referitor la modalitatea în care martorul denunțator și inculpata au început activitatea infracțională privind luarea/darea de mită în "Dosarul".

Referitor la principiul *in dubio pro reo*, s-a arătat că în cazul în care probele referitoare la vinovăție nu sunt certe, sigure, complete, ci există îndoială cu privire la vinovăția inculpatului, se aplică principiul menționat, potrivit căruia orice îndoială operează în favoarea inculpatului, soluția ce se impune fiind aceea de achitare.

În prezenta cauză, instanța de fond nu numai că nu a aplicat acest principiu, ci chiar s-a substituit organelor de urmărire penală, prin aceea că în loc de a verifica acuzația adusă, cuprinsă în actul de sesizare, judecătorul a completat acuzația adusă.

Conform apărării, în hotărârea atacată, instanța de fond nu a avut în vedere elemente sigure, probate dincolo de orice îndoială legitimă, ci s-a bazat pe probabilități, respectiv împrejurarea că probabil întâlnirea dintre inculpatul P., inculpata T. și martorul denunțator a avut loc la începutul lunii martie 2009

sau că probabil relațiile dintre inculpată și martorul denunțator s-au consumat ulterior întâlnirii din martie 2009 ori că declarațiile martorilor probabil reflectă adevărul întrucât probabil nu există o relație de dușmănie.

Referitor la caracterul esențial al aspectelor declarate de inculpatul P., apărarea a arătat că acel caracter de împrejurare esențială este dat de eficiența probatorie a acestuia, de relevanța și concludența sa în cercetarea și soluționarea cauzei respective. Aceste împrejurări influențează direct soluționarea cauzei. Prin urmare nu va întruni elementele esențiale ale infracțiunii de măturie mincinoasă relatarea inexactă a unui martor, care însă nu privește împrejurări esențiale pentru cauză, chiar dacă afirmația sa este un răspuns la o întrebare adresată de organul judiciar.

Caracterul esențial al împrejurărilor despre care a fost întrebat martorul nu se determină în funcție de soluția pronunțată în cauza în care s-a făcut măturia mincinoasă, ci în funcție de obiectul probei, în sensul că proba respectivă este necesară rezolvării cauzei și este de natură să influențeze răspunderea făptuitorului.

În aceste condiții, s-a solicitat să se constate că nu este îndeplinită condiția cerută de textul incriminator, în sensul că aspectele asupra cărora organele de cercetare penală au considerat că a omis să dea declarație nu reprezintă împrejurări esențiale în sensul legii penale.

Astfel, este irelevantă pentru desfășurarea activității infracționale de dare/luare de mită, împrejurarea în care martorul denunțator și inculpații s-au cunoscut.

Un aspect important este reprezentat de faptul că, la momentul la care ar fi declarat necorespunzător adevărului, săvârșind infracțiunea de care este acuzat, respectiv data de 24.11.2015, organele de urmărire penală se aflau într-un stadiu avansat al cercetărilor, având în vedere că la data de 18.11.2015, fiind solicitate și emise mandate de percheziție în cauză, organele de urmărire penală dețineau deja toate elementele formării acuzației de luare/dare de mită.

Referitor la individualizarea pedepsei s-a menționat că, în ceea ce privește infracțiunea de care este acuzat și rezultatul ei, aceasta este de o pericolozitate redusă, nefiind săvârșită prin folosirea unor mijloace frauduloase ori dolosive, iar modul de comitere a faptei nu implică un pericol pentru alte persoane.

Infracțiunea prezintă un pericol social scăzut și raportat la circumstanțele în care se presupune că ar fi fost săvârșită, aceasta neconducând la acuzarea pe nedrept a unei alte persoane, la arestarea unei persoane.

Mai mult decât atât, apărarea a arătat că fapta nu a afectat în nici o modalitate ancheta penală privind infracțiunea de luare/dare de mită, împotriva persoanelor implicate în această infracțiune existând suficiente probe din care să rezulte vinovăția, independent de declarațiile date de inculpat. Chiar și aspectele cu privire la care inculpatul este acuzat că nu le-a declarat organelor de urmărire penală privesc circumstanțe exterioare infracțiunii de luare dare/mită propriu zise, nefiind elemente de o valoare probantă deosebită sau determinantă.

În ceea ce privește antecedentele penale, apelantul intimat inculpat a arătat că deși la acest moment este parte într-un alt proces penal, nu este condamnat pentru alte infracțiuni, nefiind cunoscut cu antecedente penale. În cauza în care este cercetat nu există o hotărâre definitivă, astfel încât nu poate suferi nici o

sanctiune, de nicio natură, inclusiv asupra individualizării pedepsei, ca urmare a acestei împrejurări, în baza prezumției de nevinovăției.

Referitor la persoana inculpatului, apărarea a arătat că acesta a avut calitatea de avocat, fiind suspendat în prezent, în mod implicit având studii superioare, că este căsătorit și are în întreținere trei copii minori, ocupându-se de educația și buna lor creștere. S-a solicitat să se constate că individualizarea pedepsei realizată de către instanța de fond este nefondată, atât în ceea ce privește cuantumul acesteia, cât și a modalității de executare.

În situația în care instanța de apel va înlătura toate apărările și va considera dincolo de orice dubiu că inculpatul se face vinovat de săvârșirea infracțiunii de care este acuzat, s-a solicitat să se aplice o pedeapsă constând în minimul special prevăzut de lege. Totodată, în ceea ce privește modalitatea de executare, față de toate circumstanțele cauzei, precum și față de persoana inculpatului, s-a solicitat să se constate că suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei este mai mult decât suficientă pentru a asigura atingerea scopului pedepsei.

◆◆◆◆

În cursul cercetării judecătorești, în fața instanței de apel, la termenul din data de 17 ianuarie 2017 a fost menținută măsura preventivă a controlului judiciar luată față de inculpata T., iar prin încheierea din data de 21 februarie 2017 a fost revocată măsura preventivă a controlului judiciar luată față de inculpata T. și au fost încuviințate cererile de amânare pentru angajarea unui apărător, formulate de apelanții intimați inculpați P. și T..

Prin încheierea din data de 04 aprilie 2017 au fost admise următoarele probe:

❖ *pentru apelantul intimat inculpat B.:* cererea privind audierea acestuia în fața instanței de apel, precum și cererea privind audierea apelantei intimate inculpate T., în situația în care aceasta dorește să dea declarație în fața instanței de apel; proba cu înscrisuri, constând în planșe fotografice cu privier la locuința sa;

❖ *pentru apelantul intimat inculpat P.:* proba testimonială, constând în audierea martorilor M., R., P., G., A. și P.; proba cu înscrisuri, constând în factură hotel restaurant, adrese TAROM; eliberarea unei copii a suportului media privind interceptările și înregistrările ambientale din data de 18.10.2015, referitor la discuțiile purtate între martorul denunțator M. și inculpatul B.;

❖ *pentru apelanții intimați inculpați B. și T.:* proba cu înscrisuri în circumstanțiere.

Apreciindu-se că nu sunt relevante și utile față de obiectul probațiunii din cauză, având în vedere tezele probatorii invocate, au fost respinse următoarele probe solicitate de *apelantul intimat inculpat P.:* proba testimonială constând în audierea martorei M., având în vedere că declarația acesteia nu are legătură cu acuzațiile aduse acestui inculpat; raportul de expertiză extrajudiciară poligraf, realizat de expertul judiciar C. la data de 31.03.2017, întrucât apelantul intimat inculpat are posibilitatea să dea declarație în fața instanței de apel; hotărârile privind soluțiile de condamnare în ceea ce-i privește pe martorii denunțatori M. și R., deoarece apelantul intimat inculpat poate formula întrebări cu privire la credibilitatea martorilor la momentul audierii acestora; depunerea suportului

optic conținând înregistrarea ședinței de judecată din data de 22.09.2016, din fața Curții de Apel București, în care a fost audiat martorul denunțator M., având în vedere că martorul urmează să fie audiat nemijlocit, în fața instanței de apel și se pot formula direct întrebări cu privire la aspectul ce se dorește a fi dovedit.

S-a prorogat pronunțarea asupra probei testimoniale, solicitată de apelantul intimat inculpat B., constând în audierea martorei B., după audierea inculpatului.

S-a luat act că *apelanții intimați inculpați B. și I.* nu au solicitat probe.

La termenul din data de 16 mai 2017 s-a procedat la audierea apelantului intimat inculpat B. și s-a dispus amânarea cauzei în vederea citării martorilor M., R. și P..

Prin termenul din data de 27 iunie 2017 s-a procedat la audierea apelantului intimat inculpat B. și a martorilor M., R.. S-a dispus citarea pentru următorul termen a martorilor G., A., P. și P..

Prin încheierea din data de 10 octombrie 2017 s-a încuviințat cererea de amânare formulată de apelantul intimat inculpat P. în vederea angajării unui apărător, dispunându-se citarea martorilor P., G., A. și P..

La termenul din data de 21 noiembrie 2017 s-a procedat la audierea apelantei intimate inculpate T. și a martorilor A. și G..

La același termen, s-a stabilit ca pronunțarea cu privire la cererile de probe și de sesizare a Curții Constituționale formulate de apărătorul ales al apelantului intimat inculpat P., precum și cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor probleme de drept, formulată de apărătorul ales al apelantei intimate inculpate T., să aibă loc la data de 05 decembrie 2017.

Prin încheierea din data de 05 decembrie 2017 a fost respinsă, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 273 alin. 1 și 3 Cod penal formulată de apelantul intimat inculpat P..

Au fost respinse probele solicitate de apelantul intimat inculpat P., astfel: cererea privind efectuarea unei adrese către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție pentru a transmite înregistrarea audio - video din data de 24 noiembrie 2015 privind audierea sa în calitate de martor; cererea privind depunerea și vizionarea unui CD al cărui conținut îl constituie interviul inculpatei T. acordat unui post de televiziune; cererea privind audierea și vizionarea CD-ului al cărui conținut îl constituie dialogul purtat la data de 12 septembrie 2015 de M. cu T.; cererea privind audierea numiților C., C., V. și F. în calitate de martori; cererea privind audierea, în calitate de martor, a numitei P..

A fost respinsă, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor probleme de drept formulată de apelanta intimată inculpată T..

La termenul din data de 23 ianuarie 2018 s-a procedat la audierea apelanților intimați inculpați B., P., I., T. și a martorului P..

La același termen, s-a constatat terminată cercetarea judecătorească.

La termenul din data de 06 februarie 2018 s-a acordat cuvântul în dezbateri cu privire la apelurile declarate în cauză și s-a stabilit ca pronunțarea să aibă loc la o dată ulterioară, respectiv la 20 februarie 2018.

În cursul cercetării judecătorești, în fața instanței de apel, astfel cum s-a menționat anterior, au fost audiați inculpații B. (filele 59-60 vol. II dosar apel), T. (filele 202-207 vol. II dosar apel, fila 31 vol. III dosar apel), B. (fila 113 vol. II dosar apel), B. (fil 30 vol. III dosar apel), I. (filele 38-39 vol. III dosar apel) și P. (filele 32-36 vol. III dosar apel), precum și martorii A. (fila 200 vol. II dosar apel), G. (fila 201 vol. II dosar apel), M. (filele 110-112 vol. II dosar apel), P. (fila 37 vol. III dosar apel), R. (filele 108-109 vol. II dosar apel).

Examinând cauza, în temeiul art. 417 și următoarele Cod procedură penală, Înalta Curte constată că apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații T., P., I. și B. sunt fondate, pentru următoarele considerente:

Adoptarea unei soluții în procesul penal decurge din aprecierea probelor. Aprecierea fiecărei probe se face de instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate. Adevărul constatat de organele judiciare judiciar este consecința interpretării probelor ce au fost administrate.

În consecință, aprecierea probei presupune:

- lipsa ierarhizării anticipate de către legiuitor a valorii probelor ce se administrează în procesul penal;
- libertatea de apreciere a probelor;
- stabilirea scopului pentru care sunt examinate și apreciate probele administrate, respectiv „aflarea adevărului”.

Potrivit principiului liberei aprecieri a probelor, declarațiile martorilor au aceeași forță probantă ca și celelalte mijloace de probă cu deosebirea că, în timp ce declarațiile învinutului sau ale inculpatului precum și cele ale părților pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coraborate cu alte probe, declarațiile martorilor pot servi la aflarea adevărului în mod necondiționat. Aceasta conduce la ideea că în situația în care într-o cauză penală există un singur martor, organele judiciare își pot întemeia soluția pe declarația acestuia dacă produce încredere deplină cu privire la conținutul său. Declarația unui singur martor, dacă este sinceră și credibilă, poate fi suficientă pentru condamnarea inculpatului dacă prin ea însăși confirmă vinovăția acuzatului.

Aprecierea unei mărturii se bazează pe sinceritatea martorului și fidelitatea declarației, a reproducerii datelor cu privire la făptuitor și la împrejurările faptei. Martorul poate fi interesat material sau moral în rezultatul cauzei, date fiind raporturile în care se află cu învinuitul sau inculpatul ori cu una dintre părți.

O mărturie este apreciată ca fiind sinceră și exactă, dar contrazisă de celelalte probe administrate în cauză, aceasta nu poate sta la baza deciziei organelor judiciare.

În speță, soluția adoptată de instanța de apel depinde de credibilitatea probelor (în ceea ce îl privește pe inculpatul B.), de corectitudinea administrării lor (în ceea ce îi privește pe inculpații P. și I.) și de soluția instanței de apel cu

privire la infracțiunea corelativă, pentru care este acuzat B. și asupra căreia ar fi trebuit să declare martorul (în ceea ce îl privește inculpatul I.).

▪ *În ceea ce privește apelul declarat de apelantul intimat inculpat B. și în ceea ce privește apelul declarat de apelantul intimat inculpat I.*

Apelantul intimat inculpat B. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită, în modalitatea normativă prevăzută de art. 255 alin. 1 Cod penal din 1969, cu aplicarea art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012.

Ca situație de fapt, instanța de fond a reținut că, în vara anului 2009, inculpatul B. i-a cerut inculpatului I. să îi mijlocească o întâlnire privată cu inculpata T., care judeca Dosarul Astfel, într-una din zilele verii anului 2009, inculpatul I. a condus-o pe inculpată la locuința inculpatului B.. Aici, inculpata a rămas timp de aproximativ două ore în compania inculpatului B., timp în care au discutat despre "Dosarul", inculpatul afirmând că este nevinovat. La finalul vizitei inculpatei T. la locuința inculpatului B., acesta din urmă i-a pus în geantă inculpatei un plic în care se afla suma de 10.000 de euro.

Înalta Curte constată că ansamblul probator administrat în cauză nu are aptitudinea de a fundamenta o soluție de condamnare cu privire la infracțiunea de dare de mită reținută în sarcina inculpatului B. și corelativ la infracțiunea de mărturie mincinoasă reținută în sarcina inculpatului I. (infracțiune referitoare la declarații în legătură cu faptele pentru care a fost acuzat B.).

Instanța are în vedere că declarațiile apelantei intimate inculpate T. nu se coroborează cu probele privind situarea casei lui B. ori cu probele privind interiorul locuinței lui B. și sunt infirmate de declarațiile inculpatului B., I. și declarațiile martorului R..

Acuzația formulată împotriva inculpatului B., decurgând doar din cele susținute de T., prezintă lacune provenind din:

▪ lipsa dovezilor referitor la faptul că inculpata T. și inculpatul I. se cunoșteau suficient de bine încât să fie credibil faptul că a condus-o la domiciliul lui B. sau că mergeau la petreceri împreună (conform declarației din 21 octombrie 2017);

▪ faptul că locul în care ar fi avut loc întâlnirea nu a fost identificat ca fiind adresa la care locuia B.;

▪ faptul că inculpata T. este sursa informațiilor oferite de către martorii M. și R. în legătură cu B., iar declarațiile martorilor sunt contradictorii, R. revenind asupra celor declarate inițial și arătând că a fost rugat să susțină o anumită situație de fapt de către M. pentru a beneficia de reducerea pedepsei.

Ipoteza întâlnirii la domiciliul lui B. a fost infirmată și de:

▪ faptul că inculpata a susținut constant că a mers în nordul Bucureștiului, iar casa proprietate a inculpatului B. nu se situează în zona de nord (Pipera), ci în zona Pantelimon;

▪ omisiunea verificării locului în care inculpata a afirmat că a fost în nordul Bucureștiului și nu în sud;

▪ declarația inculpatei T. din care rezultă o diferență între descrierea casei în care a afirmat că a fost T. și fotografiile prezentate de B. cu privire la interiorul imobilului proprietatea sa;

▪ omisiunea Ministerului Public de a proba faptul că imobilul a suferit modificări de la momentul vizitei și până la începerea urmăririi penale în dosarul de față, precum și lipsa oricărei verificări a posibilității ca întâlnirea să se fi desfășurat într-un alt imobil, în zona indicată de T.;

▪ inculpata T. a arătat că în casă nu se mai afla altcineva, iar acuizarea nu a explicat de ce lipseau orice alte persoane de la domiciliul inculpatului B. și nu a înlăturat teza apărării în sensul că în casa lui B. se afla în permanență cel puțin personalul de serviciu;

▪ diferențele dintre declarațiile lui T. privind atitudinea lui I. (în declarația din 07 decembrie 2015, inculpata T. a declarat că I. a întrebat ce s-a întâmplat cât a stat la B., iar în declarația din 01 iulie 2016 pe I. nu l-a interesat ce a discutat cu B.);

▪ inculpata T. a descris vag mașina lui I. cu care acesta a condus-o la B. (*nu-mi amintesc culoarea, era o mașină gen limuzină*), deși inculpata avea permis de conducere, ceea ce face puțin probabilă lipsa informațiilor privind mărcile automobilelor.

În ceea ce privește declarația lui M., cele relatate de acesta au ca sursă declarațiile inculpatei T.. M. a arătat că a aflat despre întâlnirea cu B. de la T. și, ca urmare a denunțului său, a beneficiat de reducerea pedepsei.

Martorul R., cea de-a treia persoană, care în cursul urmăririi penale a confirmat întâlnirea dintre B. și T., a arătat că ar fi aflat despre întâlnire dintr-o discuție telefonică (la care a asistat) între M. și T., respectiv M. și soția sa (declarația din 27 iunie 2017). Ulterior, martorul R. a negat și a afirmat că M. l-a rugat, într-o discuție avută în duba poliției, să îi susțină versiunea referitoare la B. și T.

Cele menționate anterior rezultă din declarația din data de 25 noiembrie 2015, din cursul urmăririi penale, în care inculpata T. a relatat următoarele aspecte:

„(...) În 2009, era vară, posibil în timpul vacanței judecătorești, avocatul G., care îmi este prieten, mi-a spus că el este prieten și cu inculpatul B., zicându-mi că acesta vrea să se întâlnească cu mine. Am fost de acord să mă întâlnesc cu B., eu fiind dusă la întâlnire cu I. cu mașina acestuia. Nu rețin unde anume a avut loc această întâlnire, cred însă că a fost într-o localitate de lângă București, rețin că am traversat o cale ferată, iar întâlnirea a avut loc într-o vilă foarte mare. Eu am crezut că acolo este casa lui B., fapt pe care el l-a confirmat. G. mi-a spus că el pleacă, pentru că este mai bine să vorbesc doar eu cu B.. Acesta a început să-mi explice că nu este vinovat în dosarul în care era judecat, încercând să-mi explice mecanismul transferurilor de jucători. I-am spus că nu avem ce discuta, pentru că oricum nu înțeleg și că nu citisem încă dosarul. Nu-mi amintesc exact, dar impresia care mi-a rămas este în sensul că acesta mi-a spus că ar ști că frații B. luaseră legătura cu mine printr-o anume persoană, zicând că el nu cunoaște acea persoană, motiv pentru care nu are încredere în ea, din spusele lui eu înțelegând că el dorește să îndepărteze acel intermediar, adică pe D., urmând ca și el și frații B. să țină legătura cu mine prin avocatul G., în care el avea încredere. B. nu mi-a dat vreo sumă de bani și nici nu mi-a promis vreo sumă sau alt folos. El mi-a propus să ne mai vedem, însă eu nu am acceptat.

Vreau să arăt că soluția pe care am dat-o o apreciez ca legală și temeinică și că aș fi dat aceeași soluție, chiar dacă nu aș fi primit vreo sumă de bani.”

Cu privire la suma de 10.000 de euro pe care ar fi primit-o de la inculpatul B., în declarația din data de 07 decembrie 2015, în cursul urmăririi penale, inculpata T. a mai relatat următoarele:

„În legătură cu întâlnirea mea cu inculpatul B., despre care am relatat în declarația anterioară, fac următoarele completări:

Întâlnirea mea cu domnul B. a durat aproximativ două ore, timp în care în locuința acestuia nu au fost alte persoane. La finalul vizitei mele la domnul B., acesta m-a atenționat că mi-a lăsat ceva în geantă. La acel moment nu m-am uitat în geantă să văd ce-mi lăsase. La un moment dat acasă la domnul B. a revenit avocatul G., eu nu l-am chemat și nu știu dacă domnul B. l-a chemat telefonic. Din spusele domnului I., acesta fusese în acest timp la un restaurant, nu știu unde.

În mașină, în drum spre București, domnul I. m-a întrebat ce s-a întâmplat cât am stat la domnul B., iar eu i-am spus că nu s-a întâmplat nimic. Domnul I. m-a lăsat la locuința unde stăteam atunci, pe După ce am ajuns acasă am văzut că în geantă B. îmi lăsase o sumă de bani, din câte îmi amintesc 10.000 de euro, în euro, nu-mi amintesc ce cupiuri. Nu am purtat vreo discuție ulterioară despre această sumă de bani nici cu G., nici cu B.. Percepția mea a fost însă că această sumă de bani mi-mi fusese dată în legătură cu dosarul pe care-l judecam, în care B. era inculpat, ci o urmare a faptului că eu și domnul B. ne plăcuserăm reciproc, el dorind să ne mai vedem și ulterior, context în care eu am apreciat că el a intenționat să-mi facă un cadou.

Cu ocazia vizitei făcute acasă la B., eu i-am lăsat un număr de telefon, iar el m-a mai sunat ulterior cerându-mi să ne vedem, însă eu am tot amânat și o altă întâlnire cu domnul B. nu a mai avut loc.”

În fața instanței de fond, la data de 09 iunie 2016, inculpata T. a dat următoarea declarație referitor la inculpatul B.:

În vara anului 2009 am intrat în legătură cu B. prin inculpatul I..

Acesta într-o zi m-a luat și m-a dus la locuința lui B.. Menționez că era noapte și nu pot da multe detalii despre locuință însă pot relata că era o casă mare.

Precizez că în cursul întâlnirii cu B. am discutat cu acesta amical, nu am discutat despre dosar întrucât îmi fusese repartizat de 2-3 luni și nu știam foarte bine despre ce este vorba întrucât era un rechizitoriu de aproximativ 500 pagini și 41 volume de urmărire penală.

Precizez ca tangențial B. a atins subiectul dosarului, s-a plâns de situația în care se afla și eu i-am spus că nu cunosc deocamdată despre ce este vorba.

I-am spus că voi citi dosarele și vom vedea ce va fi. La finalul întâlnirii B. mi-a dat un plic, al cărui conținut l-am verificat acasă și am constatat că era suma de 10.000 euro. Nu am văzut momentul la care mi-a introdus plicul în geantă însă mi-a atras atenția că a lăsat ceva acolo.

Precizez că percepția mea subiectivă a fost că această sumă de bani a fost oferită tot cu privire la dosarul tranferurilor.

La finalul întâlnirii am fost luată cu mașina de domnul I.. Acesta m-a lăsat în dreptul blocului și a plecat, nu a urcat în bloc.

Mai precizez că pe I. nu l-a interesat ce am discutat cu B..

Întrebare Procuror: l-ați sunat la finalul întâlnirii pe domnul I.?

Răspuns: Nu l-am sunat eu, l-a sunat B. să vină să mă ia întrucât se finalizase întâlnirea.

Întrebare B.: dacă inculpata poate să dea detalii suplimentare legate de casa proprietatea mea, ținând seama că a afirmat că a stat două ore la discuții cu mine

Răspuns: Precizez că nu pot descrie amănunțit locuința inculpatului B. deoarece era noapte. Îmi amintesc că era o casă mare și am stat de vorbă într-un intrând.

Din cate îmi amintesc I. a parcat mașina în fața porții, a coborât, a intrat împreună cu mine în curte și m-a condus până în interiorul locuinței unde se afla B., mi-a făcut cunoștința cu acesta după care a plecat. Nu știu ce a făcut domnul I. în continuare. Din câte știu ar fi plecat la un restaurant Nu-mi amintesc distanța de la mașină până la intrarea în locuință.

Întrebare avocat I.: dacă poate să precizeze data aproximativă, luna și dacă era vorba de o zi lucrătoare la momentul la care s-a întâlnit cu B..

Răspuns: Cred că era începutul lunii iulie 2009. Cred că era o zi lucrătoare.

Întrebare avocat I.: dacă inculpata își amintește și poate preciza marca și culoarea autoturismului aparținând lui I.

Răspuns: Nu pot preciza marca autoturismului încât nu m-a interesat Era noapte. Îmi amintesc că era o mașină gen limuzină. Nu-mi amintesc nici culoarea.

Întrebare avocat I.: care era natura relației dintre inculpată și I.

Răspuns: Era o relație de prietenie (...)

(...) Întrebare avocat I.: dacă inculpatei i-a relatat martorul T. despre deplasarea la B., că a fost condusă de I..

Răspuns: Nu-mi aduc aminte să-i fi relatat lui M. despre întâlnirea cu B., am fost chiar surprinsă lecturând denunțul lui T. că acesta a făcut aceste declarații.

Întrebare B.: casa pe care pretinde ca a vizitat-o T. dacă are ieșire la soseau principală, este pe o alee laterală, este într-un loc viran sau este înconjurată de câmp.

Răspuns: Nu am fost interesată să rețin astfel de amănunte. Nu cunoaștem zona.

Precizez că aceste întâlniri la care am fost condusă nu le-am luat în serior că erau contrare deontologiei profesionale.

Astfel că nu am fost atentă și nu am reținut amănunte legate de casele inculpaților.

Întrebare avocat B.: dacă la momentul pronunțării soluției în dosarul, suma de 10.000 euro pretins primită de la inculpatul B. a avut vreo influență asupra soluției pronunțate.

Răspuns: După cum am arătat anterior soluția dată în cauză a fost în conformitate cu convingerea mea în urma administrării probelor din dosar.

Întrebare avocat B.: dacă în împrejurările menționate, ținând seama că nu cunoaște dosarul și că nu a discutat despre acest dosar, de ce nu a restituit pretinsa sumă de bani în momentul în care a descoperit-o în plic acasă.

Răspuns: Pentru ca în urma discuțiilor purtate s-a realizat o legătura interumană între mine și B., întrucât nu-mi mai venea să mă întâlnesc cu acesta.

Întrebare avocat B.: prin urmare suma de 10 mii euro nu avea nici o legătură cu soluționarea dosarului.

Răspuns: Apreciez că atât timp cât eu aveam calitatea de judecător în cauza în care acesta avea calitate de inculpat, că suma avea legătura cu soluția dată în dosar. (...)”

Fiind audiată în fața instanței de apel, la data de 21 octombrie 2017, inculpata T. a relatat următoarele referitor la inculpatul B.:

“Avocatul inculpatului B.: cine v-a transmis invitația de a-l vizita pe B. și cu ce motiv?

Inculpat: invitația a fost lansată de I. și a fost vorba despre o petrecere. Nu mi-a menționat cu ce ocazie, dar mi-a spus ceva și de dl. B.,

Avocatul inculpatului B.: la locul unde ați ajuns, ați fost însoțită de I. și cu cine v-ați întâlnit la acea petrecere?

Inculpat: mă aflu în relații de amiciție cu I. și am discutat despre o petrecere, dar au trecut mulți ani și nu îmi amintesc exact detaliile. I. m-a însoțit până la intrarea în încăperea despre care am făcut vorbire și în faza de urmărire penală și în fața Curții de Apel. Era vorba despre o primă încăpere a unui imobil, nu am stat să analizez toate încăperile din imobil. M-am întâlnit cu B., dl. I. a plecat, nu a asistat la nicio discuție.

Am constatat atunci că nu era nicio petrecere. Am rămas pentru că ajunsesem acolo și pe drum am avut o discuție cu I. că va fi prezent și dl B.. Îl știam pe B. din dosarul pe care îl judecam, Dosarul Am discutat cu I. pe drum și mi-a spus că va fi o discuție scurtă și atât. Nu a avut loc nicio discuție legat de bani cu I.. Așa cum am spus și în fața Curții de apel, era împotriva deontologiei profesionale, știam acest lucru.

Nu am avut în gând nicio sumă de bani. Oricum, explicația mea a fost că nu cunosc dosarul și că nu are rost să mai discut. B. a încercat să îmi explice despre mecanismul transferurilor și am spus că nu cunosc dosarul și că nu are rost să discutăm despre acest lucru. B. a mai insistat o singură dată, i-am dat același răspuns, a înțeles și aici s-a încheiat discuția legată de dosar.

Avocatul inculpatului B.: cât timp ați rămas acolo și dacă, în această perioadă, ați avut reprezentarea că se mai află și alte persoane în casă?

Inculpat: am spus și la urmărire penală că am rămas în jur de două ore. Sub presiunea organului de urmărire penală, așa am apreciat că au fost două ore. Cu trecerea timpului, am apreciat că nu pot spune cu exactitate perioada, dar știu că era noapte, era undeva în nordul Bucureștiului, nu cunosc Bucureștiul, dar știu că la un moment dat am trecut peste o cale ferată. Probabil era zona Pipera. Nu era zona de sud a Bucureștiului și știu acest aspect pentru că aveam o mașină Seat Leon, pentru care făceam service în partea de sud și nu aveam cum să confund zona. Am spus tot timpul procurorului că am fost în nordul Bucureștiului. În acea locuință, nu mai erau alte persoane, din câte mi-am dat seama.

Avocatul inculpatului B.: procesul verbal de reconstituire reflectă drumul pe care l-ați descris ?

Inculpat: eu am dat ca punct de reper o cale ferată, am văzut ulterior procesul verbal. Nu am putut sub nicio formă să merg în Pantelimon pentru că știu sigur că este indicator către Cernica și Pantelimon înainte. Și domnului procuror i-am indicat și a spus „să înțeleg că ați fost către Pipera”?, fapt pe care eu l-am confirmat și chiar am fost surprinsă ulterior, când am studiat dosarul.

Avocatul inculpatului B.: v-a cerut B. să dați o anumite soluție în dosar, să îl achitați sau să îi dați o pedeapsă mai mică decât ar fi rezultat din probe?

Inculpat: așa cum arătat și anterior, discuțiile au fost foarte scurte, nu era loc de discuție asupra soluției pentru că nu cunoșteam dosarul, nici inculpatul nu a îndrăznit să ceara așa ceva. Nici ceilalți inculpați nu au cerut așa ceva. Domnului B. nici măcar acest lucru nu i l-am spus, că voi citi dosarul, pentru că era obligația mea. Nu a ajuns oricum până la a-mi cere o soluție.

Avocatul inculpatului B.: precizați în ce circumstanțe ați constatat că ați primit acești bani și cui i-ați povestit despre acest aspect?

Inculpat: la finalul discuției cu B., în acel imobil, după ce m-am ridicat, mi-a atras atenția că mi-a lăsat o sumă de bani în geantă. De fapt, nu a precizat că o sumă de bani, ci a spus că mi-a lăsat ceva în geantă. Nu am verificat până acasă. Nu mai rețin exact, dar cred că a venit I. să mă ia, cred sunat de B.. Nu am povestit nimănui despre această sumă de bani și nici despre întâlnire. Când am verificat acasă, am constatat că era vorba despre acea sumă de bani despre care am declarat și în fața procurorului, respectiv 10.000 euro.

Avocatul inculpatului B.: ce reprezentare ați avut în legătură cu suma de 10.000 euro?

Inculpat: eu am făcut niște presupuneri când am dat declarație în fața procurorului, ulterior în fața Curții de apel am declarat că probabil era vorba despre o soluție. Dumnealui nu mi-a precizat nimic. Ulterior nu a mai existat vreo discuție. Nu m-am uitat în geantă la momentul când mi-a spus că mi-a lăsat ceva. Nu am restituit suma de bani pentru că nu am mai dorit să iau legătura nici cu B. și nici cu I..

Era exclus la momentul vizitei să mă gândesc la o sumă de bani lăsată în geantă atât timp cât nu avusesem nicio discuție și nici nu doream să am o discuție legat de dosar. Totul s-a petrecut într-o fracțiune de secundă, eram oarecum plecată din încăperea respectivă. Am stat într-o primă încăpere. Părea o bucătărie.

În afară de discuția despre Dosarul, când m-am întâlnit cu B., am discutat generalități, întrucât I. s-a retras și trebuia să îl așteptăm. Nu putea să îl cheme după 3 minute. Am discutat ca 2 oameni, care doresc să umple timpul care le-a rămas la dispoziție.

Avocatul inculpatului B.: la data la care ați făcut această vizită, purtaseți deja discuțiile cu frații B. prin intermediul lui M., despre sumele de bani?

Inculpat: cred că da, dar nu eu am purtat acele discuții, ci denunțatorul.

Avocatul inculpatului B.: i-ați spus ceva lui B. despre aceste discuții purtate prin intermediar?

Inculpat: nu. nu mi s-a transmis, prin intermediar, că și B. ar fi interesat.

Avocatul inculpatului B.: care a fost atitudinea lui B. în Dosarul? A solicitat probe, a avut asigurată apărare sau se părea că totul este rezolvat?

Inculpat: acesta a avut angajat un avocat sau doi, cel puțin pe unul dintre aceștia îl cunoșteam din prisma faptului că a fost procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. La fel, i s-a făcut o apărare de un înalt profesionalism, iar concluziile scrise reflectau același lucru.

Avocatul inculpatului B.: care este motivul pentru care abia în a 5-a declarație dată, a indicat vizita la B., suma de bani, în condițiile în care anterior ați dat 3 declarații despre frații B.?

Inculpat: celor 10.000 euro le-am atribuit inițial o altă semnificație, așa cum am folosit expresia, pentru că „ne-am plăcut reciproc”, însă a fost impresia mea. Nu mai rețin câte declarații am dat în faza de urmărire penală, însă știu că am lămurit acest aspect, urmare a întrebării adresate de procurorul de ședință în timpul ședinței de la Curtea de apel, întrebare care cuprindea și răspunsul. De aceea, și răspunsul meu în fața Curții de apel a fost că suma de bani a fost dată pentru soluționarea dosarului. Și în faza de urmărire penală, am fost scoasă din arestul central, iar după 3 zile am dat declarații și s-a lucrat foarte mult asupra mea, să dau declarații și despre B., pentru că așa scrie în denunț. Ce am declarat era adevărat. Doresc să spun în ultimul cuvânt ce înțeleg prin faptul că s-a lucrat asupra mea, nu am fost amenințată de către inculpați. Din contră, inculpații se feresc de mine, însă am o stare de temere, care m-a și determinat să nu îmi studiez propria cauză decât la Înalta Curte de Casație și Justiție. (...)

Despre B. am fost întrebată ulterior, după mai multe zile petrecute în arest preventiv, iar domnii comisari au spus că dacă tot am recunoscut sumele de bani primite de la frații B. ce mai contează dacă recunosc și cu B.. Ce am declarat, corespundea adevărului.

Prin expresia „s-a lucrat” asupra mea pentru a declara în ceea ce îl privește pe B., arăt că mi se pare inacceptabil să se discute cu mine în lipsa avocatului, chiar și în legătură cu un denunț. Eram o persoană cu pregătire juridică.

Avocatul inculpatului B.: temerea de care vorbeați are în vedere pierderea beneficiului reducerii pedepsei ca urmare a recunoașterii?

Inculpat: atunci nu făcusem nici un calcul pentru că am fost luată prin surprindere. Nu am făcut o recunoaștere interesată, dar mi se pare inacceptabil pentru că starea aceea de temere m-a determinat totuși să nu citesc dosarul, care are niște greșeli procedurale, pe care le-am constatat abia în fața instanței de apel și pe care le voi susține în ultimul cuvânt. Aș fi putut să fac plângere împotriva ordonanței de clasare dată față de denunțator pentru că niciodată intermediarii nu sunt absolviți de răspundere penală, aveau calitatea de inculpați în cauză și aceștia.

Avocatul inculpatului B.: v-ați simțit presată să dați declarație împotriva lui B.?

Inculpat: știu că s-au luat mai multe declarații, dar legate de suma aceea de bani de 10.000 euro, dar și de cu ce titlu s-a dat. Procurorul a consemnat exact așa cum am perceput eu și am zis că era o presupunere a mea, în sensul că suma era dată pentru că ne plăcusem reciproc. Atât timp cât persoana în

cauză nu mi-a precizat cu ce titlu dă banii, era doar o presupunere a mea. Eu nu rețin să îi fi zis lui M. despre această sumă. Nu i-am spus nici că am fost la B. acasă, nu i-am spus nimic legat de acest aspect. Nu știu unde locuia M.. Știu că la Curtea de apel, președintele completului m-a întrebat despre acea sumă de bani și am răspuns că o interpretez că a fost dată pentru judecarea dosarului.

Avocatul inculpatului B.: aveți vreo explicație în legătură cu precizările ulterioare ale lui M. referitoare la B.?

Inculpat: am constatat și eu că de fapt denunțatorul și-a corelat ulterioara declarație cu declarația mea din 7 decembrie, iar pe 9 decembrie au fost invitați inculpații să dea declarație. Atunci s-a pus în mișcare acțiunea penală față de B.. Inițial, denunțatorul arătase că banii s-au dat prin intermediul ui I., care făcuse presiuni asupra mea să merg la B. Eu am fost cea care a clarificat aceste aspecte. Varianta mea a și fost reținută în rechizitoriu de către procuror. În motivele de apel am solicitat să fie luată în calcul declarația mea ca fiind denunțul împotriva lui B. și nu declarația lui M.. Pe același raționament al procurorului, care a spus în rechizitoriu că nu reține calitatea de denunțator pentru R., pentru că a furnizat date cu caracter general. atunci, nici pentru M. nu trebuia să rețină denunț, iar cea care oferise date mai concrete, pe acest raționament, eram eu.

Avocatul inculpatului B.: ulterior prezentării fotografiilor depuse la dosar, precizați dacă este casa în care ați mers în vizită la B.?

Inculpat: înainte de a viziona fotografiile, arăt că am venit pe întuneric și că din 2009 până în 2017 au trecut niște ani. nu recunosc fotografiile care mi s-au arătat, depuse la filele 42-58 vol. II dosar de instanță.

Avocatul inculpatului B., avocat S.: având în vedere că ați recunoscut toate faptele legate de frații B., ați luat în calcul până la acel moment să apelați la procedura simplificată în cursul judecății?

Inculpat: niciodată nu m-am gândit la acest beneficiu, am recunoscut din prima zi, iar faptul că astăzi am adus la cunoștința instanței niște exagerări a urmăririi penale nu impietează asupra voinței mele de atunci, în sensul de a face această recunoaștere. La sfârșitul urmăririi penale, mi s-a spus că suma care urmează să fie reținută este de 157.000 euro plus suma de la inculpatul B., însă am fost trimisă în judecată cu o sumă mai mare de bani. Timpul este împotriva memoriei noastre, nu putem reține și acele sume de bani cu care s-a tot jucat denunțatorul. Am solicitat în faza de urmărire penală o confruntare cu denunțatorul. Procurorul nu mi-a consemnat cererea și nici nu mi-a respins probele, mi-a spus doar verbal că acolo unde sumele de bani nu se vor corobora, le va înlătura. Am văzut însă că în rechizitoriu au fost reținute. Am făcut o recunoaștere a sumelor de bani chiar și acolo unde nu existau probe. Am recunoscut acuzația și nu au fost alți martori. Nu am vrut să împiedic organul judiciar în aflarea adevărului. Deja sunt atât de multe afirmații la adresa mea și la acel dosar, încât la un moment, ca inculpat, obosești să le mai combați. Atitudinea organului judiciar m-a dezarmat să îmi mai fac apărările pe sumele de bani. Recunosc integral acele sume de bani, am făcut în motivele de apel niște raționamente juridice legate de acele sume de bani pe care denunțatorul pretinde că mi le-a înmănat cu ocazia acelor întâlniri. Nu mai vreau să fac precizări legate de denunțatorul M.. Nu am promis niciodată o soluție, așa cum

reiese și din denunțul lui M.. Chiar ea precizează că mai era o zi două, se apropia soluția și nu știa ce să le transmită inculpaților.

Avocatul inculpatului B., avocat S.: plasați răspunsul la întrebarea procurorului din ședința de la Curtea de apel cu privire la titlul cu care s-a dat suma de 10.000 euro în categoria recunoașterilor formale, de care ați vorbit anterior?

Răspuns: nu a fost o recunoaștere formală, a fost manifestarea mea de voință. Nu am conștientizat la acel moment că se va derula un proces cu o procedură simplificată, deși eram judecător. Am avut în vedere doar faptul că trebuie să declar adevărul. Nici nu mai știam limitele de pedeapsă, nu aveam nici codurile la mine pentru a face aceste calcule. Nu mi-am făcut nicio socoteală, nici la acel moment și nici în fața Curții de apel, legat de pedeapsă.

Avocatul inculpatului B., avocat S.: aveau legătură cei 10.000 euro cu dosarul lui B. sau cu vreun alt dosar?

Răspuns: dacă mă întreabă ca practician al dreptului, evident că are legătură cu soluționarea dosarului, din moment ce în acea calitate s-a luat o sumă de bani. Dacă sunt întrebată ca o persoană care nu are studii juridice, arăt că este problema organului judiciar să lămurească titlul cu care s-a dat suma de bani. Inculpatul niciodată nu a precizat, dar atât timp cât m-am dus acolo și acasă am constatat că există acea sumă de bani, totuși ceea ce pot spune este că nu am fost influențată nici de această sumă și nici de celelalte sume. (...)

Suma de 10.000 euro de la B. este reală. Nu sunt reale celelalte sume de bani, cea de la stadion și celelalte la care am făcut referire în motivele de apel.

Reprezentantul Ministerului Public: ați menționat că I. a insistat ca întâlnirea cu B. să aibă loc. Au existat insistențe anterioare în acest sens sau a fost o simplă invitație la petrecere?

Inculpat: nu pot preciza că a fost ceva pus la cale dinainte cu I.. Nu se puneau așa accentuat această problemă pentru că dosarul era la început. Același lucru l-am transmis și denunțătorilor, că nu înțeleg de ce se fac aceste presiuni asupra mea. Denunțătorul mă aștepta zi și noapte, mă pândeau peste tot să îi spun despre dosar și îi spuneam mereu că nu pot să spun nimic deocamdată pentru că este un dosar în fașă. Eram în relație de amiciție cu I. și nu aș fi perceput din partea lui o presiune sau o insistență, mai ales că și acesta avea studii juridice și cred că ar fi înțeles că nu e cazul rezolvăm această problemă. Cred că nici acesta nu era interesat în așa ceva. Probabil că mi-a mai vorbit anterior, dar nu aș vrea să adaug ceva ce nu s-a întâmplat.

Reprezentantul Ministerului Public: la întâlnirea din locuința din Pipera, B. a afirmat că este locuința sa?

Inculpat: nu am avut discuții legate de locuință și nici nu m-a interesat.

Reprezentantul Ministerului Public: când v-a confirmat B. că locuința în care a avut loc întâlnirea îi aparține, așa cum ați declarat în declarația din 25.11.2015?

Inculpat: nu mai pot să îmi aduc aminte, dar dacă așa am afirmat la urmărire penală, așa este. O persoană poate avea mai multe case. Dl procuror, după ce am detaliat traseul, a spus că am fost în Pipera. Atunci eu am spus că

probabil Pipera, pentru că este în nord, dar nu am putut preciza stradă și celelalte detalii.

Reprezentantul Ministerului Public: puteți oferi orice fel de detaliu legat de această locuință, distanța față de locuința fraților B. în care ați fost anterior?

Inculpat: nu. Nu pot să precizez. (...)

(...) Reprezentantul Ministerului Public: raportat la declarația din 25.11.2015, cum o explicați?

Inculpat: B. nu a spus niciodată că nu are încredere în intermediari sau că ar cunoaște ce au făcut frații B.. A fost doar o presupunere a mea. La un moment dat, dl procuror mi-a atras atenția că M., în denunțul său, a povestit ceva că B. ar ști despre intervenția fraților B., dar B. nu mi-a spus niciodată acest lucru.

Reprezentantul Ministerului Public: B. v-a dat un nr de telefon cu prilejul acelei întâlniri?

Inculpat: da, dar nu s-a luat niciodată legătura. Nu mai rețin ce am făcut, probabil l-am aruncat, nici nu m-a interesat. Nu mai rețin cum anume mi-a dat nr. de telefon, pe o hârtie sau l-a introdus în memoria telefonului meu. Mi-a dat nr. de telefon pentru a mai vorbi, dar nu despre dosar. Nu se pune a astfel de problemă, atât timp cât îi respinsesem orice discuție legată de dosar. Oricum, mi-am dat seama de greșeală de acolo și a înțeles și dl B.. Cred că întâlnirea cu frații B. deja avusese loc. (...)

Avocatul inculpatului B.: când ați primit nr lui B., i l-ați dat și dvs?

Inculpat: nu i-am dat nr. meu de telefon. (...)"

Ulterior, fiind audiată în fața instanței de apel, la data de 23 ianuarie 2018, inculpata T. a relatat următoarele referitor la inculpatul B.:

"Apărătorul inculpatului B.:

Vi s-au prezentat de instanță la audierea dvs. în apel fotografii referitoare la imobilul în care locuia în vara anului 2009, B.. Recunoașteți calea de acces în locuință, încăperile, obiectele de mobilier din interior?

I se prezintă fotografiile aflate în vol. I de instanță începând cu filele 42 și până la 58.

Răspuns: așa cum am spus și la termenul anterior la care am fost audiată, nu recunosc absolut nimic din ceea ce mi s-a prezentat în aceste fotografii."

Cu privire la infracțiunea de dare de mită presupus săvârșită de către inculpatul B. există și declarațiile martorului M..

Astfel, în cursul urmăririi penale, în declarația din data de 03 iunie 2015 martorul M. a relatat următoarele:

„ (...) Știu de la judecătoria T. că, înainte de pronunțarea hotărârii în dosarul „....”, B. l-a trimis pe avocatul I., fiul răposatului I., să-i dea acesteia suma de 10.000 euro, în același scop, menționat mai sus, lucru care s-a și întâmplat, din spusele acesteia. (...)"

Martorul M. a mai declarat următoarele aspecte în declarația din data de 09 decembrie 2015:

„ (...) După aceste întâlniri, nu pot aprecia la cât timp, dar cred că în același an, iar din câte rețin era toamnă, T. mi-a spus că la un moment dat, fără a-mi preciza când anume, dar am înțeles că după anterioara noastră întâlnire, care fusese cu vreo lună de zile înainte, avocatul G. (pe care eu îl știam din alte

împrejurări) îi ceruse în mod insistent doamnei T. să se întâlnească cu B., doamna T. mi-a spus că în cele din urmă a cedat insistențelor acestuia, mergând la o întâlnire cu B., nu mi-a spus unde a avut loc întâlnirea. Doamna T. mi-a spus că, cu acel prilej, B. i-a dat suma de 10.000 euro. După un timp i-am spus lui B. ceea ce aflasem, anume că T. luase 10.000 euro de la B., aceasta spunându-mi că știe deja de la B. acest lucru.

Știu faptul că B. deține o vilă în Pantelimon, în apropierea casei mele. Nu am avut niciodată vreo relație cu B..”.

În fața instanței de fond, în declarația din data de 22 septembrie 2016, martorul M. a relatat următoarele:

(...) Arăt că la un moment dat, T. mi-a relatat că a luat legătura cu inculpatul B. prin intermediul lui I. și că a luat o sumă de bani și de la acesta. Eu personal nu cunosc amănunte și nu am fost de față la nici un astfel de eveniment.

Întrebare procuror: Să precizeze de la cine a aflat martorul că a luat T. bani, respectiv de la B. sau de la intermediar?

Răspuns: Din câte îmi amintesc de la B..

Întrebare procuror: A precizat în cursul urmăririi penale că a primit banii prin intermediul lui I., de ce a relatat astfel?

Răspuns: Din ce îmi amintesc acum T. mi-a spus că a primit banii direct de la B. pe care l-a cunoscut prin intermediul lui I.. (...)

Întrebare av. inc. I.: Când, unde și cum v-a relatat T. despre pretinsa implicarea a inculpatului I. în această cauză?

Răspuns: Din câte îmi amintesc T. mi-a relatat aceste lucruri în anul 2010 -2011 în cursul unei întâlniri la restaurantul M., unde am luat masa, nu mai era nimeni de față. (...).

În fața instanței de apel, la data de 27 iunie 2017, martorul M. a declarat faptul că a cunoscut întâlnirea dintre T. și B. din relatările inculpatei T., precum și că R. a aflat despre întâlnire ascultând convorbirile telefonice dintre M. și soția sa.

„Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: Dacă ați avut vreun beneficiu legal ca urmare a declarațiilor date în cauză?

Răspuns: Am beneficiat de dispozițiile legale cu privire la reducerea pedepsei ca urmare a unui denunț.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: Dacă îl cunoașteți pe inculpatul B. și dacă ați avut o întâlnire cu acesta, cunoașteți problemele juridice avute de acesta în cauza soluționată de doamna T. ?

Răspuns: Nu am avut nicio întâlnire cu B. și nu îl cunosc. Nu cunosc problemele juridice pe care le-a avut acesta în cauza soluționată de T..

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: Ați făcut referire în cadrul audierii la un episod petrecut între B. și T.? În ce împrejurări ați aflat despre cele relatate inițial organului de urmărire penală și ulterior instanței de fond?

Răspuns: Am avut o întâlnire cu G., ea mi-a povestit, nu știu dacă este adevărat sau nu. O cunosc pe T. din 2009. Am luat de câteva ori masa cu aceasta. Știam că Dosarul, în care B. era inculpat, se află la aceasta, pentru că îmi povestise ea acest lucru. Nu știu de ce îmi povestise despre dosar. T. mi-a

povestit că are Dosarul și că ar putea să-i ajute pe inculpați, să dea o soluție favorabilă. Atunci nu mi-a spus despre ce soluție era vorba. Mi-a povestit acest lucru la o întâlnire anterioară aceleia în care mi-a relatat despre întâlnirea cu B.. Îmi povestește mie despre faptul că poate să dea o soluție favorabilă, probabil pentru că trebuia să iau legătura cu inculpații să le cer bani.

Mi-a spus să iau legătura cu inculpații și să le cer bani. Urma să iau legătura cu B. și B..

Ulterior la o altă întâlnire T. mi-a spus că s-a deplasat la domiciliul lui B., fără să-mi spună însă cu cine a mers acolo. Mi-a spus că a ajuns acolo printr-un domn avocat, pe nume G.. Nu mi-a spus de unde-l cunoștea pe G.. Nici eu nu îl cunoșteam.

Mi-a spus că a primit de la B. 10 000 de euro. Nu mi-a spus dacă I. era de față. Cred că întâlnirea în care mi-a povestit despre faptul că a primit suma de 10 000 de euro a avut loc în 2009. Nu mi-a povestit nimic despre locul de întâlnire sau ce altceva ar fi făcut acolo. Nu mi-a spus cât a stat. Nu mi-a spus nimic în plus.

Nu știu de ce mi-a povestit asta, pur și simplu mi-a povestit și atât.

Cerusem deja banii de la B. și B., iar aceștia și dăduseră banii. Cu doamna T. m-am întâlnit la restaurantul pe care îl aveam. Nu îmi aduc aminte dacă trebuia să ne întâlnim, probabil a sunat înainte. Am stat mai mult de vorbă, am vorbit despre mai multe lucruri nu doar despre cei 10 000 de euro primiți de la B.. T. a venit singur la această întâlnire de la restaurantul meu. Nu mi-a spus de ce i-a dat B. cei 10 000 de euro.

Nu știu dacă a chemat-o B. la el acasă sau s-a dus din proprie inițiativă.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: Dacă ați povestit cuiva despre acest episod?

Răspuns: Nu.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: Care era relația dumneavoastră cu T.?

Răspuns: Era o relație normală, o relație de prietenie. Eram prieteni din 2009. Ne întâlneam cred că o dată la două săptămâni, la restaurant. Ne-am cunoscut prin intermediul lui P.. P. și T. au venit la restaurantul meu. Am luat masa împreună, îl cunoșteam pe P. de foarte mulți ani. P. mi-a prezentat-o spunându-mi că este judecătoare la Tribunalul București și că o cheamă G.. Ulterior nu a mai venit însoțit de doamna T.. T. a continuat să vină la restaurantul meu invitată fiind de mine.

Nu îmi făcea confidențe.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: Martorului R. i-ați povestit despre discuția cu T.?

Răspuns: Nu i-am povestit nimic, a auzit la telefon. M-a auzit pe mine la telefon vorbind cu T.. Nu-mi aduc aminte ce am spus sunt foarte mulți ani de atunci. R. m-a auzit și când vorbeam cu soția și îi povesteam ce mi-a spus G., legat de cei 10 000 de euro. Soția o cunoștea și ea pe T.. Discuția telefonică cu soția mea nu a fost o discuție lungă. R. nu era lângă mine. R. m-a întrebat după discuția telefonică pe care a auzit-o, dar nu i-am răspuns. Revin asupra declarației anterioare și arăt că de fapt i-am povestit soției despre cele relatate

de T., iar discuția a fost ascultată de R.. R. era lângă mine pentru că în acea perioadă eram prieteni.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: La urmărirea penală ați afirmat că ați relatat acest episod și lui B.?

Răspuns: Nu-mi aduc aminte. Se poate.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: Cum explicați faptul că în denunți, precum și în prima declarația dată ca martor la urmărire penală nu faceți nicio referire la episodul pretins consumat între G. și B., iar relatările cu privire la această împrejurare apar în declarație din 9 decembrie 2015 ulterior audierii doamnei T. pe acest aspect?

Răspuns: Am relatat acest lucru atunci când am fost întrebat la urmărire penală. Prima dată mi-am adus aminte doar cele pe care le-am consemnat în denunț.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: Vi s-a sugerat de către organul de urmărire penală să faceți aceste declarații?

Răspuns: Cunoșteam cele declarate încă de la 9 decembrie. Nu mi-a sugerat nimeni să dau această declarație, am fost întrebat despre întâlnirea respectivă. Și atunci când am fost întrebat am răspuns tot ceea ce știam.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: Aveți îndoieli cu privire la sinceritatea doamnei G.? Avea vreun motiv să vă spună vreun lucru nereal?

Răspuns: Nu știu să spun acest lucru, probabil că da. Probabil dorea să urgenteze să mă duc să iau banii de la frații B., la acel moment nu luasem decât prima parte.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: În discuția ambientală interceptată martorul nu face nicio referire la episodul aceste presupuse întâlniri? Ce va făcută să nu vă referiți la aceasta?

Răspuns: Deoarece nu am fost implicat în nici un fel, nu m-am referit la întâlnirea cu B.. În discuție m-am referit numai la ceea ce am făcut eu.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: Martorul a dat trei declarații, în prima declarație de martor în care face referire la doamna G. și domnul B., a afirmat că a aflat de la doamna T. că primise prin intermediul avocatului G. suma de 10 000 de euro fără să dea nici un detaliu. În luna de decembrie revine asupra aceste afirmații și declară că T. i-a povestit că l-a cunoscut pe domnul B. prin intermediul avocatului G., la ale cărui insistențe s-a deplasat la locuința domnului B. și i-a dat suma de 10 000 de euro. Cum vă explicați diferența dintre declarațiile date cu privire la această împrejurare esențială?

Răspuns: Nu îmi aduc aminte, s-au întâmplat multe atunci și nu mai țin minte exact ce am declarat.

(...) Reprezentantul Ministerului Public: Citindu-vă din declarația din 3 iunie 2015, fază de urmărire penală, de la fila 7, ultimul alineat, vă mențineți declarația?

Răspuns: Da. Îmi aduc aminte că T. a luat legătura prin G., cel puțin așa mi-a zis ea, nu știu dacă este adevărat.

Reprezentantul Ministerului Public: Dacă vă mențineți afirmația cuprinsă în declarația din 9 decembrie 2015, fila 5 din declarație, penultimul alineat?

Răspuns: Da, îmi aduc aminte. Nu îmi mai aduc aminte dacă B. îmi spusese că știa de la B. că acesta dăduse banii lui T.. Am avut o singură discuție cu T. de 5 minute despre cei 10 000 de euro de la B.. Doar soției i-am povestit despre cei 10 000 de euro și T..

Reprezentantul Ministerului Public: Ați declarat nereal în fața procurorului?

Răspuns: Nu îmi mai aduc aminte dacă i-am spus lui B. că a primit T. banii de la B. s-au l-am întrebat dacă știe. Nu mai știu cu exactitate nici ce mi-a răspuns el. Parcă i-am spus lui B. de cei 10 000 de euro, dar nu știu ce mi-a răspuns.

Martorul R., în declarațiile date în cursul urmăririi penale și în fața instanței de fond nu a făcut nicio mențiune cu privire la B..

În fața instanței de apel, la data de 27 iunie 2017, martorul R. a declarat următoarele cu privire la inculpatul B.:

“Nu știu nimic despre o sumă de bani pe care B. ar fi dat-o Geaninei T.. Îl cunosc pe M. de 10-15 ani. Nu am văzut-o pe T. la restaurant. Am văzut-o la televizor. Nu mai știu când am văzut-o la televizor. Îl cunosc pe P. pentru că m-a reprezentat o dată. Nu știu dacă venea la restaurantul lui M.. Mă duceam la restaurant o dată pe săptămână. Nu am asistat la nicio discuție telefonică între M. și soția sa în care să se discute de 10.000 de euro dați în Dosarul Știu de o suma mai mare de 200.000 de euro, de care am aflat de la M.. Nu mai știu ce mi-a povestit și nici când mi-a povestit. Nu știu de la cine a luat-o știu că a dat-o unui judecător. Nu mai știu în legătură cu ce dosar sau în legătură cu ce problemă.

Nu îmi mai aduc aminte de nimic, nu susțin declarațiile pe care le-am dat în acest dosar. Nu mi-a dictat nimeni declarația. Tot ceea ce am declarat știu de la M.. Am declarat la urmărire penală ceea ce mi-a povestit M.. Nu a fost inițiativa mea să dau declarația la urmărirea penală. Domnul M. m-a rugat să-l ajut cu această declarație. Știam ce să declar de la acesta. Ne-am întâlnit în arest. Nu am fost în aceeași celulă. Nu am fost în același arest. Mi-a comunicat ce să declar în dubă, nu mai știu cu cât timp înainte. Știam foarte vag despre aceste chestiuni cu banii, suma de 200 000 euro înainte de a mă ruga M..

Nu mai țin minte nici unde mi-a spus, la restaurant sau în altă parte, și nici ce anume mi-a spus.

M. m-a rugat să-l ajut și să-i confirm chestiunea cu banii, respectiv cei 200 000 de euro. Știam ceea ce mi-a povestit el că a luat o sumă de bani de la nu mai știu cine și a dat-o doamnei T.. Toate aceste discuții s-au purtat în dubă și la poliția capitalei.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: Ce relații erau între M. și T.?

Răspuns: Nu știu.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: În declarația de la curtea de apel, pe care nu ați retractat-o, ați spus că și-ar fi petrecut vacanțe împreună și anume un weekend la munte?

Răspuns: Nu știu dacă și-au petrecut weekendurile, la mare sau la munte. Nu mai știu ce am declarat la instanța de fond.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: La urmărirea penală ați relatat o serie de aspecte personale, că l-ați însoțit pe M. acasă la T., că i-a cumpărat două telefoane?

Răspuns: Am fost acasă la aceasta, dar nu am cunoscut-o, nu am stat de vorbă cu ea, nu am intrat în casă.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat B.: V-a spus M. despre o relație cu T., că este iubita lui?

Răspuns: Nu. (...)

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat P.: Locuiți în apropiere de M. în comuna?

Răspuns: Da.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat P.: Este adevărat că împreună cu M. ați spart mai multe locuințe?

Răspuns: Da.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat P.: Este adevărat că sunteți condamnat la o pedeapsă de 17 ani și 6 luni pentru spargeri de locuințe multiple?

Răspuns: Da.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat P.: Este adevărat că la urmărirea penală ați făcut declarații în prezenta cauză pentru a beneficia de reducerea pedepsei ca urmare a denunțului?

Răspuns: Da. Însă nu am beneficiat de acele dispoziții. Acest lucru nu influențează cu nimic declarația de astăzi.

Apărătorul ales la apelant - intimat inculpat P.: Este adevărat că inițiatorul faptelor pentru care ați fost condamnat este M.?

Răspuns: Da. (...)

O ultimă probă invocată de Ministerul Public cu privire la săvârșirea infracțiunii de dare de mită de către inculpatul B. este reprezentată de procesul verbal încheiat la sediul Direcției Naționale Anticorupție, în data de 09 decembrie 2015 și planșele foto anexate acestuia. În cuprinsul procesului verbal se menționează că s-a procedat la efectuarea de verificări în "Evidența Persoanelor" privind pe B., ocazie cu care s-a stabilit că în perioada 22 august 2001 / 21 aprilie 2011, acesta figura în evidență (la „Istoric”), cu adresa în

S-a mai consemnat de către acuzare că s-a procedat la efectuarea de verificări în mediile deschise, pe „Google Maps”, în vederea stabilirii traseului rutier (pe unde se traversează o cale de linie ferată) din (unde a locuit T.) până în (unde B. a avut domiciliul), ocazie cu care s-a stabilit că traseul indicat începe din, se continuă pe Splaiul Unirii, centura municipiului București (DNCB), se traversează Autostrada Soarelui (A2), se traversează o cale ferată, peste un pod vechi supratran (calea ferată este în continuarea străzii Industriilor), după care, spre stânga, este dispusă șos. Cernica din Traseul indicat este de 18,2 km, iar timpul necesar parcurgerii acestuia cu autoturismul este de aproximativ 33 minute.

De asemenea, în urma verificărilor efectuate în mediile deschise („Google Maps”) s-a stabilit că la adresa din există o casă tip vilă de dimensiuni mari, împrejmuită cu un gard confecționat din zidărie de culoare albă, cu porțile de acces din fier forjat de culoare neagră. S-a procedat la întocmirea unei planșe

fotografice, reprezentând traseul indicat pe „Google Maps” din până în (fotografia 1), calea ferată și podul care o traversează și locuința din

Poziția exprimată de apelantul intimat inculpat B., pe parcursul procesului penal, a fost în sensul că este nevinovat.

Referitor la probele expuse în cele ce preced, Înalta Curte reține că, potrivit art. 103 Cod de procedură penală *„(1) Probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză.*

(2) În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

(3) Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.”

Astfel cum s-a precizat și anterior, Codul de procedură penală nu instituie o ierarhie a probelor care pot fi administrate în cursul procesului penal. Valoarea acestora nu este stabilită de lege, fiind supusă liberei aprecieri a organelor judiciare, după evaluarea tuturor probelor administrate.

După administrarea întregului probatoriu și evaluarea acestuia, orice îndoială a organelor judiciare în formarea convingerii cu privire la răspunderea penală a acuzatului pentru infracțiunea comisă, se interpretează în favoarea acestuia. Principiul „*in dubio pro reo*”, consacrat în art. 4 alin. 2 Cod de procedură penală, reprezintă un complement al prezumției de nevinovăție, în strânsă legătură cu atribuțiile organelor judiciare legate de aflarea adevărului în procesul penal. Respectarea acestui principiu este obligatorie, fiind necesară în vederea evitării producerii unor erori judiciare. Dacă în urma evaluării întregului probatoriu administrat în mod legal și loial, rezultă în mod obiectiv dubii, îndoieli rezonabile cu privire la vinovăția inculpatului, instanța este obligată să dispună achitarea inculpatului.

Înalta Curte constată că, în declarațiile date cu privire la apelantul intimat inculpat B., apelanta intimată inculpată T. a relatat în mod diferit împrejurările în care l-a cunoscut pe inculpat și a primit de la acesta suma de 10.000 euro. De asemenea, inculpata nu a oferit detalii referitoare la interiorul locuinței inculpatului B., cu excepția faptului că aceasta era mare, neputând preciza dacă locuința avea ieșire la șoseaua principală, dacă era situată pe o alee laterală, dacă se afla amplasată pe un teren viran, în câmp. Deși inculpata a relatat că a stat două ore în interiorul locuinței inculpatului B., nu a oferit niciun detaliu cu privire la această locuință. În fața instanței de apel, fiindu-i arătate fotografii din interiorul locuinței inculpatului B., aceasta a declarat *“nu recunosc absolut nimic din ceea ce mi s-a prezentat în aceste fotografii”*.

Chiar dacă locul săvârșirii faptei nu este relevant pentru dovedirea elementelor constitutive ale infracțiunii, această împrejurare este importantă pentru credibilitatea celor susținute de inculpata T. cu privire la întâlnirea cu B. și banii oferiți. Indicarea unui loc al primirii banilor, situat într-o zonă din București cu privire la care acuzarea nu a dovedit că inculpatul B. ar fi avut vreun imobil sau că B. s-ar fi aflat într-un imobil din respectiva zonă, la data

indicată de T., precum și lipsa descrierii unui imobil care să îi aparțină inculpatului B. sau pe care acesta să îl fi folosit în perioada respectivă, sunt de natură să infirme însăși acuzația că banii s-au dat, respectiv s-au primit.

Înalta Curte constată că declarația inculpatei T. nu se coroborează cu niciun alt mijloc de probă. Declarația martorului denunțator M. nu poate fi avută în vedere, întrucât aspectele relatate cu privire la inculpatul B. nu sunt percepute de martor în mod direct, acesta menționând că a aflat de la inculpata T. împrejurările referitoare la inculpatul B.. Mai mult, inculpata T., în declarațiile date, a relatat că nu a vorbit cu alte persoane referitor la banii primiți de la inculpatul B., iar credibilitatea sa este infirmată de martorul R..

Martorul denunțator M. a avut un interes procesual, prin formularea denunțului și facilitarea identificării și tragerii la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit infracțiuni putând beneficia de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege, conform dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002, aspect susținut de martorul R., care a arătat că i s-a cerut de către M. să confirme această versiune.

În ceea ce privește procesul verbal din data de 09 decembrie 2015, încheiat la sediul Direcției Naționale Anticorupție, acest mijloc de probă nu oferă informații care să se coroboreze cu declarațiile inculpatei T.. Este adevărat că în cuprinsul acestui proces verbal sunt consemnate detalii cu privire la traseul urmat de la locuința inculpatei T. (la acel moment) la locuința inculpatului B. (informația cu privire la locuința inculpatului fiind obținută din baza de date D.E.P.A.B.D.), timpul necesar parcurgerii acestuia, faptul că locuința inculpatului, o casă tip vilă de dimensiuni mari, era împrejmuită cu un gard din zidărie de culoare albă, cu porțile din fier forjat de culoare neagră, însă inculpata, în niciuna dintre declarațiile date, nu a relatat vreunul dintre aceste detalii. Informațiile din procesul-verbal reprezintă consemnările realizate în urma unei verificări pe "Google Maps".

În raport de cele menționate, având în vedere că probele administrate în cauză nu dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, Înalta Curte constată că se impune achitarea inculpatului B., pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, întrucât fapta nu există (art. 16 alin. 1 lit. a Cod de procedură penală).

Cu privire la inculpatul I., instanța constată că soluția de achitare pronunțată în ceea ce îl privește pe inculpatul B., având ca temei dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penală (fapta nu există), determină corelativ achitarea inculpatului I., nedovedindu-se că a făcut afirmații mincinoase ori nu a spus tot ce știa în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care a fost întrebat și care constituiau acuzațiile formulate împotriva lui B..

■ *În ceea ce privește infracțiunile de mărturie mincinoasă reținute în sarcina inculpaților I. și P. și apelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție în ceea ce îi privește pe aceștia, Înalta Curte constată următoarele, în plus față de cele precizate anterior.*

Apelantul intimat inculpat I. a fost trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă, în modalitatea normativă prevăzută de art. 273 alin. 1 și alin. 2 lit. d Cod penal.

În acest sens, s-a reținut că, la data de 08 decembrie 2015, inculpatul I. a fost audiat în calitate de martor în prezenta cauză, împrejurare în care acesta a făcut afirmații mincinoase și nu a spus ceea ce știe cu privire la fapte și împrejurări esențiale asupra cărora a fost întrebat.

Instanța de fond a reținut că împrejurările esențiale asupra cărora inculpatul I. a făcut afirmații mincinoase și nu a declarat aspectele pe care le cunoaște constau în circumstanțele în care, în perioada vara anului 2009, inculpata T. a luat legătura cu inculpatul B., în condițiile în care inculpata a fost condusă la locuința lui B. chiar de către I..

Apelantul intimat inculpat P. a fost trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă, în modalitatea normativă prevăzută de art. 273 alin. 1 și alin. 2 lit. d Cod penal.

În acest sens, s-a reținut că, la data de 24 noiembrie 2015, inculpatul P. a fost audiat în calitate de martor în prezenta cauză, prilej cu care acesta a făcut afirmații mincinoase și nu a spus ceea ce știe cu privire la fapte și împrejurări esențiale asupra cărora a fost întrebat.

Instanța de fond a reținut că împrejurările esențiale asupra cărora inculpatul P. a făcut afirmații mincinoase și nu a declarat aspectele pe care le cunoștea constau în circumstanțele în care, în perioada februarie – aprilie 2009, inculpata T., prin intermediul martorului M., a luat legătura cu inculpații B. și B., pentru a purta discuții cu privire la modalitatea de soluționare a dosarului penal care îi privea pe aceștia din urmă.

Spre deosebire de situația juridică reținută în ceea ce îl privește pe I., în cazul lui P. există probe că aspectele asupra cărora a fost întrebat și care se referă la infracțiunile comise de T. sunt reale, ceea ce determină o analiză a implicațiilor acestei situații juridice asupra dreptului de a nu se autoincrimina și, implicit, asupra conținutului infracțiunii de mărturie mincinoasă.

Conform dispozițiilor art. 273 Cod penal, *”(1) Fapta martorului care, într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase ori nu spune tot ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care este întrebat se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.*

(2) Mărturia mincinoasă săvârșită:

a) de un martor cu identitate protejată ori aflat în Programul de protecție a martorilor;

b) de un investigator sub acoperire;

c) de o persoană care întocmește un raport de expertiză ori de un interpret;

d) în legătură cu o faptă pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață ori închisoarea de 10 ani sau mai mare se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.

(3) Autorul nu se pedepsește dacă își retrage mărturia, în cauzele penale înainte de reținere, arestare ori de punerea în mișcare a acțiunii penale sau în alte cauze înainte de a se fi pronunțat o hotărâre ori de a se fi dat o altă soluție, ca urmare a mărturiei mincinoase.”

Cu privire la inculpatul I., instanța are în vedere că nu poate fi reținută infracțiunea de mărturie mincinoasă în sarcina aceluia față de care se reține, în

baza unor probe administrate cu privire la faptele asupra cărora a fost chemat să declare, că respectivele acțiuni sau inacțiuni nu au existat. În acest caz, lipsește un element din conținutul constitutiv al infracțiunii de mărturie mincinoasă și anume lipsesc afirmațiile mincinoase. În consecință, atunci când cel audiat declară tot ceea ce știe și nu face afirmații mincinoase, nu sunt întrunite condițiile de tipicitate cu privire la infracțiunea de mărturie mincinoasă.

Spre deosebire de această ipoteză, care presupune lipsa afirmațiilor nereale, nici în cazul aceluia care în urma declarației s-ar autoincrimina, aspect deja cunoscut de organele de urmărire penală în fața cărora s-a dat respectiva declarație, nu poate fi reținut conținutul infracțiunii de mărturie mincinoasă în considerarea lipsei calității subiectului activ (în realitate persoană acuzată și nu martor). Din probe, față de P. rezultă o situație diferită cu privire la faptele asupra cărora urma să declare. Dacă, în ceea ce îl privește pe I., analiza anterioară a demonstrat că există un dubiu privind realitatea întâlnirii dintre T. și B., în ceea ce îl privește pe P., probele nu au condus la aceeași concluzie. Astfel, aspectele de fapt reținute cu privire la întâlnirile și scopul acestor întâlniri dintre M., T. și P. au fost confirmate de probe, pe care autoritățile le-au cunoscut înainte de audierea lui P..

Audierea făptuitorului în calitate de martor nu înlătură dreptul de a nu se autoincrimina. Deși s-ar putea susține că această practică are la bază respectarea prezumției de nevinovăție, nu se poate susține și că făptuitorul audiat în calitate de martor nu beneficiază de dreptul de a nu se autoincrimina.

Dreptul la tăcere și dreptul de a nu se autoincrimina nu pot fi exercitate de o manieră reală în lipsa avertizării suspectului, anterior primei sale audieri, asupra dreptului de a păstra tăcerea și de a fi asistat de către un apărător, precum și a aducerii la cunoștință a posibilității folosirii declarației împotriva sa.

Atribuirea calității de martor unei persoane și audierea ei în această calitate, în contextul în care refuzul de a da declarații atrăgea consecințe sancționatorii, contravine art. 6 din CEDO. Un martor care are temerea că ar putea fi interogat în legătură cu aspecte autoincriminatorii are dreptul de a refuza să răspundă întrebărilor cu acest conținut.

Dreptul de a nu se incrimina nu poate fi condiționat de voința discreționară a organelor judiciare, de a formula sau nu acuzații ori de a atribui o calitate procesuală formală de martor celui suspectat. Convenția Europeană a Drepturilor Omului (art. 6) protejează orice persoană împotriva căreia există suspiciuni de vinovăție în orice procedură care poate conduce la stabilirea răspunderii acestuia.

Înalta Curte constată, după cum s-a precizat anterior, că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru condamnarea apelanților intimați inculpați I. (pentru că nu a declarat mincinos) și P. (pentru că se încalcă dreptul de a nu se autoincrimina) ci, dimpotrivă, se impune achitarea acestora, pentru următoarele considerente:

Dispozițiile art. 273 Cod penal asigură protecție penală credibilității probei cu martori într-o procedură judiciară. Declarațiile martorilor sau ale persoanelor asimilate acestora reprezintă un important mijloc de probă prin care se poate obține aflarea adevărului.

Obiectul juridic al acestei infracțiuni constă în relațiile sociale referitoare la înfăptuirea justiției, relații care presupun sinceritate din partea celor ascultați ca martori ori folosiți ca experți sau interpreți în cauze penale, civile sau în orice altă procedură în care se ascultă martori.

Elementul material al laturii obiective se realizează fie printr-o acțiune, fie printr-o inacțiune și constă în fapta martorului care face afirmații mincinoase ori nu spune tot ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care este întrebat. Urmarea imediată constă în crearea unei stări de pericol pentru activitatea de înfăptuire a justiției. Latura subiectivă presupune vinovăția sub forma intenției, care poate fi directă sau indirectă.

Cu titlu de jurisprudență, instanța are în vedere decizia nr. 213 din 09 iunie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, în cuprinsul căreia s-au reținut următoarele: “Este de necontestat că la data citării și audierii numitei P.E.R. organele judiciare aveau deja conturată situația de fapt legată de sesizarea, de către aceasta, a organelor judiciare cu privire la pretinsa infracțiune (...).

În aceste condiții, este rezonabil a conchide că numita P.E.R., chemată de organele judiciare în vederea ascultării, avea - în acele momente - reprezentarea unor posibile consecințe penale pentru o activitate de instigare ori pentru o activitate de complicitate relativ la o infracțiune de serviciu sau în legătură cu serviciul funcționarilor publici. (...)

Față de caracterul autonom al noțiunii de „acuzatie în materie penală”, trebuie considerat că și martorul se bucură de acest drept în măsura în care prin declarația pe care o face s-ar putea autoincrimina (J.B contra Elveția, 2001, IJL GMR și AKP contra Marii Britanii, 2000, Kansal contra Marii Britanii, 2004, Jalloh contra Germaniei, 2006, Weh contra Austria, 2004, Allan contra Marii Britanii, 2002, Muray contra Marii Britanii, 1996, Serves contra Franței, 1997).

În rezumat, privilegiul împotriva autoincriminării este un principiu conform căruia statul nu poate obliga un suspect să coopereze cu acuzarea prin oferirea de probe ce l-ar putea incrimina. Or, în condițiile ascultării unei persoane în calitate de martor, sub prestare de jurământ și, mai ales, sub sancțiunea penală a săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă, cu privire la fapte sau împrejurări care l-ar putea incrimina, C.E.D.O. - în jurisprudența sa - a elaborat așa-zisa „teorie a celor trei alegeri dificile cu care se confruntă persoana”, conform căreia nu este natural să i se ceară presupusului făptuitor să aleagă între a fi sancționat pentru refuzul său de a coopera, să furnizeze autorităților informații incriminatoare sau să mintă și să riște să fie condamnat pentru aceasta (cauza Weh contra Austria, 2004).

De altfel, în doctrina juridică și jurisprudența națională a fost constant susținută, cu valoare de principiu, opinia potrivit căreia dacă martorul, pentru a nu se învinui pe sine de săvârșirea unei infracțiuni, face afirmații neadevărate sau, cu intenție, trece sub tăcere anumite împrejurări esențiale despre care a fost întrebat, el nu ar săvârși infracțiunea de mărturie mincinoasă. **În realitate, o asemenea persoană nu mai este „un martor deoarece el nu poate apărea în aceasta calitate în raport cu o eventuală inculpare a sa, din moment ce întrebările ce i se adresează ar conduce, dacă ar răspunde sincer, la**

implicarea sa într-un proces penal. Într-o asemenea situație, martorului nu i se mai poate cere să fie obiectiv, în același timp în care deasupra sa planează sancțiunea penală. De altfel, în jurisprudența instanței supreme a fost afirmat principiul potrivit căruia, în cazul în care o persoană, după ce a fost ascultată ca martor în cursul procesului penal, este trimisă în judecată, pentru o infracțiune în legătură cu cea care face obiectul judecății, ea pierde calitatea de martor, devenind inculpat și nu mai poate fi trasă la răspundere pentru afirmațiile neadevărate făcute cu ocazia ascultării sale în calitate de martor (Decizia penală nr. 1975/1979, Tribunalul Suprem, secția penală). (...)

Înalta Curte - în acord cu judecătorul instanței de fond - apreciază că infracțiunii pentru care inculpata P.E.R. a fost trimisă în judecată îi lipsește **elementul subiectiv (vinovăția) din conținutul constitutiv al acestei infracțiuni.**

Este neîntemeiată critica apărării potrivit căreia ar fi incidență cauza justificativă prevăzută de art. 21 din Noul C. pen. deoarece vinovăția acesteia nu este înlăturată pe fondul exercitării unui „drept recunoscut de lege” sau pe fondul „îndeplinirii unei obligații prevăzute de lege”, ipotezele prevăzute de legiuitor vizând, de cele mai multe ori, situațiile unui „conflict de valori”; în prezenta cauză, lipsa vinovăției inculpatei este consecința unor principii statuate de jurisprudență.”

Totodată, cu titlu de jurisprudență, este avută în vedere și decizia nr. 42/A din 03 februarie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, în cuprinsul căreia s-au reținut următoarele: “ (...) Dreptul la un proces echitabil este înfrânt atunci când, deși acuzarea este în posesia unor suspiciuni rezonabile că o persoană este implicată într-o activitate infracțională, nu aduce la cunoștința persoanei aceste aspecte și „alege” modalități alternative de ascultare a sa, pentru ca ulterior să le considere probe și să valorifice aceste probe împotriva aceleiași persoane. (...)”

Așadar, Înalta Curte constată că în privința inculpaților P.I. și B.A., la momentul citării acestora pentru a fi audiați în calitate de martori, procurorul cunoștea că sunt implicați în activități de natură infracțională [n.n. mărturie mincinoasă].

Înalta Curte (...) constată că această acuzație a fost realizată cu încălcarea principiului instituit de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, referitor la dreptul la un proces echitabil. Cu toate acestea procurorul nu a adus la cunoștință celor doi inculpați aceste aspecte mai înainte de a-i audia în calitate de martori și nici nu le-a făcut cunoscut dreptul de a nu se autoincrimina prin declarațiile date, cu atât mai puțin faptul că ceea ce vor declara poate fi folosit împotriva lor.

Este dincolo de orice îndoielă că audierea unei persoane în calitate de martor, deși se cunoaște că este implicată într-o activitate infracțională în legătură cu care este audiat, este contrară dispozițiilor legale și pe cale de consecință o asemenea declarație nu poate fi folosită împotriva sa, după convertirea calității de martor în cea de inculpat.

Astfel, încă de la începutul audierii celor doi inculpați procurorul văzând implicarea acestora în lanțul infracțional ce făcea obiectul audierii ar fi trebuit să le aducă la cunoștință conținutul dreptului la tăcere. Numai în aceste condiții declarațiile date puteau fi folosite în cauza în care au fost audiați.

Construcția juridică sau strategia acuzării constând în folosirea participanților în calitate de martori în dosarul penal, generează recunoașterea dreptului acestora de a nu se autoincrimina, chiar de la primele audieri și independent de conținutul declarației.

De aceea, remediul unei asemenea încălcări a principiului instituit de art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului este soluția adoptată de către instanța de fond și anume achitarea.” (temeiul achitării – art. 16 alin.1 lit.b teza a II-a Cod procedură penală).

Cu titlu de jurisprudență este avută în vedere și decizia nr. 397/A din 21 noiembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, în cuprinsul căreia s-au reținut următoarele: “ (...) Organul judiciar avea suficiente date din care putea să-și dea seama că inculpatul P.M. poate fi pus în situația de a se autoincrimina. Astfel, fiind obligat să spună adevărul în calitate de martor, dacă ar fi confirmat că în ziua soluționării cauzei privind pe martorii denunțatori s-a întâlnit cu inculpatul R.F. și a discutat cu acesta despre situația lor juridică, declarația sa l-ar fi expus unor sancțiuni disciplinare ori penale.

Inițiativa de a pune în vedere martorului că are dreptul de a nu se autoincrimina trebuia să fie a organului judiciar, deținător al unor date care ofereau suspiciuni privind implicarea martorului la comiterea unei fapte penale.

Altfel, o persoană citată spre a fi audiată ca martor, calitate în care are obligația de a spune adevărul, dacă se autoincriminează ar putea fi pusă sub învinuire, iar în situația în care nu ar spune adevărul, evitând o autoincriminare, ar comite infracțiunea de mărturie mincinoasă. Mecanismul acesta duce întotdeauna, de fapt, la punerea sub învinuire a persoanei și este inechitabil dacă, anterior audierii persoanei în calitate de martor, organele de urmărire penală aveau indicii care creau suspiciunea implicării acesteia în comiterea faptei ce face obiectul audierii în calitate de martor.

Dreptul martorului de a nu depune mărturie asupra faptelor care îl expun la urmări decurge din principiul general recunoscut, care este de esența unui proces echitabil consacrat de art. 6 din Convenție, și anume dreptul de a nu contribui la propria incriminare (nemo tenetur se ipsum accusare). (...)

(...) Revenind la cauză, se constată că la momentul ascultării martorului P.M. existau suficiente elemente pe baza cărora se putea trage concluzia că acesta nu i se putea atribui calitatea de martor în raport cu o eventuală inculpare a sa în legătură cu implicarea sa în săvârșirea unei infracțiuni de corupție.

(...) Împrejurarea că procurorul nu i-a atribuit calitatea de făptuitor nu înlătură situația reală, rezultată din probe, care ofereau motive plauzibile pentru a se bănui implicarea acestuia în săvârșirea unei fapte de corupție.

Deși aflarea adevărului trebuie să primeze, procurorul nu poate atribui calitatea de martor unei persoane despre care știe că este implicată în comiterea unei fapte penale, doar pentru ca folosind mecanismul descris să ajungă la formularea unei acuzații penale.

(...) Calitatea cerută subiectului activ de norma de incriminare reprezintă o condiție pentru existența infracțiunii.

Ca atare, în cauză nefiind îndeplinită condiția tipicității, fapta reținută în sarcina inculpatului P.M. nu este prevăzută de lege, fiind aplicabile dispozițiile art.16 lit.b din Codul de procedură penală.”.

În cauza de față, la momentul audierii inculpatului P. (24 noiembrie 2015), în calitate de martor, procurorul își formase convingerea cu privire la existența indiciilor referitoare la săvârșirea infracțiunii de luare de mită de către inculpata T., având în vedere procesul verbal din 17 august 2015 de redare a dialogurilor purtate la data de 13 august 2015 de M., M. și T., procesul-verbal din data de 24 august 2015 de redare a dialogului ambiental purtat între M., M. și T., procesul-verbal din data de 17 septembrie 2015 de redare a dialogului ambiental purtat la data de 12 septembrie 2015 între M. și T. și planșele fotografice anexate acestora, procesul-verbal din data de 17 noiembrie 2015 de redare a pasajului de dialog ambiental purtat la data de 18 octombrie 2015 între M. și B..

În ceea ce îl privește pe P., prin audierea acestuia, în calitate de martor, s-a încercat dovedirea unor fapte de corupție, respectiv complicitate la infracțiunea de luare/dare de mită săvârșită de către acesta. În concret, inculpatul P. a fost audiat, în calitate de martor, cu privire la “Dosarul” și presupusa mită în legătură cu acesta, împrejurări care puteau conduce la o autoincriminare a inculpatului. La momentul audierii lui P. ca martor, autoritățile cunoșteau deja din declarația lui T. participarea sa la săvârșirea infracțiunii, astfel încât pentru autorități era clară implicarea lui P. și deci trebuia audiat într-o calitate procesuală diferită de cea de martor.

Ca principiu, prezumția de nevinovăție, nu înlătură protecția martorului împotriva autoincriminării, respectiv nu înlătură dreptul martorului de a nu da declarații care să îl incrimineze.

Analizându-se garanțiile asociate dreptului la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție în jurisprudența C.E.D.O. se constată că de acest privilegiu trebuie să beneficieze și martorii, în condițiile în care, împrejurările asupra cărora sunt întrebați pot să conducă la consecințe de natură penală împotriva lor. Astfel, audierea inculpaților în calitatea de martori a creat premisele eludării garanțiilor specifice dreptului la apărare consacrat în art. 10 Cod de procedură penală.

Inculpații puteau să declare în sensul urmărit de organele judiciare, asupra unor aspecte despre care organele judiciare aveau cunoștință anterior, context în care s-ar fi expus la autoincriminare pentru o eventuală infracțiune de complicitate la luare/dare de mită. Deoarece inculpații nu au declarat astfel, aceștia au fost puși sub acuzare pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă. În consecință, indiferent de poziția pe care o adoptau inculpații, aceștia se expuneau la consecințe de natură penală.

Atunci când, deși acuzarea este în posesia unor suspiciuni rezonabile că o persoană este implicată într-o activitate infracțională, nu aduce la cunoștința persoanei aceste aspecte și „alege” modalități alternative de ascultare a sa, pentru ca ulterior să le considere probe și să valorifice aceste probe împotriva aceleiași persoane, dreptul la un proces echitabil nu este respectat.

Cu privire la temeiul achitării, jurisprudența a susținut atât lipsa elementului subiectiv (vinovăția), cât și lipsa elementului obiectiv. Soluția de

față a adoptat acest din urmă punct de vedere, apreciind că lipsește însuși cadrul procesual în care ar fi putut să fie dată declarația care să atragă răspunderea penală, respectiv lipsește o calitate propriu zisă de martor pentru a exista infracțiunea de mărturie mincinoasă. În consecință, lipsa calității prevăzută de lege pentru subiectul activ calificat determină absența unei condiții de tipicitate obiectivă și pronunțarea unei soluții conform art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală.

Drept urmare, în raport de dispozițiile art. 396 alin. 5 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod de procedură penală, Înalta Curte va dispune achitarea inculpaților P. și I. pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă prevăzută de art. 273 alin. 1 și alin. 2 lit. d Cod penal.

În raport de această soluție, este lipsită de utilitate analiza celorlalte critici formulate de inculpați.

De asemenea, *Înalta Curte constată că sunt neîntemeiate criticile formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție* cu privire la individualizarea pedepselor aplicate inculpaților P., I. și B., în raport de soluția de achitare dispusă cu privire la aceștia.

▪ *Referitor la apelul declarat de inculpata T. și apelul formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție în ceea ce o privește pe aceasta*

Inculpata T. a recunoscut săvârșirea faptelor. Probele au arătat și că s-a întâlnit cu frații I. și B. (care au recunoscut de altfel întâlnirile), de la care a primit sume de bani pentru soluționarea favorabilă a dosarului (banii au fost găsiți la sora inculpatei, locul fiind indicat de către T.).

Față de cele ce preced, referitor la situația de fapt, instanța de apel reține următoarele:

Prin rechizitoriul nr.P/2006 din data de 30 septembrie 2008 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție numiții B., B. și B. (inculpați în cauza de față), alături de numiții C., S., P., P. și N. au fost trimiși în judecată pentru comiterea unor infracțiuni de înșelăciune, evaziune fiscală și spălare de bani.

Dosarul a fost înregistrat la Tribunalul București (declinat de la Înalta Curte de Casație și Justiție) la data de 28 ianuarie 2009, sub nr./3/2009 și repartizat de către președintele instanței Secției a II-a Penale (la data respectivă la Tribunalul București existau două secții penale, I și a II-a, ulterior cele două fuzionând și formându-se Secția I Penală). În aceeași zi, dosarul a fost repartizat de către de președintele Secției a II-a Penale, judecătorul C., completului 9, cu termen la data de 24 februarie 2009 (complet condus chiar de către numita C.).

La aceeași dată, 28 ianuarie 2009, C. a întocmit un referat prin care, constatând că dosarul a fost repartizat unui complet care nu este specializat în materia infracțiunilor de corupție, a dispus înaintarea cauzei completului imediat următor specializat în această materie, respectiv completului C18, cu termen de judecată la data de 26 februarie 2009. În componența completului C18 intra la acea dată, în calitate de judecător, inculpata T..

„Dosarul” era unul deosebit de mediatizat, dată fiind notorietatea persoanelor trimise în judecată. Probele au arătat că:

- la data de 04 aprilie 2009, inculpata T. l-a asigurat pe inculpatul B. că va pronunța o hotărâre favorabilă inculpaților judecați în Dosarul (spunându-i că speră să pronunțe o soluție de achitare), iar inculpatul B. i-a dat inculpatei suma de 10.000 de euro, banii aflându-se într-un plic pe care cel dintâi inculpat i l-a înmânat lui T.;

- în luna mai 2009, inculpata i-a reasigurat pe inculpații B. și B. că vor beneficia de o soluție favorabilă în dosar, prilej cu care le-a făcut cunoscut faptul că are nevoie de suma de 70.000 de euro, dar inculpații B. aveau pregătită doar suma de 10.000 de euro, pe care i-au dat-o inculpatei, stabilind ca diferența să i-o trimită în zilele următoare prin intermediul martorului M., ceea ce s-a și întâmplat;

- la începutul anului 2012, T. a chemat-o pe martora M. la domiciliul său și i-a cerut să le transmită inculpaților B. și B. că va fi dificil să pronunțe o soluție de achitare, dar, pentru a pronunța o astfel de hotărâre, dorește să mai primească suma de 105.000 de euro;

- T. le-a transmis inculpaților B. și B., prin intermediul martorei M., să manifeste public îngrijorare cu privire la soluția ce avea să fie pronunțată în cauză, precum și faptul că avea să amâne pronunțarea;

- martora M., după ce a primit de la B. și B. suma de 105.000 de euro, s-a deplasat în, unde i-a dat inculpatei T. această sumă. Suma de bani a fost lăsată de către inculpată spre păstrare surorii sale C.;

- la percheziția domiciliară efectuată în cauză la data de 19 noiembrie 2015, din suma de 105.000 de euro a fost găsită cea mai mare parte, respectiv suma de 96.000 de euro.

- la data de 3 aprilie 2012, inculpata T. a pronunțat o hotărâre de achitare față de toți inculpații, în temeiul dispozițiilor art. 10 lit. a Cod procedură penală din 1969 („*fapta nu există*”). Totodată, a dispus respingerea, ca inadmisibile, a acțiunilor civile și ridicarea tuturor măsurilor asigurătorii luate în cauză.

- după data de 31 mai 2012, inculpata T. a trimis inculpaților B. și B., prin intermediul martorei M., un proiect al motivării hotărârii, iar inculpații B. și B. i-au mai trimis inculpatei, tot prin intermediul martorei M., suma de 20.000 de euro.

În ceea ce privește critica formulată referitor la legea penală mai favorabilă, Înalta Curte are în vedere că la data de 01 februarie 2014, a intrat în vigoare un nou Cod penal și un nou Cod procedură penală care conține dispoziții de drept substanțial, așa încât sunt incidente prevederile art. 5 din Noul Cod penal ce reglementează, similar cu art. 13 Cod penal din 1969, aplicarea legii penale mai favorabile „în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale”. Prin decizia Curții Constituționale nr. 265/2014 s-a stabilit că, în aplicarea legii penale mai favorabile, trebuie aplicat mecanismul aprecierii globale, și nu cel al instituțiilor autonome.

Legea nr.187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal (Noul Cod penal) conține în capitolele II – IV dispoziții ce pot fi apreciate ca excepții de la aplicarea legii penale mai favorabile potrivit

mecanismului aprecierii globale. Aceste excepții sunt expres prevăzute, doar pentru anumite instituții (cum este art. 15 referitor la regimul suspendării condiționate), și nu pot fi aplicate prin analogie cu privire la alte materii.

În speță, infracțiunea reținută în sarcina inculpatei T. a fost comisă sub imperiul vechii legi penale. În ceea ce privește incidența principiului legii penale mai favorabile, Înalta Curte constată că sfera sa de acțiune nu este limitată la aplicarea pedepsei, ci implică multe alte instituții de drept substanțial, ceea ce exclude analiza *mitior lex* doar din perspectiva sancțiunii aplicate prin hotărârea atacată.

Se constată că pentru inculpata T., *prin aprecierea globală a dispozițiilor de drept substanțial*, legea actuală este mai favorabilă, pentru următoarele considerente:

În acord cu prima instanță, Înalta Curte constată că potrivit dispozițiilor art. 254 alin. 2 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală, limitele de pedeapsă prevăzute de lege sunt cuprinse între 2 și 10 ani închisoare, iar potrivit dispozițiilor art. 289 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000 și art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală, limitele de pedeapsă prevăzute de lege sunt cuprinse între 2 ani și 8 luni (minimul) și 8 ani 10 luni și 20 de zile închisoare (maximul).

Avându-se în vedere gravitatea infracțiunii săvârșită de inculpata T., instanța apreciază că nu se impune aplicarea unei pedepse orientată către minimul special, astfel încât, în raport de limita maximă mai redusă a pedepsei în actuala reglementare, aceasta apare ca fiind lege penală mai favorabilă.

Referitor la reținerea circumstanțelor atenuante prevăzute de Codul penal din 1969, instanța constată că nici în fața organelor de urmărire penală și nici în fața instanței de fond nu au fost administrate probe din care să rezulte date sau împrejurări de natură a conduce la concluzia că se justifică reținerea dispozițiilor art. 74 alin. 1 lit. a Cod penal din 1969, în condițiile în care, deși inculpata nu are antecedente penale, nu se impune calificarea acestei situații ca circumstanță atenuantă. Lipsa antecedentelor penale reprezintă o stare de normalitate, motiv pentru care nu poate fi reținută în speță ca o circumstanță atenuantă în favoarea inculpatei.

Referitor la circumstanța atenuantă prevăzută de art. 74 lit. b Cod penal din 1969, instanța constată că inculpata a fost trimisă în judecată pentru o infracțiune de pericol și nu de prejudiciu, astfel încât aceste dispoziții legale nu pot fi reținute.

Prin reținerea art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, se acordă eficiență atitudinii de recunoaștere a faptei. În cazul aplicării dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, comportarea sinceră în cursul procesului, constând în recunoașterea săvârșirii faptelor reținute în actul de sesizare a instanței, nu poate fi valorificată și ca circumstanță atenuantă judiciară, deoarece ar însemna ca aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică (în același sens decizia penală nr. 754 din 15 martie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție). Drept urmare, nici în privința circumstanțelor atenuante, legea penală anterioară nu reprezintă *mitior lex* pentru inculpata T..

Referitor la eventuala aplicare a dispozițiilor privind suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, prevăzute de art. 86¹ Cod penal din 1969, instanța apreciază că prevederile menționate nu sunt incidente în cauză, având în vedere că se impune ca inculpata să execute efectiv pedeapsa aplicată, pentru considerentele care vor fi expuse în continuare.

În drept, faptele inculpatei T., care în perioada aprilie 2009-mai 2012, în calitate de judecător la, a primit suma totală de 185.000 EUR de la inculpații B. și B., pentru a pronunța o soluție de achitare a acestora în dosarul penal nr./3/2009 al Tribunalului București, prezintă conținutul constitutiv al infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 7 lit. b din Legea nr. 78/2000 și art. 5 Cod penal.

Înalta Curte are în vedere, în acord cu prima instanță, că rezoluția infracțională a inculpatei T. a fost unică, aceasta acționând încă din faza inițială cu intenția de a primi sume de bani pentru a pronunța o soluție favorabilă în dosarul înregistrat cu numărul/3/2009 la Tribunalul București – Secția a II-a Penală. Acționând în virtutea aceleiași rezoluții infracționale, inculpata nu a comis două infracțiuni de luare de mită, una cu privire la inculpații B. și B. și alta cu privire la inculpatul B..

Astfel, soluția de achitare dispusă cu privire la inculpatul B. nu afectează conținutul constitutiv al infracțiunii de luare de mită comisă de inculpata T., cu privire la sumele de bani primite succesiv de la inculpații B. și B..

Referitor la apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, instanța constată că este întemeiată critica formulată cu privire la majorarea pedepsei aplicate inculpatei T.. Quantumul pedepsei aplicate inculpatei T. trebuie să exprime gravitatea faptei de a fi avut inițiativa traficării unei soluții pentru o sumă de bani.

Chiar înainte de a fi studiat dosarul ce îi fusese repartizat și de a-și fi format o opinie cu privire la probe, fiindu-i deci indiferent conținutul probelor, inculpata a văzut în acest dosar o sursă de îmbogățire și a căutat să contacteze inculpații pentru a obține bani de la aceștia, în vederea pronunțării unei soluții de achitare. Mai mult decât atât, la sfârșitul cercetării judecătorești, inculpata, judecător la data faptelor, a dus proiectul de motivare a soluției, celor trimiși în judecată, pentru a justifica suma de bani.

Conform art. 74 Cod penal, stabilirea duratei ori a quantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: a) împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; b) starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; c) natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii; d) motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; e) natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului; f) conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal; g) nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Quantumul și modalitatea de executare a pedepsei sunt determinate de gravitatea deosebită a faptei săvârșite de inculpată, de împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, valoarea foloaselor patrimoniale obținute și perioada îndelungată de timp în care s-a derulat activitatea infracțională, starea de pericol

creată pentru valoarea ocrotită de lege, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație și calitatea în care inculpata a comis fapta.

Un criteriu este reprezentat de calitatea inculpatei, aceea de magistrat judecător în cadrul Tribunalului București. Or, calitatea inculpatei ce avea îndatorirea de a contribui la garantarea supremației legii presupune standarde înalte ale conduitei magistratului, conforme cu onoarea și cu demnitatea profesiei sale. În condițiile în care magistratul încalcă legea, acesta prejudiciază reputația funcției sale, încurajează nerespectarea legii și afectează încrederea publicului în integritatea sistemului judiciar în ansamblul său. În acest context, atitudinea și conduita magistratului trebuie să reafirme încrederea publicului în integritatea corpului judiciar, iar integritatea corpului magistraților este esențială pentru asigurarea respectării principiilor de drept.

Astfel cum s-a precizat și anterior, gravitatea faptelor este accentuată de modalitatea în care a procedat inculpata. Astfel, fiindu-i repartizat spre soluționare “Dosarul”, inculpata T. a văzut procedura care urma să se desfășoare – cercetarea judecătorească – ca un prilej de obținere a unor venituri ilicite. Aceasta a acționat imediat după repartizarea dosarului (înainte de a-l studia), folosindu-și funcția deținută pentru obținerea unor sume de bani, respectiv a luat legătura cu persoanele de la care putea primi bani. Ulterior, a mers personal la locuințele inculpaților B. și B., pe care îi judeca, pentru a primi sumele de bani de la aceștia. După pronunțarea hotărârii de achitare și înainte de redactarea motivării (fapt care a avut loc la data de 31 mai 2012), inculpata T. a trimis inculpaților B. și B., prin intermediul martorei M., un proiect al motivării hotărârii și a primit o nouă sumă de bani de la B. și B..

Înalta Curte are în vedere și faptul că inculpata a recunoscut săvârșirea faptei, în acest sens beneficiind de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă, conform dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod de procedură penală. Ca element ce influențează cuantumul sancțiunii, instanța are în vedere faptul că inculpata are un copil minor în întreținere.

Pedeapsa este o măsură de constrângere și un mijloc de reeducare al condamnatului, iar scopul pedepsei constă în prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. În aceeași măsură, pedeapsa aplicată inculpatei are ca scop prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni de corupție nu doar de către aceasta, ci de oricare altă persoană care încearcă să-și folosească funcția pentru obținerea de avantaje personale. Având în vedere considerentele expuse anterior, Înalta Curte apreciază că o pedeapsă apropiată de maximul special prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită, în cuantum de 7 ani închisoare, satisface cerințele unei juste individualizări.

O altă critică formulată de apelanta intimată inculpată T. a vizat *reducerea cuantumului pedepsei complementare* aplicate inculpatei.

Înalta Curte, având în vedere cuantumul pedepsei principale ce urmează a fi aplicată inculpatei, constată că nu se impune reducerea cuantumului pedepsei complementare în raport de natura infracțiunii săvârșite (infracțiune de corupție, în exercitarea profesiei), gravitatea acesteia, împrejurările cauzei și persoana inculpatei (judecător).

Referitor la deducerea pedepsei, Înalta Curte constată că, la data de 19 noiembrie 2015, față de inculpata T. s-a luat *măsura reținerii*, pe o perioadă de 24 ore.

Prin încheierea din data de 20 noiembrie 2015 pronunțată în dosarul nr./2/2015, judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București, printre altele, a dispus arestarea preventivă a inculpatei T., pentru o perioadă de 30 de zile. Această încheiere a rămas definitivă prin respingerea contestației.

Prin încheierea din data de 10 decembrie 2015 pronunțată în dosarul nr./2/2015, judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curte de Casație și Justiție a admis contestația formulată de inculpata T. împotriva încheierii din data de 04 decembrie 2015 pronunțată în dosarul nr./2/2015 de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București (încheiere prin care s-a respins cererea inculpatei de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a arestului la domiciliu) și a dispus *înlocuirea măsurii arestului preventiv* dispusă la data de 20.11.2015 împotriva inculpatei T. *cu măsura arestului la domiciliu* pe o durată de 30 de zile, de la 10 decembrie 2015 la data de 08 ianuarie 2016 inclusiv.

Măsură preventivă a arestului la domiciliu a fost prelungită ulterior până la data de 07.02.2016, inclusiv, prin încheierea din data de 04.01.2016 pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Curții de Apel București în dosarul nr./2/2015 (încheierea a rămas definitivă prin respingerea contestației formulate de inculpată).

Prin încheierea din data de 05 februarie 2016, pronunțată în dosarul nr./2/2016/a1.1, Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală a admis cererea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție. În baza art. 242 al. 2 Cod de procedură penală raportat la art. 211 alin. 1, 2 Cod de procedură penală, a fost înlocuită măsura arestului la domiciliu luată față de inculpata T. cu măsura preventivă a controlului judiciar, pentru o durată de 60 de zile, de la 05.02.2016 la 04.04.2016, inclusiv.

Prin încheierea nr. 214 din 17 februarie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr./2/2016/a1.1, a fost respinsă contestația formulată de inculpata T. împotriva încheierii din data de 05 februarie 2016, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală în dosarul nr./2/2016/a1.1.

În raport de succesiunea măsurilor preventive prezentată anterior, se constată că apelanta intimată inculpată s-a aflat sub măsura arestului la domiciliu până la data de 07.02.2016, inclusiv.

Drept urmare, în baza art. 72 alin. 1 Cod penal, Înalta Curte va deduce din pedeapsa principală aplicată inculpatei T. durata reținerii, a arestării preventive și a arestului la domiciliu, de la 19.11.2015 până la 07.02.2016, inclusiv, în loc de 05.02.2016, cum s-a dispus prin hotărârea apelată.

Referitor la critica formulată de apelanta intimată inculpată T., cu privire la reducerea cuantumului sumei confiscate, Înalta Curte are în vedere că inculpata a recunoscut săvârșirea faptelor reținute în sarcina sa, solicitând ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, acestea beneficiind de reducerea cu o

treime a limitelor de pedeapsă, conform dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod procedură penală.

Având în vedere soluția de achitare dispusă cu privire la inculpatul B., Înalta Curte, în baza art. 289 alin. 3 Cod penal raportat la art. 112 alin. 1 lit. e Cod penal, va dispune confiscarea specială de la inculpata T. doar a sumei de 185.000 euro, în loc de 195.000 euro, fiind scăzută suma de 10.000 euro, sumă ce se reținuse a fi dată de acest inculpat, conform declarației lui T., în procedura recunoașterii învinuirii, „*pentru că s-au plăcut*”, aspect ce va determina admiterea apelului declarat de Tedorovoci Geanina.

Cu privire la suma de 185.000 euro, Înalta Curte constată că procedura simplificată (de care a beneficiat inculpata T.) nu este compatibilă cu o modificare a soluției în ceea ce privește confiscarea. Recunoașterea situației de fapt expusă în rechizitoriu, care descrie și sumele primite de la frații B., implică recunoașterea cuantumului total al sumei de bani care a fost primită cu titlu de mită.

În ceea ce privește critica formulată de apelanta intimată inculpată T., referitor la reducerea cuantumului stabilit pentru cheltuielile judiciare, Înalta Curte constată că aceasta este neîntemeiată.

Ministerul Public și organele de cercetare penală, în exercitarea prerogativelor de a apăra ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, efectuează acte de procedură și administrează probe pentru aflarea adevărului în cazul existenței unei suspiciuni privind săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. În egală măsură, instanțele judecătorești desfășoară ședințe de judecată, administrează în mod nemijlocit probe, dispun efectuarea unor procedee probatorii pentru a stabili dincolo de orice dubiu rezonabil că fapta există, a fost săvârșită de inculpat și constituie infracțiune.

În cauză, în cursul urmăririi penale, au fost formate 7 volume: volumul 1/7 – 393 file; volumul 2/7 – 324 file; volumul 3/7 – 171 file; volumul 4/7 – 70 file; volumul 5/7 – 468 file; volumul 6/7 – 113 file; volumul 7/7 – 331 file. În data de 19 noiembrie 2015, organele de urmărire penală au efectuat percheziții domiciliare la domiciliul inculpatei T., la biroul acesteia în cadrul, precum și la C., șora inculpatei (proces-verbal din 19.11.2015 de percheziție domiciliară la domiciliul suspectei T. - filele 46-48 vol. 3/7 d.u.p.; proces-verbal din 19.11.2015 de percheziție domiciliară la biroul suspectei T. de la - filele 54-56 vol. 3/7 d.u.p.; proces-verbal din 19.11.2015 de percheziție domiciliară la C., - filele 96-98 vol. 3/7 d.u.p.).

Totodată, în cursul urmăririi penale au fost audiați martorii M., M., C., P., R., C..

În fața instanței de fond au fost acordate zece termene de judecată (26 mai 2016, 09 iunie 2016, 26 iulie 2016, 08 septembrie 2016, 22 septembrie 2016, 06 octombrie 2016, 20 octombrie 2016, 03 noiembrie 2016, 17 noiembrie 2016, 24 noiembrie 2016), dintre care ultimele două au fost de amânare a pronunțării.

Pentru soluționarea justă și urgentă a cauzei, legea prevede obligația statului de a avansa cheltuielile necesare pentru efectuarea actelor procesului; acestea trebuie însă recuperate ulterior. În cuprinsul cheltuielilor judiciare sunt incluse costurile cu efectuarea actelor de procedură, administrarea probelor, conservarea mijloacelor materiale de probă.

Înalta Curte constată că, în raport de activitățile judiciare desfășurate în cursul urmăririi penale și în faza cercetării judecătorești în fața instanței de fond, nu se impune reducerea cuantumului cheltuielilor fixat de instanța de fond, respectiv 4.500 lei, acesta fiind just stabilit.

▪ *Referitor la apelurile declarate de apelanții intimați inculpați B. și B., precum și la apelul formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție cu privire la aceștia*

Apelantul intimat inculpat B. a formulat critici cu privire la stabilirea legii penale mai favorabile.

Astfel cum s-a menționat anterior, la momentul analizării legii penale mai favorabile în ce o privește pe inculpata T., sfera de acțiune a principiului legii penale mai favorabile nu este limitată la aplicarea pedepsei, ci implică multe alte instituții de drept substanțial, ceea ce exclude analiza *mitior lex* doar din perspectiva sancțiunii aplicate prin hotărârea atacată.

În speță, infracțiunea reținută în sarcina inculpatului B. a fost comisă sub imperiul vechii legi penale. Inculpatul a solicitat reținerea dispozițiilor legii penale în vigoare la data comiterii faptelor, respectiv art. 255 alin. 1 Cod penal din 1969, considerându-se că ar fi mai favorabilă legea penală anterioară, întrucât limitele de pedeapsă erau mai reduse, iar tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni era mai blând. S-a solicitat aplicarea art. 4 Cod penal, menționându-se că ar fi fost dezincriminată varianta agravată prevăzută de art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000.

Referitor la susținerea apelantului intimat inculpat, în sensul că în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, întrucât acestea au fost dezincriminate, Înalta Curte reține următoarele:

Potrivit art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, fapta de dare de mită săvârșită față de una dintre persoanele prevăzute la alin. (1) sau față de un funcționar cu atribuții de control se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 255 din Codul penal, al cărei maximum se majorează cu 2 ani. Pentru reținerea acestei variante agravate a infracțiunii de dare de mită, fapta trebuie săvârșită față de una dintre persoanele prevăzute la alin. (1) sau față de un funcționar cu atribuții de control.

Instanța constată că, dacă în Codul penal în vigoare nu mai este prevăzută o formă calificată ce presupune un element circumstanțial agravant adăugat conținutului constitutiv, aceasta nu produce consecințele juridice proprii dezincriminării. Înlăturarea elementului circumstanțial agravant, ca urmare a intervenirii unei legi noi, conduce la abrogarea formei calificate și nu la dezincriminarea faptei.

Retroactivitatea legii de dezincriminare este prevăzută expres de art. 4 din Codul penal, potrivit căruia "Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă". Textul este completat prin dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 187/2012, potrivit căruia dispozițiile art. 4 din Codul penal privind legea penală de dezincriminare sunt aplicabile și în situațiile în care o faptă determinată, comisă sub imperiul legii vechi, nu mai constituie infracțiune potrivit legii noi, datorită modificării elementelor constitutive ale infracțiunii, inclusiv a formei de vinovăție, cerută de legea nouă pentru existența infracțiunii. Ipoteza avută în vedere este aceea a faptei care nu mai constituie infracțiune, și nu cea a faptei care pierde un

element circumstanțial de agravare adăugat conținutului constitutiv, dar rămâne în sfera ilicitului penal prin conținutul său constitutiv. Nu există dezincriminare nici atunci când fapta incriminată de norma abrogată este o infracțiune complexă și cel puțin una dintre componentele sale continuă să rămână incriminată de o altă normă (*decizia nr. 30/2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept*).

Astfel, se va proceda la verificarea incidenței art. 5 Cod penal, comparându-se efectele legii în vigoare la data faptei, care prevedea forma agravată, cu efectele legii în vigoare la data soluționării apelului, care nu mai prevede forma agravată.

Comparând limitele de pedeapsă existente în vechea reglementare și în actuala reglementare, reduse cu o treime ca urmare a reținerii dispozițiilor art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, Înalta Curte constată că potrivit dispozițiilor art. 255 alin. 1 Cod penal din 1969 cu aplicarea art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, limitele de pedeapsă prevăzute de lege sunt cuprinse între 4 luni și 4 ani și 8 luni închisoare, iar potrivit dispozițiilor art. 290 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, limitele de pedeapsă prevăzute de lege sunt cuprinse între 1 an și 2 luni și 4 ani și 8 luni închisoare.

Având în vedere existența concursului între infracțiunea dedusă judecății și infracțiunile pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. 238 din 03.04.2012 a Tribunalului București – Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 222/04.03.2014 a Curții de Apel București – Secția a II-a Penală, Înalta Curte constată că, în situația aplicării dispozițiilor art. 34 alin. 1 lit. b Cod penal din 1969, s-ar impune aplicarea unui spor ridicat, ținând seama de gravitatea infracțiunii comise, pedeapsa putând fi sporită până la maximum special, iar când acest maxim este neîndestulător, se poate adăuga un spor de până la 5 ani.

În situația aplicării dispozițiilor art. 39 alin. 1 lit. b Cod penal în vigoare, sporul este fix, respectiv se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite. Având în vedere că, în actuala reglementare, sporul este stabilit prin lege, posibilitatea de a se agrava pedeapsa rezultantă în cazul unui concurs de infracțiuni este limitată.

În raport de aspectele menționate, se constată că pentru inculpatul B., *prin aprecierea globală a dispozițiilor de drept substanțial*, legea actuală este mai favorabilă. Drept urmare, este neîntemeiată critica formulată de inculpat, în sensul că legea penală mai favorabilă este reprezentată de Codul penal din 1969.

Referitor la susținerea inculpatului în sensul că este incidentă în speță decizia nr. 29/2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor probleme de drept, instanța are în vedere că prin această decizie s-a statuat că în procedura de modificare a pedepsei prevăzută de art. 585 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, în cadrul operațiunii de contopire a unei pedepse cu închisoarea aplicată în temeiul Codului penal anterior pentru o infracțiune săvârșită sub imperiul acestei legi cu o pedeapsă cu închisoarea aplicată în temeiul noului Cod penal pentru o infracțiune săvârșită sub Codul penal anterior, se impune determinarea legii penale mai favorabile condamnatului, conform art. 5 din Codul penal.

În considerentele acestei decizii se rețin următoarele: “Procedura de modificare a pedepsei prevăzută în art. 585 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală privește exclusiv stabilirea pedepsei rezultante pe baza dispozițiilor referitoare la pedeapsă în situația concursului de infracțiuni.

În cadrul acestei proceduri distincte de judecarea fiecăreia dintre infracțiunile din structura pluralității, instanța aplică pentru prima dată normele de drept penal substanțial în materia concursului de infracțiuni.

Aplicând pentru prima dată normele de drept penal substanțial în cadrul unei judecăți distincte, nu există temei legal pentru a înlătura incidența principiului aplicării legii penale mai favorabile în condițiile art. 5 din noul Cod penal și nici pentru a înlocui acest principiu specific normelor de drept substanțial cu principiul imediatei aplicabilități ce caracterizează normele de drept procesual penal.

Prin determinarea legii penale mai favorabile în procedura de modificare a pedepsei prevăzute în art. 585 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală nu se nesocotește Decizia Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, potrivit căreia dispozițiile art. 5 din noul Cod penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.

În cadrul judecății distincte pe care o presupune aplicarea pedepsei rezultante, instanța nu poate combina prevederile din Codul penal anterior cu prevederile din noul Cod penal, ci aplică global dispozițiile uneia dintre legile succesive care sunt mai favorabile.”

În cauză sunt aplicabile regulile stabilite prin decizia nr. 29/2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor probleme de drept. Raționamentul juridic prevăzut în decizia nr. 29/2015 presupune o analiză a regulilor mai favorabile în materia concursului de infracțiuni. Aplicarea legii penale mai favorabile în cazul unui concurs de infracțiuni are în vedere consecințele concrete asupra situației particulare a unui inculpat/condamnat, cu luarea în considerare a influenței aplicării sporului (facultativ sau obligatoriu, în raport de Codul penal anterior sau Codul penal în vigoare) asupra pedepsei rezultante. Astfel, aplicarea legii penale mai favorabile va fi analizată în raport de consecințele reale asupra pedepsei rezultante și nu în raport de un mecanism ipotetic. Verificând în concret consecințele reale asupra situației inculpatului din cauza de față, se constată că soluția instanței de fond a condus la o aplicare corectă a legii și nu îl prejudiciază pe apelant.

În ceea ce privește critica formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, referitor la majorarea pedepselor aplicate inculpaților B. și B., Înalta Curte apreciază că aceasta este neîntemeiată.

Infracțiunile comise de inculpații B. și B. au un grad ridicat de pericol social (dare de mită unui judecător), aceștia dorind să obțină o soluție favorabilă într-o cauză penală în care erau trimiși în judecată pentru comiterea unor infracțiuni grave. Aceștia au dat dovadă de perseverență infracțională, în condițiile în care, după ce au fost trimiși în judecată pentru comiterea unor

infracțiuni cu gravitate ridicată (pentru care au fost condamnați definitiv ulterior), au comis alte infracțiuni grave.

Instanța are în vedere și circumstanțele personale ale inculpaților, respectiv aceștia au recunoscut săvârșirea faptelor, au vârste relativ ridicate, iar inițiativa faptelor a aparținut inculpatei T..

În raport de dispozițiile art. 74 Cod penal, Înalta Curte constată că, în mod corect instanța de fond a apreciat că se impune a fi aplicată câte o pedeapsă în quantum mediu, între limitele prevăzute de lege, reduse cu o treime, respectiv pedeapsa de 3 ani închisoare, aceasta fiind de natură să asigure atingerea scopului pedepsei, respectiv prevenirea comiterii altor infracțiuni, reprezentând și un interval de timp necesar pentru ca inculpații să-și formeze o atitudine corectă față de muncă, ordinea de drept și regulile de conviețuire socială.

Referitor la inculpatul B., instanța constată că prin sentința penală nr. 3345 din 21.11.2017 a Judecătoriei Sectorului 4 București, definitivă prin decizia penală nr.2 din 04.01.2018 a Tribunalului Ilfov - Secția Penală, în baza art. 587 alin. 1 Cod de procedură penală, a fost admisă cererea formulată de petentul condamnat B. și s-a dispus liberarea condiționată a acestuia de sub puterea M.E.P.I. nr. 431/2014 emis de Tribunalul București – Secția I Penală, în baza sentinței penale nr. 238/03.04.2012 a Tribunalului București - Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 222/04.03.2014 a Curții de Apel București - Secția a II-a Penală.

Conform dispozițiilor art. 105 alin. 1 Cod penal, dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la acordarea liberării, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, liberarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.

Drept urmare, în baza art.105 alin.1 Cod penal, Înalta Curte va anula liberarea condiționată din executarea pedepsei închisorii aplicată prin sentința penală nr.238/03.04.2012 a Tribunalului București - Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr.222/04.03.2014 a Curții de Apel București - Secția a II-a Penală, acordată inculpatului B. prin sentința penală nr.3345 din 21.11.2017 a Judecătoriei Sectorului 4 București, definitivă prin decizia penală nr.2 din 04.01.2018 a Tribunalului Ilfov - Secția Penală și va dispune executarea pedepsei rezultante de 5 ani și 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală apelată.

Un alt motiv de apel, susținut atât de inculpatul B., cât și inculpatul B. a constat în solicitarea acestora de a se dispune liberarea condiționată din executarea pedepsei aplicată în prezenta cauză.

Conform art. 105 alin. 2 Cod penal „În cazul în care, în raport de pedeapsa rezultată, sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 99 sau art. 100, instanța poate acorda liberarea condiționată. Dacă s-a dispus liberarea, termenul de supraveghere se calculează de la data acordării primei liberări.”.

Înalta Curte constată că faptele pentru care s-a pronunțat sentința de față au o gravitate mai mare decât cele pentru care au fost condamnați anterior, astfel că liberarea condiționată ar lipsi de consecințe penale infracțiunea mai gravă în considerarea pedepsei executate parțial pentru infracțiunea mai ușoară.

În consecință, având în vedere considerentele expuse, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a Cod de procedură penală, Înalta Curte va dispune următoarele:

I. Va admite apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații T., P., I. și B. împotriva sentinței penale nr. 225/F din 24 noiembrie 2016 a Curții de Apel București - Secția a II-a penală, pronunțată în dosarul nr./2/2016, va desființa, în parte, sentința penală apelată și rejudecând:

1. În baza art.289 alin.1 C. pen. cu aplicarea art.7 lit.b din Legea nr.78/2000, art.5 C. pen. și art.396 alin.10 C.proc.pen., va condamna pe inculpata T. la pedeapsa de 7 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de luare de mită.

În baza art.67 alin.2 C. pen., va aplica inculpatei T. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 alin.1 lit.a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit.b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit.d (dreptul de a alege), lit.g (dreptul de a ocupa funcția de judecător) și lit.k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) C. pen., pe o perioadă de 3 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În baza art.65 alin.1 C. pen., va aplica inculpatei T. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 alin.1 lit.a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit.b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit.d (dreptul de a alege), lit.g (dreptul de a ocupa funcția de judecător) și lit.k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) C. pen., din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

În baza art.72 alin.1 C. pen., va deduce din pedeapsa principală aplicată inculpatei T. durata reținerii, a arestării preventive și a arestului la domiciliu, de la 19.11.2015 până la 07.02.2016, inclusiv.

În baza art.289 alin.3 C. pen. raportat la art.112 alin.1 lit.e C. pen., va dispune confiscarea specială de la inculpata T., a sumei de 185.000 euro.

2. În baza art.105 alin.1 C. pen., va anula liberarea condiționată din executarea pedepsei închisorii aplicată prin sentința penală nr.238/03.04.2012 a Tribunalului București - Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr.222/04.03.2014 a Curții de Apel București - Secția a II-a Penală, acordată inculpatului B. prin sentința penală nr.3345 din 21.11.2017 a Judecătoriei Sectorului 4 București, definitivă prin decizia penală nr.2 din 04.01.2018 a Tribunalului Ilfov - Secția Penală și va dispune executarea pedepsei rezultante de 5 ani și 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală apelată.

În baza art.40 alin.3 C. pen. și art.72 alin.1 C. pen., va deduce din pedeapsa principală aplicată inculpatului B. durata arestării preventive, precum și perioada executată, de la 04.03.2014 la 04.01.2018.

3. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I C.proc.pen., va achita pe inculpatul **P.** pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă prevăzută de art.273 alin.1 și alin.2 lit.d C. pen.

4. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I C.proc.pen., va achita pe inculpatul **I.** pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă prevăzută de art.273 alin.1 și alin.2 lit.d C. pen.

5. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a C.proc.pen., va achita pe inculpatul **B.** pentru infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.290 alin.1 C. pen. cu aplicarea art.6 din Legea nr.78/2000 și art.5 C. pen.

Conform dispozițiilor art. 275 alin. 3 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea pe fond a cauzei, privind pe inculpații B., I. și P., vor rămâne în sarcina statului.

Vor fi menținute celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate, care nu sunt contrare prezentei decizii.

II. Va respinge, ca nefondate, apelurile declarate de inculpații B. și B. împotriva sentinței penale nr.225/F din 24 noiembrie 2016 a Curții de Apel București - Secția a II-a penală, pronunțată în dosarul nr..../2/2016.

Conform dispozițiilor art. 275 alin. 3 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații B., I., P. și T., vor rămâne în sarcina statului.

Conform dispozițiilor art. 275 alin. 2 Cod de procedură penală, vor fi obligați apelanții intimați inculpați B. și B. la plata sumei de câte 200 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În temeiul dispozițiilor art. 275 alin. 6 Cod de procedură penală, onorariul parțial convenit apărătorilor desemnați din oficiu pentru apelanții intimați inculpați T., B., B., B., I., până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 130 lei, va rămâne în sarcina statului și se va suporta din fondurile Ministerului Justiției.

În temeiul dispozițiilor art. 275 alin. 6 Cod de procedură penală, onorariul parțial convenit celor doi apărători desemnați din oficiu pentru apelantul intimat inculpat P., până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 130 lei, va rămâne în sarcina statului și se va suporta din fondurile Ministerului Justiției.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

I. Admite apelurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații T., P., I. și B.** împotriva sentinței penale nr. 225/F din 24 noiembrie 2016 a Curții de Apel București - Secția a II-a penală, pronunțată în dosarul nr./2/2016.

Desființează, în parte, sentința penală apelată și rejudecând:

1. În baza art.289 alin.1 C. pen. cu aplicarea art.7 lit.b din Legea nr.78/2000, art.5 C. pen. și art.396 alin.10 C.proc.pen., condamnă pe inculpata **T.** la pedeapsa de **7 ani închisoare**, pentru comiterea infracțiunii de luare de mită.

În baza art.67 alin.2 C. pen., aplică inculpatei T. pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 alin.1 lit.a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit.b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit.d (dreptul de a alege), lit.g (dreptul de a ocupa funcția de judecător) și lit.k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) C. pen., pe o perioadă de 3 ani, după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.

În baza art.65 alin.1 C. pen., aplică inculpatei T. pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 alin.1 lit.a (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice), lit.b (dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat), lit.d (dreptul de a alege), lit.g (dreptul de a ocupa funcția de judecător) și lit.k (dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public) C. pen., din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată ori considerată ca executată.

În baza art.72 alin.1 C. pen., deduce din pedeapsa principală aplicată inculpatei T. durata reținerii, a arestării preventive și a arestului la domiciliu, de la 19.11.2015 până la 07.02.2016, inclusiv.

În baza art.289 alin.3 C. pen. raportat la art.112 alin.1 lit.e C. pen., dispune confiscarea specială de la inculpata T., a sumei de 185.000 euro.

2. În baza art.105 alin.1 C. pen., anulează liberarea condiționată din executarea pedepsei închisorii aplicată prin sentința penală nr.238/03.04.2012 a Tribunalului București - Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr.222/04.03.2014 a Curtii de Apel București - Secția a II-a Penală, acordată inculpatului **B.** prin sentința penală nr.3345 din 21.11.2017 a Judecătoriei Sectorului 4 București, definitivă prin decizia penală nr.2 din 04.01.2018 a Tribunalului Ilfov - Secția Penală.

Dispune executarea pedepsei rezultante de 5 ani și 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală apelată.

În baza art.40 alin.3 C. pen. și art.72 alin.1 C. pen., deduce din pedeapsa principală aplicată inculpatului B. durata arestării preventive, precum și perioada executată, de la 04.03.2014 la 04.01.2018.

3. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I C.proc.pen., achită pe inculpatul **P.** pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă prevăzută de art.273 alin.1 și alin.2 lit.d C. pen.

4. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.b teza I C.proc.pen., achită pe inculpatul **I.** pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă prevăzută de art.273 alin.1 și alin.2 lit.d C. pen.

5. În baza art.396 alin.5 raportat la art.16 alin.1 lit.a C.proc.pen., achită pe inculpatul **B.** pentru infracțiunea de dare de mită prevăzută de art.290 alin.1 C. pen. cu aplicarea art.6 din Legea nr.78/2000 și art.5 C. pen.

Cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea pe fond a cauzei, privind pe inculpații B., I. și P., rămân în sarcina statului.

Mentine celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate, care nu sunt contrare prezentei decizii.

II. Respinge, ca nefondate, apelurile declarate de **inculpații B. și B.** împotriva sentinței penale nr.225/F din 24 noiembrie 2016 a Curții de Apel București - Secția a II-a penală, pronunțată în dosarul nr...../2/2016.

Cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații B., I., P. și T., rămân în sarcina statului.

Obligă apelanții intimați inculpați B. și B. la plata sumei de câte 200 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Onorariul parțial cuvenit apărătorilor desemnați din oficiu pentru apelanții intimați inculpați T., B., B., B., I., până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 130 lei, rămâne în sarcina statului și se suportă din fondurile Ministerului Justiției.

Onorariul parțial cuvenit celor doi apărători desemnați din oficiu pentru apelantul intimat inculpat P., până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 130 lei, rămâne în sarcina statului și se suportă din fondurile Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 20 februarie 2018.